

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KOCAMIN EŞLERİ

Kocanızın sizden başka iki eşi daha olduğunu düşünün.

TARRYN
FISHER

SONSUZ

Ücretsiz PDF E-kitap Arama Sitesi: <http://www.kitapyurdu.org>

BİR

Her hafta perşembeleri gelirdi. Perşembe benim günümdü, ben perşembeydim. Daha önemli günlerin arasında kaybolmuş, umutlu bir gündü perşembe. Ne başlangıçtı ne de bitiş; arada bir gündü. Hafta sonundan önce atıştırmalıktı. Bazen diğerlerinin de beni merak edip etmediğini düşünüyordum. Kadınlar böyleydi, değil mi? Her zaman birbirlerini merak ederlerdi. Merak ve kin, küçük duygu havuzlarında birbirine karışırdı. Bunun size bir yararı yoktu; gereğinden fazla merak ederseniz her şey berbat olurdu.

Masayı iki kişilik hazırladım. Yemek takımlarını yerleştirirken neyin nereye konduğunu düşünmem gerekti çünkü kafam biraz dağınıktı. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip başımı salladım. Aptallık ediyordum; bu gece Seth ve ben olacaktık. Başka bir durum yoktu. Birileri tarafından görülme riski olduğu için genelde dışarı çıkmıyorduk. Kocanızla görülmek istemediğinizi düşünün. Ya da kocanızın sizinle görülmek istemediğini. Az önce yudumladığım votka içimi ısıtmış, uzuvlarımı gevşetip umursamaz bir tavır takınmama neden olmuştu. Tabağın yanına çatalı yerleştirirken neredeyse içinde bir buket açık pembe gül olan vazoyu devirecektim. Bunları içerdikleri cinsel anlamdan dolayı seçmiştim çünkü benim durumumdaysanız cinsel hünerlerinizi iyi sergilemeniz çok büyük önem taşırdı. *Şu güzel pembe yapraklara bak. Sana klitorisimi hatırlatıyor mu? Güzel!*

Vajinayı anımsatan çiçeklerin yanında, gümüş şamdanların içinde iki beyaz mum vardı. Bir keresinde annem mumun titrek ışığının altında bir kadının neredeyse on yaş daha genç görüneceğini söylemişti. Bu tür şeyleri önemserdi. Altı haftada bir, doktor alnına bir iğne batırıp derisinin altına otuz cc'lik botoks enjekte ederdi.

Aklınıza gelebilecek tüm gösterişli moda dergilerinin abonesiydi ve eşinizi elinizde nasıl tutabileceğinizi anlatan kitaplardan oluşan bir koleksiyonu vardı. Kocasını çoktan kaybetmiş değilse kimse bu kadar çabalamaz. İdeallerimin henüz gerçeklerle lekelenmediğini zamanlarda annemin çok sığ olduğunu düşünürdüm. Annemden farklı biri olmak gibi büyük planlarım vardı: Sevilmek, başarılı olmak ve güzel çocuklar doğurmak istiyordum. Ama insanın isteklerinin, yetişme koşulları ve doğanın akıntısına kıyasla sadece küçük bir akıntı olduğu da bir gerçektir. İsterseniz hayatınızı bu büyük akıntıya karşı yüzmeye çalışarak geçirebilirdiniz ama sonunda yorulurdunuz ve genlerinizdeki akıntı sizi içine çekerdi. Sonuç olarak en çok anneme, çok az da kendime benzedim.

Çakmağı başparmağımla çakıp fitili yaktım. Çakmak *Zippo* markasına aitti. Kılıfında Birleşik Krallık bayrağının silik bir resmi vardı. Titrek alevi bana kısa süren sigara tiryakiliğimi hatırlatıyordu. Çoğunlukla havalı görünmek için genellikle içime çekmeden kullanırdım ama parmak uçlarımda yanan sigarayı görmek hoşuma giderdi. Annem ve babam şamdanları, Tiffany kataloğunda görüp ev hediyesi olarak almıştı. Son derece havalı olduklarını düşünmüştüm. Yeni evliyken bir çift şamdana bakıp ömrünüz boyunca fırın yemeklerinize eşlik edeceklerini hayal ederdiniz. Bizim bu akşam yiyeceğimiz türden yemeklerinize eşlik edeceklerini... Hayatım neredeyse kusursuzdu.

Mendilleri katlarken cumba pencereden dışarı baktım. Park manzarası önümde uzanıyordu. Gökyüzü griydi, klasik Seattle havası hâkimdi. Daha geniş olan ve Elliott Bay'e bakan daha güzel bir daire yerine bu daireyi seçmemin nedeni bu park manzarasıydı. Çoğu insan su manzarasını tercih etse de ben insanların hayatını izlemeyi tercih ediyordum. Beyaz saçlı bir çift bankta oturmuş, sürekli geçen bisikletlileri ve yürüyüş yapanları izliyordu. Birbirlerine dokunmuyorlardı ama geçen her kişiyle başları aynı anda hareket

ediyordu. Seth'le bir gün böyle olup olmayacağımızı merak ettim ama sonra diğerlerini düşününce yanaklarım kızardı. Eşinizi sizinle paylaşan iki kadın daha olduğunu hesaba katınca gelecekte sizi nelerin beklediğini hayal edebilmek çok kolay olmuyordu.

Az önce marketten seçtiğim beyaz şarap şişesini çıkardım. Göz alıcı olmayan, sıkıcı bir etiketi vardı ama ağırbaşlı satıcı, parmaklarını birbirine sürte sürte tadını detaylı bir şekilde anlatıp durdu. Sadece birkaç saat önce yaşanmış olsa da adamın ne dediğini hatırlamıyordum. Yemeğin malzemelerini hatırlamaya odaklandığım için dikkatim dağılmıştı. Annem iyi bir eş olmanın en iyi yolunun yemek yapmaktan geçtiğini öğretmişti bana.

Geriye çekilip çıkardığım işe baktım. Genel olarak etkileyici bir masaydı. Ne de olsa tam bir sunum kraliçesiydim. Her şey düzgündü; onun sevdiği ve dolayısıyla benim de sevdiğim gibi. Bunun nedeni bir kişiliğimin olmaması değildi, sadece bana ait olan her şey ona adanmış durumdaydı. Tam da olması gerektiği gibi.

Saat tam altıda anahtarın kilitte döndüğünü ve ardından da kapının açıldığını duydum. Kapı kapandı ve anahtar girişteki masaya kondu. Seth asla gecikmezdi. Onunki kadar karmaşık bir hayatınız olduğunda düzen önemliydi. Binbir zorlukla dalgalandırdığım saçımı düzelterip onu selamlamak için mutfaktan koridora doğru adım attım. Saçlarının ucundan yağmur damlaları süzülürken elindeki zarfa bakıyordu.

“Postayı almışsın! Teşekkürler.” Sesimdeki heyecan beni utandırdı. Tanrı aşkına aldığı sadece bir zarftı.

Elindekileri girişteki küçük mermer masaya, anahtarın yanına bırakıp gülümsedi. Heyecandan midem kasıldı. Ona doğru yürüyüp kokusunu içime çektim ve yüzümü boynuna yasladım. Geniş ve bronz bir boynu vardı. Bu boyun, güzel saçlarını ve geleneksel bir yakışıklılığa sahip yüzünü taşıyordu. Ona sığındım. Beş gün, sevdiğiniz adamdan ayrı kalmak için uzun bir süreydi. Gençliğimde aşkı

bir yük olarak düşünürdüm. Günü'n her saniyesinde başka birini düşünmek zorundayken başka işleri nasıl halledebilirdi ki insan? Seth'le tanışınca tüm bunları unuttum. Annem gibi oldum: Çok düşkün, teslim olmuş, hem duygusal hem de cinsel olarak kollanmış ve bacaklarını açmış bir haldeydim. Bu beni hem heyecanlandırıyordu hem de rahatsız ediyordu.

“Seni özledim,” dedim.

Çenesi ve ardından da kulağının altındaki hassas noktayı öptüm. Sonra da parmak uçlarımda yükselip dudaklarına uzandım. İlgisine susadığım için öpücüğüm heyecanlı ve yoğundu. Derinden gelen bir sesle inledi. Evrak çantası gürültüyle yere düştü. Kollarını bana sardı.

“Ne güzel bir karşılamaydı,” dedi. İki parmağı, saksa fon çalar gibi omurgamda geziniyordu. Ben ona daha çok sokulana kadar masaj yapmaya devam etti.

“Seni daha da güzel karşılamak isterdim ama yemek hazır.”

Seth'in bakışları derinleşince ürperdim. Onu iki dakikadan kısa süre içinde baştan çıkarmıştım. *Bunu geçebilir misiniz?* demek istiyordum ama bunu kime diyecektim ki? Midemde bir şeyler çözülp dağılıyordu. Fazla dağılmadan buna engel olmaya çalıştım. Neden her seferinde onları düşünmek zorundaydım ki? Bu işi götürebilmenin tek yolu onları *düşünmemekti*.

“Neler yaptın?” Atkısını boynundan çıkardı ve enseme geçirerek beni kendine doğru çekip bir kez daha öptü. Benim soğuk ve dalgın ruh halime kıyasla onun sesi sıcaktı. Duygularımı bir kenara atıp birlikte geçireceğimiz geceyi berbat etmemeye karar verdim.

“Güzel kokular geliyor.”

Gülümseyip salona doğru süzüldüm. Önden gidip yemek öncesinde kalçamı incelemesine izin verdim. Masaya vereceği tepkiyi görmek için salonun kapısında durdum.

“Her şeyi güzelleştiriyorsun.” Bana doğru uzandı. Güçlü ve bronz ellerindeki damarlar belirgindi. Yaramaz bir tavırla ondan

uzaklaştım. Arkasındaki pencereye yağmur vuruyordu. Omzumun üzerinden baktım. Banktaki çift gitmişti. Ne yiyeceklerdi? Paketlenmiş Çin yemeği mi? Konserve çorba mı?

Seth'in gözlerinin üzerimde olduğundan emin olunca mutfağa yöneldim. Tecrübelerim bana, doğru şekilde ilerlersem bir erkeğin gözlerini üzerime çekebileceğimi göstermişti.

"Kuzu kaburga," diye seslendim omzumun üzerinden. "Kuskus..."

Şarap şişesini masadan alıp yan yatırarak etiketini okumaya çalıştı. "İyi bir şarap." Seth'in şarap içmemesi gerekiyordu; diğerleriyle içmiyordu. Dini nedenlerden. Ben istisnaydım ve bunu da küçük zaferlerimden biri olarak görüyordum. Onu kırmızı ve beyaz şarapla siyah üzüm şarabına alıştırmıştım. Sarhoşken öpüşür, gülüşür ve sevişirdik. Sadece benimle... Bunu diğerleriyle yapmıyordu.

Aptalca olduğunu biliyordum. Bu hayatı ben seçmiştim ve amacım onlarla yarışmak değildi ama diğer kadınlar sözkonusu olduğunda bunları düşünmeden edemiyordum.

İki mutfak havlusunun arasında tuttuğum akşam yemeği ile mutfaktan döndüğümde Seth doldurduğu kadehten şarap yudumluyor, pencereden dışarı bakıyordu. On ikinci katın penceresinden şehirdeki akşam hareketliliği görünüyordu. Parkın karşısındaki parka kalabalık bir yolla buluşuyordu. Parkın sağ tarafında görünmese de yazları yelkenlilerle gemilerin, kışları da sisin olduğu The Sound vardı. Yatak odası penceremizden görünüyordu. Şelale ve dököldüğü yer de görünüyordu. Mükemmel Seattle manzarasıydı...

"Akşam yemeği umurumda değil," dedi Seth. "Seni şimdi istiyorum." Sesi emreder gibiydi. Seth soru sorulmasına fırsat vermezdi. Bu, hayatının çoğu alanında işine yarayan bir özellikti.

Servis tabaklarını masanın üzerine bıraktım. İştahım bir anlamda kapanmış, diğer anlamda açılmıştı. Seth'in mumları söndürürken gözlerini benden hiç ayırmadığını fark ettim. Ardından yatak odasına doğru yürüyüp bir yandan da elbisemin fermuarını açtım. Seth'in

izlemesine imkân vermek için bunu çok yavaş yaparak ipek kumaşı üzerimden çıkardım. Arkamda olduğunu hissediyordum: iri bedeni, sıcaklığı, olacakları hayal edişi... Kusursuz yemeğim masada soğuyordu. Elbiseyi çıkardığım ve eğilip ellerimi yatağa yasladığım sırada kuzunun yağı servis tabağının çevresinde turuncu ve krem renklerde donuyordu. Seth'in parmakları kalçamda dolanıp iç çamaşırımın lastiğini çektiğinde ellerimi yorgana yaslamıştım. Seth külotumu indirdi. Ben de bileklerime kadar inen kumaş parçasını ayaklarımdan çıkardım.

Metalin tıngırtısı ve ardından da kemerinin *şlak* sesi geldi. Seth soyunmazdı. Sadece pantolonunu ayak bileğine kadar indirirdi.

Daha sonra sabahlığımyı giyip akşam yemeğini mikrodalgada ısıttım. Bacaklarımyın arasında hafif bir zonklama, baldırımda ise meni sızıntısı vardı. Keyif veren bir şekilde hırpalanmış gibiydim. Seth'in tabağını, gömleksiz halde uzandığı koltuğa götürdüm. Bir eli başının arkasındaydı. Yorgunluğun resmiydi. Çabalasam da dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamadım. Kız çocuğu gülümsemem, normal ifademe engel oluyordu.

"Çok güzelsin," dedi Seth beni görünce. Sesi, seksten sonra her zaman olduğu gibi boğuk çıkıyordu. "Çok güzeldi." Tabağını alırken baldırımı okşamak için uzandı. "Yapmayı planladığımız tatili hatırlıyor musun?" Seviştikten sonra Seth'le yaptığımız konuşmalar hep bu şekilde olurdu: Boşaldıktan sonra gelecekte bahsetmekten hoşlanıyordu.

Hatırlamak mı? Tabii ki hatırlıyordum. Şaşırmış gibi bakmaya çalıştım.

Bir yıldır tatil sözü veriyordu. Sadece ikimiz olacaktık.

Kalbim hızlandı. Bunu bekliyordum. Çok meşgul olduğu için onu zorlamak istemiyordum ama artık benim yılım gelmişti. Gidebileceğimiz her yeri hayal etmiştim. Deniz kenarı olmasını istiyordum. Beyaz kumlar ve lacivert sular, insanların arasında el ele tutuşarak yapılacak uzun yürüyüşler... *İnsanların arasında...*

Kocamın Eşleri

“Sıcak bir yerler olsun diye düşündüm,” dedim. Onunla göz teması kurmadım çünkü ona tek başıma sahip olacağım için ne kadar hevesli olduğumu görmesini istemedim. Muhtaç, kıskanç ve aptal görünmek istemedim. Şarabını sehpaye yerleştirirken sabahlığımın açılmasına izin verdim. O da tahmin ettiğim gibi uzanıp göğsümü avuçladı. Bazen ne yapacağını anlamam çok kolay oluyordu.

“Turks ve Caicos Adaları nasıl olur?” dedi. “Ya da Trinidad?”

Evet ve evet!

Koltuğa dönük olan sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attım. Sabahlığımın açılmasını ve bacaklarımın ortaya çıkmasını sağladım.

“Sen seç,” dedim. “Benden daha fazla yer gördün.” Bunu yapmayı sevdiğini, karar vermeyi isteyeceğini biliyordum. Ayrıca nereye gittiğimizin ne önemi vardı ki? Bir hafta boyunca aralıksız şekilde kimseyle paylaşmadan ona sahip olduktan sonra ne fark ederdi ki? Bir hafta boyunca bana ait olacaktı. Bir fantezi gibiydi. En korktuğum ve beklediğim an gelmişti.

“Bana haftandan bahsetsene.”

Tabağı bırakıp parmak uçlarını birbirine sürttü. Parmakları etin yağıyla parlıyordu. Gidip parmaklarını ağzıma sokmak, yalayarak temizlemek istedim.

“Pazartesi hastalandı, bebek...”

“Ah, hayır,” dedim. “Daha üçüncü ayında. Birkaç hafta daha öyle olacaktır.”

Bunu başıyla onaylarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Mide bulantılarına rağmen çok heyecanlı. Ona şu bebek isimleri kitaplarından aldım. Sevdiği isimlerin altını çiziyor ve görüştükçe isimlere birlikte bakıyoruz.”

Bir kıskançlık kıpırtısı hissetsem de buna hemen engel oldum. Diğerleri hakkında haber almak, haftamın en önemli olayıydı. Aptalca bir duygunun buna engel olmasını istemezdim.

“Çok heyecan verici,” dedim. “Kız mı istiyor erkek mi?”

Tabağını musluğa bırakmak için mutfağa yürüdüğü sırada güldü. Suyun aktığını duydum. Ardından da havlu kâğıdı atıp çöp kovasının kapağını kapattı.

“Erkek istiyor. Benim gibi koyu renk saçları olan bir erkek. Ama bence cinsiyeti ne olursa olsun onun gibi sarışın olacak.”

Pazartesi’yi zihnimde canlandırdım. Uzun ve dümdüz sarı saçlar, bir sörfçü kadar bronz ten... Kusursuz beyazlıkta dişler, ince ve kaslı biri... Çok gülüyor –çoğunlukla da Seth’in söylediklerine– ve gençliğe has bir aşk hissediyor. Seth bir keresinde bana onun yirmi beş yaşında olduğunu ama liseli gibi görüldüğünü söylemişti. Normalde bir erkeği bu yüzden yargılardım. Erkeklerin genç kadınların peşinden gitmesi çok görülen bir durumdu ama bu Seth için geçerli değildi. O ilişkileri severdi.

“Cinsiyetini öğrenir öğrenmez bana da söyler misin?”

“Henüz çok zaman var ama söylerim.” Dudağının kenarını kıvrarak gülümsedi. “Önümüzdeki hafta doktor randevumuz var. Pazartesi sabahı doğrudan gitmem gerekecek.” Göz kırptı. Yanaklarımın kızardığını gizlemeyi başaramadım. Bacak bacak üstüne atmıştım. Midemi bir sıcaklık kaplarken ayaklarımı salladım. Seth hâlâ üzerimde ilk günkü gibi bir etki bırakıyordu.

“Sana bir içki hazırlayayım mı?” diye sordum ayağa kalkarken.

Bara gidip müzik setini çalıştırdım. Tabii ki içki teklifimi kabul etmişti. Birlikte olduğumuz akşamlarda hep içki isterdi. Artık ofisinde gizli gizli bir viski şişesi sakladığını duymuştum. Ona kötü örnek olmam içten içe sevinmeme neden oluyordu. Tom Waits çalmaya başladığında votka sürahisine uzandım.

Eskiden Salı’yı da sorardım ama Seth ondan bahsederken daha tereddütlü olurdu. İlk eş olduğu için onu her zaman otorite konumunda hayal etmişim. İlk eş, Seth’in sevdiği ilk kadın. Onun ikinci seçimi olduğumu bilmek can sıkıcıydı. Kendimi teselli etmemi

sağlayan tek şey, Seth'in resmi eşi olmamdı. Hâlâ birlikte olsalar da benimle evlenmek için ondan boşanması gerekmişti. Salı'yı sevmiyordum. Bencil biriydi; kariyeri hayatındaki en önemli şeydi. Benim hayatımda ise en baskın yer Seth'e aitti. Tavrını onaylamasam da onu bu yüzden suçlayamazdım. Seth haftanın beş günü yanımda değildi. Arada dönüşümlü olarak kullandığımız bir değişim günü vardı ama onsuz zamanları dolduracak şeyleri bulmak bizim işimizdi. Benim için bunlar genelde aptalca şeyler olurdu: çanak çömlek, aşk romanları ve Netflix. Ama Salı için bu, kariyeriydi. Sabahlığının cebinde dudak kremimi aradım. Evliliğimizin dışında da normal hayatlarımız vardı. Akıl sağlığını korumanın tek yolu buydu.

Eskiden Seth'e, *Akşam yemeğinde yine mi pizza vardı?* diye sorardım. Bir keresinde bana Salı'nın evde yemek yapacak bir kadın değil, dışarıdan yemek sipariş edecek bir kadın olduğunu söylemişti.

Diğer insanların yemek yapma yetenekleri konusunda hep çok eleştireldir, diye de alay etmişti.

İki bardak hazırlayıp buzla doldurdum. Seth'in arkamda kıpırdanıp koltuktan kalktığını duyabiliyordum. Kapağını açtığım soda şişesinin gazı çıkınca bardaklara döktüm. İçecekleri hazırlamam bitmeden Seth arkamdan boynumu öpmeye başlamıştı. Başımı yan tarafa eğip daha rahat hareket etmesine izin verdim. Ben otururken o içkisini alıp pencereye doğru yürümüştü.

Koltukta oturduğum yerden ona bakıyordum. Bardağım avcumu ıslatıyordu.

Seth yanıma oturup içkisini sehpaya bıraktı. Gülümserken bir yandan da boynumu okşuyordu.

Gözleri çapkın bir şekilde üzerimde dolandı. Bu gözlere ve her zaman gülüyormuş gibi görünmelerine âşık olmuştum. Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi ve ona yaslanıp arkamdaki katı varlığını hissettim. Parmakları kolumda yukarı ve aşağı dolanıyordu.

Konuşacak başka ne kalmıştı? Hayatının tüm alanları hakkında bilgi sahibi olmak istiyordum. “İşten ne haber?”

“Alex...” Durdu. Başparmağını altdudağında gezdirdi. Bu hareketini çok seviyordum.

Bu kez ne yapmıştı acaba?

“Bir yalanını daha yakaladım,” dedi.

Alex, Seth’in iş ortağıydı; şirketi birlikte kurmuşlardı. Benim hatırladığım ilk zamanlardan beri Alex şirketin yüzü olmuştu. Müşterilerle toplantılar ve iş bağlantıları ile o ilgilenirdi. Seth ise evlerin yapımını yönetip müteahhitlerle ve denetlemelerle uğraşırdı. Seth bana ilk anlaşmazlıklarının şirketin ismi konusunda yaşandığını söylemişti. Alex kendi soyadının şirketin adında geçmesini isterken Seth, Pacific Northwest adını istemişti. Bu konuda tartışıp sonunda Emerald City Development adında karar kılınmışlardı. Geçtiğimiz yıllarda detaylara ve inşa ettikleri evlerin güzelliğine özenmeleri, yüksek profilli müşteriler edinmelerini sağlamıştı. Alex’le hiç tanışmamıştım. Varlığımdan bile haberdar değildi. Seth’in eşinin Salı olduğunu sanıyordu. Seth’in anlattığına göre Salı’yla ilk evlendiklerinde Alex ve eşi tatillere giderlermiş. Bir keresinde Hawaii’ye, başka bir zaman da Şanff’ta bir kar tatiline gitmişlerdi. Alex’i fotoğraflarda gördüm. Eski Miss Utah güzeli olan eşi Barbara’dan iki ya da üç santimetre kısaydı. Bodur ve kel olsa da kendini beğenmiş bir havası vardı.

Tanışmadığım çok fazla insan vardı. Mesela Seth’in anne ve babası ile çocukluk arkadaşları... İkinci eşi olarak onları tanıma şansım asla olmayacaktı.

“Öyle mi?” dedim. “Ne oldu?”

Hayatım, tüm bu oynadığım oyunlar çok yorucuydu. Bu bir kadının lanetiydi. Açıksözlü olmak lazımdı ama fazlası da iyi değildi. Güçlü olmalıydın ama çok değil. Soru sormak lazımdı ama çok fazla değil. İçkimden bir yudum alıp koltukta yanına oturdum.

“Bundan keyif mi alıyorsun?” diye sordu. “Bunları sorman çok ruhaf...”

“Senden keyif alıyorum.” Gülümsedim. “Dünyanı bilmek, benim yanımda değilken neler hissettiğini, neler yaşadığını öğrenmek...” Bu doğrudu, değil mi? Eşimi seviyordum ama bu konuda yalnız değildim. Başkaları da vardı. Tek gücüm bildiklerimdi. İyi zamanlanmış birkaç soruyla bir adım öne geçip onu şaşırtabilir ve umursamıyormuş gibi görünebilirdim.

Seth elleriyle gözlerini ovuşturup derin bir nefes verdi.

“Hadi yatağa gidelim,” dedi.

Yüzüne baktım. Bu gecelik onlar hakkında konuşması bitmişti. Kalkmama yardım etmek için elini uzattı ve ben de elini tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Bu kez bacaklarımı ona sardım ve uzun uzun seviştik. Merak etmemem lazımdı ama ediyordum. Bir adam nasıl olurdu da birden fazla kadını sevebilirdi? Neredeyse her gün başka bir kadınla birlikteydi... Ben bu listede neredeydim?

Seth hızla uykuya daldı ama ben uyuyamadım. Perşembe günleri uyumazdım.

İKİ

Seth cuma sabahları ben uyanmadan giderdi. Saat dörde kadar yatakta dönüp durdum. Sonrasında derin bir uykuya dalmış olmalıyım çünkü gittiğini duymadım. Bazen tek gecelik bir ilişkinin ardından tek başıma uyanmışım gibi hissediyordum. Erkeğin, kız adını soramadan yataktan kaçtığını hayal ediyordum. Cuma günleri güneş pencereden gözüme doğru vurmaya başlayana kadar yatakta normalden daha uzun süre uzanıp Seth'in yastığındaki çukura bakardım. Güneş henüz yeni yeni ufukta beliriyordu. Yastıktaki çukura bana hayat veriyormuş gibi bakıyordum.

Sabahları zor oluyordu. Normal evliliklerde insanlar birbirlerinin yanında uyanır. Birlikte uyurlar. Belirli rutinleri ve takvimleri vardır. Zamanla sıkıcı bir hal alsa da huzur vericidir. Ben normalliğin verdiği huzura sahip değildim. Gece boyunca tekmelediğim horlayan bir eş ya da lavaboya yapıştığı için öfkeyle kazımam gereken diş macunu kalıntıları yoktu. Seth bu eve işlemiş durumda değildi ve bu, çoğu zaman kalbimi sızlatıyordu. Bu evde çok kısa süre kalıyordu. Diğer kadınların yatağına gittiğinde benim yatağım soğuyordu.

İçimi bir telaş kaplarken telefonuma baktım. Ona mesaj atmıyı sevmiyordum. Diğerlerinden de her gün onlarca mesaj aldığını tahmin edebiliyordum ama o gün telefonumu alıp ona mesaj atmak zorunda hissettim: *Seni özledim*. Bunu biliyordu. Kesinlikle biliyordu. Haftanın beş günü eşinizi görmediğinizde onu özleyeceğinizi tahmin edebilirdi. Yine de telefonu alıp ona yazmadım. Kararlı bir şekilde bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp terliklerimi giydim. Ayak parmaklarım tüylü terliğin içinde kıvrıldı. Terlik benim ruti-

nimdi. Normalliğe yaklaşma şeklimdi. Mutfağa gidip pencereden aşağıdaki şehre baktım. İşine gidenler kırmızı ışıktaki beklerken 99 numaralı yolda yılan gibi bir sıra oluşturmıştu. Silecekler sağa sola sallanıp çiseleyen yağmuru siliyordu. Seth'in de onların arasında olup olmadığını merak ettim ama hayır, o buradan giderken 5 numaralı yolu kullanırdı. Benden uzaklaşırken...

Dolabı açıp cam şişesi olan bir kola çıkardım. Tezgâhın üzerine koydum. Şişe açacağını bulmak için çekmeceyi karıştırdım. Tırnağıma bir kürdan batınca küfrettim. Parmağımı ağzıma götürüp bir yandan da boş elimle şişeyi açtım. Dolapta sadece bir şişe kola bulunduruyordum. Diğerlerini musluğun altındaki dolapta, çiçek sulama kabının arkasına saklardım. İçtiğim her şişenin yerine yenisini koyardım. Böylece aynı kola şişesi hep orada duruyormuş gibi olurdu. Kendimden başka kandıracak kimsem yoktu. Belki de Seth'in kahvaltıda kola içtiğimi bilmesini istemiyordum. Benimle alay ederdi ve bundan rahatsız olmazdım ama kahvaltıda asitli şeyler içmek, insanların bilmesini isteyeceğiniz bir şey değildi. Küçükken arkadaşlarım arasında Barbie ile oynamayı seven tek çocuk bendim. On yaşındayken onlar, makyaj malzemelerine ve MTV'ye geçmişti. Ailelerinden yeni Barbie karavanı istemek yerine Noel için kıyafet istemeye başlamışlardı. Barbie bebek sevgimden fena halde utanıyordum. Özellikle de bu yüzden bana bebek demeye başladıklarında çok utandım. Küçüklüğümün en acı anlarından biri, Barbie bebeklerimi toplayıp dolabımdaki kutuya kaldırışımdı. O gece uyuyana kadar ağladım. Çok sevdiğim bir şeyden ayrılmak istemiyordum ama aksi halde maruz kalacağım alayları biliyordum. Annem birkaç hafta sonra kirlileri alırken kutuyu gördüğünde bana sorular sordu. Gözyaşları içinde ona doğruları anlattım. Barbie'yle oynamak için büyüktüm ve yenilik zamanı gelmişti.

Bunlarla gizli gizli oynayabilirsin. Kimsenin bilmesine gerek yok. Diğer insanlar onaylamadığı için çok sevdiğin bir şeyden vazgeçmene gerek yok, demişti annem.

Bu yüzden sır saklama konusunda gayet iyiydim.

Seth'in gitmeden önce kendine tost yaptığını fark ettim. Tezgâhta ekmek kırıntıları ve üzerinde tereyağı olan bir bıçak vardı. Erken-den kalkıp ona bir şeyler hazırlamadığım için kendime kızdım. *Önümüzdeki hafta yaparım*, dedim kendi kendime. Önümüzdeki hafta daha iyi bir eş olup kocama kahvaltı hazırlayacaktım. Günde üç kez seks ve yiyeceklerle besleyebilen eşlerden olacaktım. Midem heyecandan kasıldı. Pazartesi ya da Salı'nın ona kahvaltı hazırlamak için uyanıp uyanmadığını merak ettim. Tembellik mi ediyordum? Yataktan kalkmadığım için umursamaz olduğumu mu düşünüyordu? Ekmek kırıntılarını toplayıp elime süpürdüm ve sonra da sinirle musluğa silkeledim. Kolamı oturma odasına götürdüm. Soğuk şişeden yudumlar alırken nasıl daha iyi bir eş olabileceğimi düşündüm.

Uyandığımda biraz zaman geçmişti. Güneşin açısı değişmişti. Doğrulup kola şişesinin devrildiğini, halıya kahverengi bir lekenin yayıldığını gördüm.

"Kahretsin," dedim ayağa kalkarken yüksek sesle. Şişe elimdeyken uyuklamış olmalıydım. Tüm gece uyumadan tavana baktığım için böyle olmuştu. Halıyı temizlemek için bir bez ile leke çözücü almaya gidip dizlerimin üzerine çöktüm ve sert bir şekilde sürttüm. Kola, düğümlü bej halıda kurumuş, yapışkan bir karamel halini almıştı. Yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladığında bir şeylere kızgın olduğumu fark ettim. Gözyaşlarım da halıdaki lekeye katıldı. Daha da sert sürttüm. Halı temizlenince oturup gözlerimi kapattım. Bana ne olmuştu? Nasıl olmuştu da perşembe günlerini ve üç kadın arasında sevgisini bölüştüren bir adamı kuzu gibi bekler olmuştum? On dokuz yaşındayken bana hayatımın böyle olacağını söyleseler kahkahalarla gülerdim.

Önümüzdeki hafta Seth beni bulalı beş yıl olacaktı. Hemşirelik fakültesindeki final sınavım yaklaştığı için bir kafede ders çalışıyordum. Henüz hazır değildim. İki gün uyumamıştım ve uyanık kalmak için su gibi kahve içiyordum. Kısmen delirmiş bir şekilde sandalyemde sallanırken Seth yanıma oturdu. Varlığının beni rahatsız ettiğini hatırladım. Seçebileceği beş tane daha boş sandalye vardı, neden yanımdakini seçmişti ki? Yakışıklı bir adamdı. Parlak siyah saçlı, turkuaz gözlü, dingin, bakımlı ve iyi konuşan biriydi. Hemşire olmak için çalışıp çalışmadığını sormuştu ve ben de sert bir şekilde cevap vermiştim. Ardından da kabalığım için özür dilemiştim. Özrümü önemsemez gibi elini salınamış, istersem beni test edebileceğini söylemişti.

Ciddi olduğunu anlamadan önce dudaklarımdan bir kahkaha süzölmüştü. “Cuma geceni, yorgunluktan ölmek üzere olan bir hemşirelik öğrencisini test ederek geçirmek mi istiyorsun?” diye sormuşum.

“Tabii ki,” demişti esprili bir ifadeyle. “Sanırım gözüne girersem akşam yemeği teklifime hayır demezsin.”

Bunun bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışarak kaşlarımı çatattığımı hatırlıyordum. Sanki arkadaşları, köşedeki zavallı kızla alay etmesi için onu göndermişti. Çok yakışıklıydı. Onun gibiler benim gibi kızlarla ilgilenmezdi. Çirkin değildim ama sıradan sayılırdım. Annem her zaman benim akıllı olduğumu, kız kardeşim Torrence’in ise güzel olduğunu söylerdi.

“Ciddi misin?” diye sormuşum. Birden dağınık atkuyruğumun ve rimelsiz kirpiklerimin farkına varmışım.

“Tabii Meksika yemekleri seviyorsan,” demişti. “Meksika yemekleri sevmeyen bir kıza kendimi kaptıramam.”

“Meksika yemekleri sevmem,” demiştim ve o da canı yanmış gibi elini kalbine götürmüştü. Bunu görünce gülmüştüm. Bir kafede kalp krizi geçiriyormuş gibi davranan çok yakışıklı bir adamdı...

“Şaka yapıyorum. Meksika yemeklerini kim sevmez ki?”

Mantığımı ne derse desin, ne kadar meşgul olursam olayım ertesi hafta onunla akşam yemeği yemeyi kabul etmiştim. Sonuçta yemek de yemem gerekiyordu. Eski ve küçük Ford'umla restoranın önüne geldiğimde orada olmayabileceğini düşünmüştüm. Ama arabadan iner inmez kapıda beklediğini görmüştüm. Yağmurdan uzaktaydı, montunun omuzları ıslaktı.

Başlangıç tabağı boyunca her şey çok büyüleyiciydi. Bana okulum, ailem ve sonraki planlarım hakkında sorular sormuştu. En son ne zaman birilerinin benimle bu kadar ilgilendiğini hatırlamaya çalışırken cipsimi sosa batırıyordum. Kendimi ona tamamen kaptırıp tüm sorularına hevesle cevap vermiş, yemek bittiğinde onun hakkında hiçbir şey öğrenmediğimi fark etmiştim.

“Bunu da önümüzdeki hafta akşam yemeğinde konuşuruz,” demişti konuyu açtığımda.

“Önümüzdeki hafta görüşeceğimizi nereden biliyorsun?” diye sormuştum.

Sadece gülümsemişti. O anda başımın dertte olduğunu anlamıştım.

Duşumu alıp üzerimi giyindim. Kapıdan çıkarken telefonumu kontrol ettim. Seth haftanın beş günü yanımda olmadığı için kimse istemediği geç mesailere gönüllü olmuştum. Geceleri evde yalnız başıma oturup onun başkalarıyla birlikte olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Zihnimi sürekli meşgul edip odaklanmak daha iyi geliyordu. Cuma günleri spor salonuna ve ardından süpermarkete gidiyordum. Bazen bir kız arkadaşım ile öğle yemeği yerdim ama son zamanlarda herkes çok yoğun. Arkadaşlarımın çoğu ya yeni evliydi ya da yeni anne olmuştu. Hayatlarımız, işlerimiz ve ailelerimizden ibaretti.

Telefonumda Seth'ten bir mesaj vardı. *Seni şimdiden özledim. Önümüzdeki haftayı sabırsızlıkla bekliyorum.*

Asansörü çağırırken gergin bir şekilde gülümsedim. Sürekli yanında birileri olduğu için Seth'in özlemini dile getirmesi çok kolaydı. Bunu düşünmemem lazımdı. Hepimizi sevdiğini ve uzaktayken hepimizi özlediğini biliyordum.

Bir dahaki görüşmemizde akşam yemeğinde pizza yiyelim mi? diyerek espri yaptım.

Hemen cevap geldi. Gülen ve ağlayan emojilerden yollamıştı. İnsanlar emojilerden önce ne yapıyorlardı? Bu, ağır bir cümleyi hafifletmenin en kolay yolu gibiydi.

Asansöre binerken telefonumu çantama koydum. Dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. En zor günlerimde bile Seth'ten gelen küçük bir mesaj her şeyi yoluna sokardı. Kendimi yetersiz ya da ilişkimiz konusunda güvensiz hissettiğim çok fazla gün oluyordu.

Hepinizi farklı şekillerde ama eşit miktarda seviyorum.

Bununla neyi kastettiğini tam olarak bilmek istiyordum. Cinsellikle mi ilgiliydi? Duygusal mıydı? Ve seçim yapması gerekse, başına bir silah yaslanmış olsa beni seçer miydi?

Seth bana eşinden ilk bahsettiğinde Capitol Hill'de La Spiga adında bir İtalyan restoranındaydık. Dördüncü buluşmamızdı. Birbirini yeni yeni tanıyan iki insanın acemiliğini geçmiş, daha rahat bir aşamaya gelmiştik. O zamana kadar el ele tutuşmuş ve öpüşmüştük. Bana anlatması gereken bir şeyler olduğunu söylediğinde ilişkimizin nereye gittiği konusunda konuşacağımızı sanmışım. Dudaklarından *eşim* kelimesi çıkar çıkmaz çatalımı masaya bırakmış, dudaklarımdaki makarna sosunu silmiş ve çantamı alıp gitmiştim. Ben taksiye doğru koşarken yol boyunca peşimden gelmişti. Garson da kısmen yediğimiz yemeklerin parasını almak için Seth'in arkasından gelmişti. Seth içeri gelmem için bana yalvarmaya başlayana kadar hep birlikte kaldırımda o şekilde durmuştuk. Tereddütlü bir şekilde içeri girmiştım ama bir yanımda söyleyeceklerini dinlemek istiyordu. Söylenecek ne olabilirdi ki? Bir erkek, böyle bir durumu nasıl aklayabilirdi?

“Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum, inan bana.” Devam etmeden önce şarabından büyük bir yudum almıştı. “Cinsellikle ilgili değil. Aklından geçecek olursa diye söylüyorum. Öyle bir bağımlılığım yok.”

Aslında tam olarak bunu düşünmüştüm. Ellerimi göğsümün üzerinde birleştirip beklemiştim. Masanın yan tarafında garsonun beklediğini fark etmiştim. Restorandan bir kez daha kaçıp hesabı bırakmamızdan korkup korkmadığını merak etmiştim.

“Babam...” diyerek başlamıştı konuşmaya. Gözlerimi devirmiştim. Bahanelerin yarısı “babam” diye başlardı. Yine de devam etmesini beklemiştim. Sözümün arkasında duran bir kadındım.

Kelimeler üzerime yığılmıştı: “Anne ve babam... çokeşliler... Dört annem var...”

Ona şaşkınlık içinde bakmıştım. Bir erkeğin pantolonunu indirirken aslında bir kadın olduğunu söylemesi gibi bir şeydi bu. Başta yalan söylediğini ya da kötü bir şaka yaptığını sanmıştım ama gözlerinde bir şey vardı. Bana can alıcı bir bilgi vermişti ve yargılanmayı bekliyordu. Ne söyleyeceğimi bilememiştim. Nasıl bir tepki vermem uygun olurdu? Bu tür şeylerle televizyonda karşılaşırdınız ama gerçek hayatta?

“Utah’da büyüdüm,” diyerek devam etmişti. “On sekiz yaşına gelir gelmez evden ayrıldım. Onların inandığı her şeye karşı olduğuma yemin edebilirim.”

“Anlamadım,” demiştim. Gerçekten anlamamıştım. Ellerim masanın altında, tırnaklarım avuçlarıma geçmiş halde gergin bir şekilde oturuyordum.

Elini yüzünde gezdirmişti ve aniden on yaş daha yaşlanmış gibi görünmüştü.

“Eşim çocuk istemiyor,” demişti. “Ben, bir kadını olmak istemediği biri yapmaya çalışacak bir erkek değilim.”

O sırada ona farklı bir açıdan bakmıştım. Omuzlarında bir tane, ayakucunda da başka bir tane çocuk olan bir babaymış gibi. Kremalı dondurmalar, T-ball* * oyunları...

“Peki ben tam olarak bunun neresindeyim? Taşıyıcı bir anne arıyorsun ve ben de şartlara uyuyorum, öyle mi?” ‘Düşmanca konuşmuştum çünkü içimden öyle gelmişti. Neden beni seçmişti ve ona çocuk sahibi olmak isteyeceğimi kim söylemişti?

Suçlamalarım onu incitmiş gibiydi ama buna pişman olmamıştım. Onun gibi adamlar midemi bulandırırdı. Ama onu dinlemek için masaya dönmüştüm ve dinleyecektim. O anda bunun duyduğum en saçma şey olduğunu düşünmüştüm. Bir eşi vardı ama yeni bir eş daha istiyordu. Bir aile kurmak istiyordu. Tanrım, kim olduğunu sanıyordu ki? Bu hastalıklı bir düşünceydi. Ona da bunu söylemiştim.

“Anlıyorum,” demişti haksızlığa uğramış gibi. “Bunu çok iyi anlıyorum.” Ardından hesabı ödemişti. Soğuk bir vedanın ardından kendi yollarımıza gitmiştik. Daha sonraları, benden bir daha asla haber alamayacağını sandığını söyledi ancak o gün eve gittiğimde yatağa girmiş, tüm gece uyumadan dönüp durmuştum.

Ondan hoşlanmıştım. Çok hoşlanmıştım. Onda bir şey vardı. Bir tür çekiciliği ve anlayışlı bir yanı vardı. Ne olursa olsun onunla birlikteyken kendimi hiç yetersiz hissetmemiştim. Üniversitedeyken birlikte olduğum ve gözlerimde kendi yansımasını görmeye çalışan, beni ‘anlık’ bir ilişki olarak gören diğer erkekler gibi değildi. Seth ile birlikteyken kendimi bir numaraymış gibi hissediyordum. Yeni bir ilişkinin başlangıcına neden olacağını düşündüğüm tüm bu hisleri bir kenara itmiştim. Hatta başka birkaç randevuya çıkmıştım.

* Çocukların oynadığı, basitleştirilmiş bir beyzbol oyunu. (ç.n.)

Biri Bellevue'dan bir itfaiyeciydi. Diğeri de Seattle'da küçük bir işletmenin sahibiydi. İki randevu da benim için berbat bir şekilde sonuçlanmıştı. Adamları Seth'le kıyaslamadan edemiyordum. Yaklaşık bir ayın ardından, neredeyse hiç tanımadığım bir adam için gereğinden fazla yas tuttuktan sonra onu arama cesaretini göstermiştim.

Telefonu açar açmaz, "Seni özledim," demiştim. "Seni özlemek istemiyorum ama elimde değil."

Sonra da eşinin, çocuklarını taşıması için birilerini aradığını bilip bilmediğini sormuştum. Seth uzun bir süre sessiz kalmıştı ve bu, beni rahatsız eden bir sessizlikti. Tam bu soruyu unutmasını söyleyeceğim anda derin bir nefes verip, "Evet," demişti.

"Bir dakika," demiştim telefonu kulağıma yaklaştırarak. "Evet mi dedin?"

"Buna birlikte karar verdik," demişti büyük bir özgüvenle. "Benimle aynı şeyi isteyen bir kadınla birlikte olmam gerektiğini düşündük."

"Yani ona söyledin mi?" diye sormuştum bir kez daha.

"İlk görüşmemizden sonra aramızda bir şeyler olduğunu düşünüp ona söyledim. Bunun bir risk olduğunu biliyordum ama aramızda bir şeyler olmuştu. Bir bağ oluşmuştu."

"O da bunu kabul mu etti?"

"Hayır... Evet. Yani tabii ki zor oldu. Seçenekleri gözden geçirme zamanının geldiğini söyledi. Beni sevdiğini ama bunu anlayabileceğini söyledi."

Bir süre duyduklarımı anlamaya çalışarak susmuştum.

"Seni görebilir miyim?" demişti. "Sadece bir şeyler içeriz. Kahve falan. Kısa bir görüşme."

Hayır demek istemişim. Geri adım atmayacak kararlı bir kadın olmak istemişim ama bunun yerine kendimi ertesi hafta bir kafede

Kocamın Eşleri

onunla buluşmak için plan yaparken bulmuştum. Telefonu kapattığımda kendi kendime onu arayan kişinin ben olduğumu ve Seth'in beni sadece kendi çıkarları için istediğini hatırlatmıştım. *Kontrol sende*, demiştim kendime. *Onun resmi eşi olacaksın*. Çok ama çok yanıliyordum.

ÜÇ

Mesaimin ardından cumartesi sabahı eve gelip hemen yattım. Uzun bir gece geçirmiştım. Hem zihinsel hem de duygusal olarak yorucu bir geceydi. On arabanın karıştığı bir zincirleme kaza yüzünden acile gelen bir düzine insan ile evde çıkan tartışma sonucu karnına üç kurşun yarası alan bir adam vardı. Eşi on dakika sonra üzerinden kan damlayan sarı tişörtü ve eteğindeki küçük çocuğuyla içeri girdi. Bağırarak bunun bir hata olduğunu söylüyordu. Acil serviste her gece bir korku filmi yaşanırdı. Açık yaralar, ağlamalar, acı... Gecenin sonuna kadar zemin kandan yapış yapış ve kusmuktan kaygan bir hal alırdı. Kiri göstermemesi için hep siyah üniforma giyerdim.

Tam uykuya dalacağım sırada kapının açılıp kapandığını duydum. Ardından da bir çan sesi geldi. Bu ses bana ön kapının açıldığını haber veren güvenlik önlemiydi. Gözlerimi kocaman açıp yatakta doğruldum. Rüya mı görüyordum yoksa bu gerçek miydi? Seth, Portland'daydı. Dün gece bana mesaj atmıştı ve eve geleceğinden hiç bahsetmemişti. Hiç hareket etmeden kulak kesilip bekledim. Her an yataktan fırlamaya hazırdım...

Bir silah bulmak için sağa sola baktım. Kalbim deli gibi atıyordu. Babamın yirmi birinci yaş günümde hediye ettiği silah dolapta bir yerlerdeydi. Korkudan titresem de nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım. Başka bir silah bulmalıydım... Yatak odam, yumuşak ve kadınsı şeylerle doluydu. Silah olarak kullanabileceğim bir şey yoktu. Yorganı üzerimden atıp zorlukla ayağa kalktım. Silahı olan ama nerede olduğunu ya da nasıl kullanacağını bilmeyen aptal ve savunmasız bir kızdım. Kapıyı kilitlemeyi mi unutmuştum? Eve geldiğimde yarı uyuyor, ayakta zor duruyordum. Ayakkabılarımı çıkarıp... O sırada girişten adımla seslenen annemi duydum. Kor-

kum hemen geçse de kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Elimi kalbime götürüp gözlerimi kapattım. Bir tekerleme duyuldu. Annem yürürken tekerlemeler söylerdi. Omuzlarım rahat ve normal pozisyonuna döndüğü sırada rahatlamıştım. Doğru ya. Bugün öğle yemeği yemek için gelecekti. Nasıl unutmuştum? *Yorgunsun, uyuman lazım*, dedim kendi kendime. Tuvalet aynasında saçımı düzelttim. Yatak odasından çıkıp koridora gitmeden önce uykulu gözlerimi ovdum. Yüzüme neşeli bir ifade yerleştirdim.

“Selam anne,” dedim ona doğru gidip hızla sarılırken. “Eve yeni geldim. Üzgünüm. Duş alacak zamanım olmadı.”

Annem bana bakmak için geri çekildi. Pencereden süzülen ışık kusursuzca şekillendirilmiş saçlarına vuruyordu. Saçına yeni attırdığı ışıltıları görebiliyordum.

“Mükemmel görünüyorsun,” dedim. Bunu söylemem gerektiği için söylemiştim ama gerçekten öyleydi.

“Sen de yorgun görünüyorsun,” dedi üzgün bir ifadeyle. “Hadi sen duşunu al. Dışarı çıkmak yerine evde yiyecek bir şeyler hazırlayayım.” Kendi evimde ne yapacağımı bir başkasından duyuyordum. Hâlâ bir ergen gibi hissetmemi sağlaması çok tuhaftı.

Ses tonuna rağmen minnetle başımı salladım. Geçirdiğim gecenin ardından dışarı çıkmak için giyinmek dayanılmaz olurdu.

Hızlı bir şekilde duş aldım. Bornozumla banyodan çıktığımda annemin tavuk salatası yapıp kruvasanların üzerine koyduğunu gördüm. Tabağımın yanında da bir bardak kokteyl duruyordu. Sandalyeye minnetle oturdum. Yeni doldurduğum buzdolabım onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yemek yapmayı onu izleyerek öğrenmiştim. Annem her zaman aniden yemek pişirme ihtimaline karşı dolabın hep dolu tutulmasını söylerdi.

Karşıma otururken ilk sorusu, “Seth nasıl?” oldu. Annem her zaman konuya doğrudan girerdi, dakikti ve hep düzenliydi. Kusursuz bir ev kadını ve eşi.

“Perşembe günü yorgundu. Çok fazla konuşma şansımız olmadı.” Bu doğrudu. Sesimin daha farklı şeyler ima etmesinden korksam da anneme baktığım sırada yemeğiyle meşgul olduğunu gördüm.

“Zavallı adam,” dedi annem kruvasanını kararlılıkla keserken. Bunu yaparken kollarının altları sallandı. Dudaklarını memnuniyetsiz bir tavırla büzdü. “Sürekli gidip geliyor. Bunun ikiniz için de doğru karar olduğunu biliyorum ama yine de çok zor.” Bunun doğru karar olduğunu söylemesinin tek nedeni beni üzmemesiydi. Bana net bir şekilde görevimin Seth’le birlikte olmak olduğunu ve onun yanında olmak için işimi bırakmam gerektiğini söylemişti. Eskiden onunla evlendiğim için başımın etini yese de artık bebek konusundan rahat rahat bahsediyordu.

Başımı salladım. Annemle bu konuları konuşmaya niyetim yoktu. Seth’in eşi olarak ne kadar başarısız olduğumu hissettirmek için her zaman bir yol bulurdu. Genellikle de bu, ona bir çocuk verme konusunda olurdu. Rahmimi kullanmazsam beni sevmeyi bırakacağından emindi. Benim başarısız olduğum alanlarda eksikliğimi giderecek bir eşi daha olduğunu –hatta iki eşi daha olduğunu– söyleyip annemi susturabilirdim. Hatta onlardan birinin de bir bebek beklediğini de söyleyebilirdim...

“Bu evi kiraya verip onunla Oregon’a gidebilirsin,” dedi. “Çok kötü bir yer değil. Sen iki yaşındayken orada, büyükannenin evinde iki yıl yaşamıştık. O evi hep çok sevmiştin.” Bunu bilmiyormuşum, hikâyeleri daha önce de dinlememişim gibi konuşuyordu.

“Olmaz,” dedim ağzım doluyken. “Haftanın iki günü Seattle ofisinde olması gerekiyor. Burada da bir evimizin olması lazım. Ayrıca gitmek istemiyorum. Benim hayatım burada, arkadaşlarım burada ve işimi seviyorum.” *Hayatımın ve arkadaşlarımın burada olduğu doğrudu ama işimi sevmiyordum.* Portland’ı hiçbir zaman sevmemiştim. Oranın fakirlerin Seattle’ı olduğunu düşünüyordum.

Kocamın Eşleri

Aynı manzara, benzer hava koşulları, kirli bir şehir... Büyükanne ve babam orada yaşayıp orada ölmüştü. Bir kez bile oradan ayrılmamışlardı. Asıl evlerinin dışında güneyde, Kaliforniya yakınlarında da bir tatil evleri vardı. Portland'ı düşünmek bile klostrofobik hissetmeme neden oluyordu.

Annem söylediklerimi onaylamadığını belli eden bir bakış attı. Sedefli pembe ojesine mayonez bulaşmıştı. Ona göre eşinin gittiği her yere gitmen gerekirdi. Yoksa aldatılma riskin olurdu. Ah, keşke durumu bilseydi...

“Böyle olmasına karar verdik ve bu çok daha mantıklı,” dedim sert bir şekilde. Sonra da sakinleşmesi için ekledim: “Şimdilik.” Doğruydum. Seth inşaatçıydı. Yakın zamanda Portland'da bir ofis açmıştı ve iş ortağı Alex, Seattle kolunu yönetirken Seth, haftanın çoğunu Portland'da, oradaki projelerle ilgilenerek geçiriyordu.

Pazartesi ve Salı orada, şehirde yaşıyordu. Onu benden daha çok görüyorlardı ve bu durum kıskançlıktan karnımı ağrıtıyordu. Gün içinde genellikle ikisinden biriyle öğle yemeği yiyordu. Bu benim sahip olmadığım bir lükstü çünkü Seth perşembe gününün büyük bir kısmını beni görmek için Seattle yollarında harcıyordu. Cuma günlerini Seattle ofisinde geçiriyor ve sonra da cumartesi günü Portland'a dönmeden önce bazen akşam yemeğinde benimle buluşuyordu. Eşlerin paylaştığı değişim günü şimdilik seyahatle geçiyordu. Bunun kalıcı olacağını düşünmeye başlamıştım. Çok sıradışı bir şeyin içinde yer alıp bunu kimseyle paylaşamamak çok kötüydü. Arkadaşlarımdan hiçbiri durumu bilmiyordu ama defalarca en yakın arkadaşım Anna'ya ağızımdan kaçırır gibi olmuşum.

Bazen eşlerden birine ulaşip bir destek grubu kurmak istiyordum ama Seth işlerin büyüdüğü evdekinden farklı olmasını istiyordu. Biz eşlerin birbiriyle bağlantısı yoktu ve meraklanmamız ihtimaline karşı önlem alması mantıklı geliyordu. İsimlerini bile bilmiyordum.

“Ne zaman bebek sahibi olmayı deneyeceksiniz?” diye sordu annem.

Yine. Bunu her bir araya gelişimizde soruyordu. Gerçekten sıkılmıştım. Doğruları bilmiyordu ve benim de söyleyecek cesaretim yoktu.

“Bebeğiniz olsa sürekli burada kalırdı,” dedi gizli bir plan yapar gibi.

Ağzım açık halde anneme baktım. Kız kardeşim ve ben, annemin hayatının özetiydik. Başarılarımız onun başarılarıydı. Hatalarımızsa onun hataları. Çocuk büyütürken onlar için yaşamamanın normal ve iyi bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum ama daha sonra ne oluyordu? Kendi hayatlarını yaşamaya başladıklarında ve elinde hiçbir şey kalmıyordu. Ne hobiler ne kariyer ne de bir kimlik...

“Seth’e karşı bir bebeği kullanmamı mı tavsiye ediyorsun anne?” Çatalımı bırakmış ve bu soruyu şaşkınlık içinde sormuştum.

Annem içi içine sığmayan biriydi ve insanların hayatları hakkında yaptığı düşüncesiz yorumlarıyla tanınırdı. Ama eşimi eve gelmek zorunda bırakmak için hamile kalma fikri çok fazlaydı. Onun için bile.

“Yani daha önce de çok kez denenmiş bir yöntem...” Oflayarak etrafına bakındı. Fazla ileri gittiğinin farkındaydı. Kendimi suçlu hissettim. Anneme acil bir operasyonla rahmimin alındığından hiç bahsetmemiştim. O zamanlar bu konuyu açmak istememişim. Bunu öğrenirse gözünden düşeceğimi artık daha iyi biliyordum.

“Ben öyle biri değilim. Biz öyle bir çift değiliz. Ayrıca Portland’daki ofiste Seth’in yerini kim alacak?” deyiverdim. “Bizim ekonomimiz ve geleceğimiz hakkında yorumlar yapıyorsun.” Sadece benim değil, ikimizin geleceği hakkında konuşuyordu. Seth’in desteklemesi gereken büyük bir ailesi vardı. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Annem de beni teselli etmek için yanıma geldi.

“Özür dilerim küçük kız,” dedi bana taktığı ismi kullanarak. “Fazla ileri gittim. İlişkiniz için neyin doğru olduğunu siz daha iyi bilirsiniz.”

Teşekkür edercesine başımı salladım ve tavuk salatasından bir parça alıp parmağımı yaladım. Yaşananlar normal değildi. Seth’le işleri yo-

luna sokmak istiyorsam ona duygularımdan bahsetmeliydim. Sürekli rahat tavırlar takınmaya çalıştığım için nasıl bir mücadele içinde olduğumun farkında değildi. Bu onun için de benim için de adil değildi.

Annem bir saat sonra pazartesi günü beni öğle yemeğine götürmeye söz vererek çıktı. “Dinlen,” dedi sarılırken.

Kapıyı arkasından kapattığımda rahat bir nefes verdim.

Çok yorgundum ama yatağa gitmek yerine Seth’in küçük dolabına gittim. Haftanın büyük kısmı evde olmasa da dolapta bir sürü kıyafeti vardı. Elimi ceketlerinde ve pantolonlarında gezdirip kokusunu almak için gömleğini burnuma götürdüm. Onu çok seviyordum. Durumumuz ne kadar tuhaf ve saçma olsa da başka biriyle evli olduğumu hayal bile edemiyordum. Zaten aşk da buydu, değil mi? Sevdığın kişiyi olduğu gibi kabullenmek... Ve benim için bu, kabullenilmesi gereken iki diğer kadın demek oluyordu.

Küçük tepe ışığını söndürüp gideceğim sırada gözüme bir şey takıldı. Pantolonların birinin cebinden bir kâğıt parçası görünüyordu. Kâğıdı cebinden aldım. Başta kâğıdın az kalsın pantolonla yıkanacağını düşünüp telaşlandım ama sonra içimi bir merak sardı. Gayet düzgün bir şekilde katlanmıştı. Açmadan önce kâğıdı kısa bir süre elimde tuttum. Bir doktor makbuzuydu. Yolunda gitmeyen bir şeyler olmasından ya da Seth’in kontrole gitmiş olmasından şüphelenerek makbuzu inceledim ama adı makbuzun herhangi bir yerinde yoktu. Makbuz Hannah Ovark adınaydı. Adresi de üst köşede yazıyordu: 324 Galatia Yolu, Portland, Oregon. Seth’in doktoru Seattle’daydı.

“Hannah,” dedim yüksek sesle. Elimdeki makbuz, kadının kontrole ve laboratuvara gittiğini gösteriyordu. Hannah... Pazartesi olabilir miydi?

Dolabın ışığını söndürüp kâğıtla ne yapacağımı bilemeden oturma odasına gittim. Seth’e bunu sormalı mıydım? Yoksa hiç gör-

memiş gibi mi davranmalıydım? MacBook'um koltukta, yanımda duruyordu. Kucağıma alıp Facebook'u açtım.

Kadının adını arama çubuğuna yazdım. Sonuçları beklerken parmaklarımı dizime vuruyordum. Üç profil belirdi. Biri diğerlerinden daha yaşlıydı. Muhtemelen kırk yaşlarında olan ve Atlanta'da yaşayan bir kadındı. Diğer ergenliğinin başlarındaymış gibi görünen pembe saçlı bir kızdı. Üçüncü profile tıkladım. Seth bana Pazartesi'nin sarışın olduğunu söylemişti ama görünüşüyle ilgili başka ipucu vermemişti. Hannah Ovark'a baktığım sırada aklımdaki sert görünümlü sörfçü kız imajı yerle bir oldu. Kadın sörfçü değildi ve beklediğim şekilde masum bir sarışınlığı yoktu. Hemen bilgisayarı kapatıp uyku ilaçlarımı almak için banyoya gittim. Uyumam lazımdı. Aklımı kaçırarak gibiydim ve olaylara bakışım bundan etkileniyordu.

İlaç dolabındaki bir dizi turuncu şişe bana bakıyordu. Hafif uyku halinden tam uyanıklık sağlayıcıya kadar pek çok çeşit vardı. İlaçlardan birine uzanıp dilimin üzerine bir tane koydum. Hapı yutmak için doğrudan musluktan su içtim ve sonra da yatağa kıvrılıp her şeyi unutmayı bekledim.

DÖRT

Kafam karışmış ve sersemlemiş halde uyandım. Güneş tepeden pencereye vuruyordu. Uykuya dalarken akşamın ilk saatleri değil miydi? Saati kontrol etmek için çalar saate uzandım ve on üç saattir uyuduğumu fark ettim. Hemen yataktan kalktım. Oda çevremde dönüyordu.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin.” Dengemi sağlamak için duvara tutundum ve ayaklarımın üzerinde sabit durabilene kadar öyle kaldım. Telefonum ekranı ters dönük şekilde şifonyerin üzerindeydi ve şarjı bitmek üzereydi. Seth’ten gelen yedi cevapsız aramam ve üç sesli mesajım vardı. Mesajları dinlemeden onu aradım. Telefonun her çalışında biraz daha korktum.

Telefonu açar açmaz ilk söylediği şey, “İyi misin?” oldu. Sesi acı çekiyormuş gibiydi. Onu endişelendirdiğim için kendimi suçlu hissettim.

“Evet, iyiyim,” dedim. “Uyku hapi almıştım. Tüm gece uyumuşum sanırım. Kendimi berbat hissediyorum, üzgünüm.”

“Çok merak ettim,” dedi. Ses tonu az öncekine göre rahatlamış geliyordu. “Az kalsın hastaneyi arayacaktım.”

“Gerçekten özür dilerim,” dedim. “Sende her şey yolunda mı?”

Değildi. Bunu ses tonundan anlayabiliyordum. Hannah’ı öğrendiğimi biliyor olamazdı, değil mi? Bir tutam saç elime dolayıp konuşmasını bekledim.

“Sadece işyerinde bazı sorunlar var,” dedi. “Güvenilmez müteahhitler. Şu anda konuşacak zamanım yok. Sadece sesini duymak istedim.”

Sesimi duymak istemesi heyecanlanmama neden oldu. Diğerlerinin değil, benim sesimi duymak istemişti.

“Keşke seni görebilseydim,” dedim.

“İşten birkaç gün izin al. Arabayla gel ve Portland’da benimle birkaç gün geçir...”

Heyecandan neredeyse telefonu elimden düşürecektim. “Gerçekten mi? Bunu... ister misin?” Konuşurken şifonyerin aynasından kendime bakıyordum. Saçım hiç uzatmadığım kadar uzamıştı. Profesyonel bir bakım istiyordu. Kötü haldeki bir tutam saçı tutup kuaförümün beni hemen iyileştirip iyileştiremeyeceğini düşündüm. Küçük bir kaçamak, güzelleşmek için iyi bir nedendi.

“Tabii ki,” dedi. “Yarın gel. Kullanmadığın bir sürü iznin var.”

Gözlerim yatak odası mobilyalarında, beyaz ahşapta ve hasır sepetlerde dolandı. Belki de ihtiyacım olan şey görüntümde bir değişiklikti. Son zamanlarda bunu yapmamıştım.

“Ama nerede kalacağım?”

“Bir saniye...” Birilerinin ona bir şey söylediğini duydum. Sesi toğuk geliyordu. Ardından yeniden bana döndü.

“Gitmem gerek. Dossier’dan bir oda ayıracam. Yarın görüşür müyüz?”

Pazartesi ve Salı’yı sormak istedim. Benim için onları ekip ekmeceğini merak etmiştim ama acelesi vardı.

“Çok heyecanlıyım,” dedim. “Yarın. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum bebeğim.” Ve telefonu kapattı.

Hemen işyerimi aradım ve üç günlük mesaimi idare edecek birilerini buldum. Sonra da kuaförümü arayıp birinin randevusunu iptal ettiğini ve bir saat sonra beni alabileceğini öğrendim. İki saat sonra yeni bir renk ve kesimle evdeydim. Kıyafetlerimi toplamak için dolabıma gittim. Yanımda götürmeyi planladığım MacBook’umu almaya gidene kadar bulduğum kâğıdı da Hannah Ovar’ı da unutmuştum. Koltuğa oturup ekrandaki gizli araştırmamın kanıtına baktım. Ana ekranımda hâlâ Facebook açıktı. Kadın, yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bunu gündüz yapmak daha kasıtlı ve sinsî bir şeymiş gibi geldi. Farem profilinde dolanırken emin

olamadım. Onun hakkında bilgi edindikten sonra dönüşü olmaya-
caktı. Sonsuza dek zihnime kazınacaktı. Profiline tıklayıp nefesimi
tuttum ama ekran yüklendiğinde tüm bilgilerinin gizli olduğunu
gördüm. Kaşlarımı çatıp ekranı da bilgisayarı da kapattım.

Hannah rahat tipte bir sörfçüden ziyade bir süper model gibiy-
di. Dolgun ve kusursuz dudakları vardı. Ancak İskandinav model-
lerde göreceğiniz türden elmacıkkemiklerine sahipti.

Ertesi sabah Hannah'yı düşünerek uyandım. Çantamı garaja gö-
türürken yüzünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da son anda
asansörle yeniden çıkıp kâğıdı komodinden alarak cüzdanımın en
gizli ve en derin yerine koydum. Belki adresine ihtiyacım olurdu.
Emniyet kemerimi takıp garajdan çıktığım sırada kendime, *Neden
ihtiyacın olsun ki?* diye soruyordum.

Ne olur ne olmaz... Belki gerçekte nasıl göründüğünü görmek
isterdim. Belki onunla konuşmak isterdim. Bu tür *belkiler* vardı
aklımda. Bu benim hakkımdı, değil mi? Eşimi kimle paylaştığımı
bilmek istemem normaldi. Belki de merak etmekten yorulmuş-
tum.

Trafik Tanrıları cömert davranırsa Portland'a arabayla gitmek
yaklaşık iki saat sürerdi. Yol boyunca pencereleri ve müziği açtım.
Saçım darmadağın olunca müziğe bir mola verip en yakın arkada-
şım Anna'yı aramaya karar verdim. Anna birkaç ay önce, internet-
ten tanıştığı bir çocuk için Venice Beach'e taşınmıştı.

"Onu görmeye gitmen çok güzel," dedi. "Yeni iç çamaşırları al-
dın mı?"

"Almadım!" dedim. "Ama iyi fikir. Merkezde durup bir şeyler
seçerim. Seksi ve basit mi olmalıyım, seksi ve güzel mi?"

"Kesinlikle basit. Erkekler bir fahişeyi becerdiklerini düşünmek-
ten hoşlanır."

Kabalığına güldüm.

“Hey,” dedi kısa bir sessizlik olunca. “Şeyden beri nasılsın...”

“İyiyim,” diyerek kestim lafını. Daha fazlasını söylemesine izin vermedim. Bugün o konudan bahsetmek istemiyordum. Bugün Seth ve ben seksi bir kaçamak yaşayacaktık. “Dinle, kapatmam gerek. Otele giriş yapıyorum. Seni haftaya arayayım mı?”

“Tabii ki,” dedi ama bundan çok emin değilmiş gibiydi. Anna her zaman endişeli biri olmuştu. Aynı liseye gitmiştik. Sonra da üniversitede oda arkadaşı olmuştuk. Seth ile ilk tanışmasında onu sevmiştii ama sonra yavaş yavaş aralarında bir şeyler değişmişti. Ona karşı tavırları giderek soğuklaşmıştı. Hayatımdaki diğer herkesten sakladığım gibi gerçek hayatımı Anna’dan da saklıyordum. Bu yüzden Anna’nın diğer kadınlar hakkında bir fikri yoktu. Seth’i tanıdıkça Anna için büyüsünü yitirdiğini ve onun hakkındaki fikrini değiştirdiğini düşünüyordum. Erkekler konusunda Anna’yla farklı zevklerimiz vardı. Erkek arkadaşlarını neredeyse hiç beğenmezdim. O yüzden eşimi beğenmediği için onu suçlayamazdım.

Seth gelmeden kaçıp mağazalardan birinden seksi bir şeyler almak için vale istemeden arabamı kendim park ettim. Hannah’nın fotoğrafı hep aklımdaydı. Seth’in onun hakkında bir şey bilmemi istememesi gayet normaldi. Otel odasına giriş yaptıktan sonra aynada yüzüme baktım ve Seth’in bende ne bulduğunu merak ettim. Kendimi pek çekici olmayan komşu kızı gibi görürdüm hep. Hayatında Hannah gibi bir kadın varsa sıkıcı kahverengi saçları ve burunun üzerinde çilleri olan bir kadını neden isteyecekti ki? Güzel bir vücudum vardı. On altı yaşımdan beri göğüslerim erkekler için odak noktasıydı ama uzun, zayıf ya da zarif değildim. Yuvarlak bir kalçam vardı. Seth kalçalardan hoşlanırdı. Bana hep arkadan sarı-lırdı. Kendimi her zaman güzel ve seksi hissetmemi sağlardı. Yani en azından Hannah’yı görene kadar öyle olmuştu. Seth ya farklı zevklere sahip olan bir adamdı ya da eşlerini öylesine seçiyordu. Hannah’nın fotoğrafını görmek Salı’yı merak etmeme neden ol-

muştı ama Seth'in bana onun ismini söylemesi mümkün değildi. Portland'daki hamile eşi hakkında gizlice bilgi sahibi olduğumu duymak bile onu fazlasıyla kızdırırdı.

Saatime bakıp öğle yemeği vaktinin geldiğini gördüm. Şehirdeki Nordstrom'a gidip yemeğimi de orada yemeye karar verdim. Portland, Seattle'a göre daha sakin bir yerdi. Tek yönlü sokaklar ve hızlı hareket eden yayalarla doluydu. Şehrin dar sokaklarında ilerlemekte ve mağazanın bir blok ilerisindeki otoparkta yer bulmakta sorun yaşamadım. Siyah dantel bir sutyen külot takımı aldım. Üzerine giymek için bir de sade sabahlık buldum. Hepsini kasaya götürdüm.

"Başka bir ihtiyacınız var mı?" dedi satıcı kadın aldıklarımı kasaya götürürken.

"Evet," derken buldum kendimi. "Galatia Yolu'nun buraya ne kadar uzak olduğunu biliyor musunuz? Buralı değilim de."

"Ah," dedi kadın. "Şehrin hemen dışında. Yaklaşık altı kilometre uzaklıkta. Sevimli küçük bir sokaktır. Yenilenmiş güzel Viktoryen tarzda evlerle doludur."

"Hımm," dedim dudaklarımı sıkıp gülümseyerek. "Teşekkürler."

Doğrudan oraya gittim. Tekerlekleri kaldırıma sürterek kenara çektim. Başımı pencereden çıkarıp evleri incelerken ellerim hâlâ direksiyondaydı. Gitmek için çok geç değildi. Arabayı tekrar çalıştırıp arkama bakmadan gidebilirdim. Karar vermeye çalışırken parmaklarımla ritim tutuyordum. Tek tek evleri inceledim. Zaten buradaydım. Etrafa bir göz atmanın ne sakıncası olabilirdi ki? Hannah Ovark Pazartesi değilse bile burası güzel bir sokaktı. Nordstrom çantamı ön koltukta bırakıp arabadan çıktım ve gölgede kalan kaldırımdan ilerledim. Bir yandan da merakla evleri inceliyordum. Hepsi zencefil kurabiyesi gibiydi; geniş kuleleri, çiçeklikleri ve beyaz bahçe çitleri vardı. Her biri çocukluk hayalleri gibi boyanmıştı. Açık pembe, Tiffany mavisi... Hatta bir tanesi çikolata parçacıklı naneli dondurma rengindeydi. Kepenkleri de kahverengiydi. Ba-

karken donmuş çikolata parçacıklarını diřlerimin arasında hissedebiliyordum. Diřimle eziyormuřum gibi... Nostaljik bir sokaktı. Pazartesi'nin burada yařaması ne kadar sinir bozucuydu. Kendi apartmanımın olduđu sokağı dūřundum. Dūzinelerce evle bir arada, ūst ūste dizilmiř kūuk evlerde yařayan insanlar topluluđu... Ne bir būyūsū ne de çikolata parçacıklı naneli dondurma rengi vardı. Sadece uzun uzun asansöre binmekten ve řehir manzarasından ibaretti. Būyle bir yerde yařamanın nasıl bir řey olacađını merak ettim. Dūřūncelere kendimi ūyle kaptırmıřım ki 324 numaranın yanından hiç durmadan geçtiđim için dūnmek zorunda kaldım.

Hannah'nın evi krem rengiydi. Kapısı da mat siyahtı. Pencereleerde yeşil kepenkler vardı ve çiçeklikler hep yeşil kalan bitkilerle doluydu. Bahçe, ağzına kadar bitkilerle doluydu. Sadece iek değil, dikkatle bakılmış yeşillikler de vardı. Ona farklı bir açıdan hayranlık duydum. Hep yeşil kalan bitkileri, çiçeklere tercih eden bir kadındı. Beş dakika boyunca bunları hayranlıkla izleyerek gezindikten sonra bir ses irkilmeme neden oldu.

"Kahretsin," dedim elimi kalbime gūtūrerek. Arkama dūndūđūmde birinin de evi seyrettiđini gūrdūm. Bir sarıřının... Evi gerçekten inceliyormuř gibi bařını yana eđmiřti.

"Gūzel, deđil mi?"

Dūřūncelerimi yavařça toparladım. Cevabım gecikmiřti. Sadece internetten tanıdıđım biriydi o. Yūz hatlarını ve ten rengini gerçek haliyle eřleřtirmem lazımdı.

Hannah. Ona bakarken neredeyse kalbim yerinden fırlayacaktı. Bir kuralı çiğnemiş, anlaşmayı ihlal etmiştim. Geyiklerin, bir araba kendilerine doğru geldiğinde neden kamadıklarını hep merak ederdim. Ama şu anda ben de heyecandan deli gibi atan kalbimle donup kalmıştım.

"Evet," dedim sūyleyecek bařka bir řey bulamadıđım için. Sonra da ekledim, "Size mi ait?"

“Evet,” dedi neşeyle. “Evlenmeden önce eşime aitti. Evlendikten sonra yeniledik. Çok fazla çalışmamız gerekti,” dedi gözlerini devirerek. “Neyse ki eşimin işi bu. O yüzden her şeyi halletti.”

Seth her zaman, *Hepinizi aynı şekilde seviyorum*, demez miydi? Aynı şekilde! Ama Hannah burada *Design and Home* dergisinden fırlamış gibi görünen bir evde yaşarken ben, boynum bükük bir şekilde çok katlı bir evdeydim. Belli ki Hannah ev hediye edilecek biriyken ben umursanmayacak biriydim. Üzerinde çiçekli bir kimono, kolsuz bir gömlek ve kot pantolon vardı. Pürüzsüz ve gergin karnının bir kısmı pantolonun belinden görünüyordu. Seth birbirimizin yanına yaklaşmamızı istememekte haklıydı. Özgüvensizlikten çatlayabilirdim.

“Girip içeriyi de görmek ister misiniz?” diye sordu aniden. “İnsanlar genellikle kapıyı çalıp içeriyi gezmek ister. Bir ev sahibi olmanın beni popüler yapacağı aklıma bile gelmezdi.”

Gırtlaktan gelen bir gülüşü vardı. Sigara içip içmediğini merak ettim. *Artık içmiyordur*, dedim kendi kendime karnına bakarak. Karnı bir hayat barındırmak için fazla düzdü. Boş gibiydi. Hamile kalışı zihnimde canlandı. Uzun bacaklarını Seth’e sarmış... Seth de bıkip usanmadan içine giriyor...

“Evet, isterim.” Kelimeler kendime engel olamadan dudaklarımdan dökülmüştü. *Evet, isterim*. Kendi kendimi tokatlayabilirdim. Ama bunun yerine onu ön kapıya doğru takip ettim. Anahtarını çıkardı. Anahtarlığında küçük plastik bir sandalet vardı. Kelimenin büyük çoğunluğu silinmişti ama yine de Meksika’nın M-e-s-i kısmı belirgindi. Midem aniden kasıldı. Oraya Seth’le mi gitmişti? Tanrım, bunların hiçbirini bilmiyordum. Hannah anahtarlarıyla uğraşıyordu. Sessizce küfrettiğini duydum.

“Lanet olası şey sürekli karışıyor,” dedi sonunda anahtarı çevirirken.

Arkasında kıpırdanıp kimsenin gelmediğinden emin olmak için sürekli etrafa bakıyordum. *Burası senin sokağın değil*, diye geçirdim

aklımdan. *Biri seni görse bile ne olur ki?* Hannah fotoğraflarında olduğundan bile daha güzeldi ve çok da kibardı. Kendisine tamamen yabancı olan ve boş boş bakan birinin gezmesi için evinin kapısını açacak kadar kibardı. Onu takip ederken, *Çok da yabancı sayılmayız*, diye düşündüm. Sonuçta aynı penisi paylaşıyorduk.

Nefesim kesildi. Az kalsın delice bir kahkaha atacaktım. Toparlanmak için *öhöm öhöm* sesini çıkardığım sırada Hannah da anahtarını gösterişli bir askıya astı. Ardından dönüp gülümsedi. Ev gıcırdıyor ve ne kadar eski olduğunu belli ediyordu. Ahşap parkeler parlak ve lekesizdi. Evime yaptırmak istediğim kızıl kahverengi ahşaptandı. Seth bunu istememişti. O daha modern bir şeyler istiyordu. O yüzden taş grisine karar vermiştik. Döner merdivenin başında durdum ve ayak-kabılarımı çıkarmam gerekip gerekmediğini merak ettim. Buraya daha önce geldiğim gibi saçma bir hisse kapıldım ama bu mümkün değildi. Hannah da ne yapmam gerektiğini söylemedi. Ben de ayak-kabılarımı çıkarıp merdivenin yanına bıraktım. Krem renginin ortasında bir çift parlak pembe ayakkabı duruyordu. Sağımda yıpranmış bir masa, üzerinde de vazodan sarkmış parlak renkteki begonviller vardı. Herhangi bir yerde aile fotoğrafı yoktu. Buna sevindim. Eşinizin başka bir kadınla aile fotoğrafını görmek nasıl olurdu? Her şey zevkli ve kusursuzdu. Hannah dekor konusunda zevkliydi.

“Çok güzel,” dedim derin bir nefes vererek. Gözlerim tüm detayları ezberlemek için çabalıyordu.

Kendi ayakkabılarını da çıkarmış olan Hannah saten terliklerini giyip gülümsedi. İskandinav elmacıkkemikleri keskin ve pembeydi. Seth’in yüzü sert hatlıydı. Keskin bir çenesi, uzun ve düz bir burunu vardı. Tanrıları andıran bu iki insanın ortaya çıkaracağı canlılık merak ettim. Bebeklerini düşünmek mideme kramplar girmesine neden oldu. *Onların bebeği. Onların Meksika gezisi. Onların evi.*

“Ben Hannah bu arada,” dedi beni merdivenlerden yukarı götürürken. Sonra da bu evi yüz yıl önce bir adamın yeni eşi için inşa

ettirdiğinden bahsetti. Aklımdan Seth'in yeni ve üst model eşinin şu anda bu evde yaşadığı geçti. Tüm bunları kabul etmemin üzerinden tam bir yıl geçmişti. Planlarımız başarısız olmuştu ama aşkımız ba-kiydi. Onu mutlu etmek istiyordum. Tıpkı beni kabul eden Salı gibi.

Hannah beni birkaç yatak odasına ve yenilenmiş iki banyoya daha götürdü. Bir fotoğraf görmeyi umarak etrafa bakınıyordum ama bir tane bile yoktu. Sonra da oturma odası ile mutfığı göstermek için beni alt kata indirdi. Mutfığa görür görmez âşık oldum. Benim dairemdeki küçücük mutfığın üç katı büyüklüğündeydi. Aynı anda birkaç ziyafet vermeye yetecek kadar yer vardı. Hannah yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsedi.

“Eskiden bu kadar büyük değildi. Mutfığı genişletmek için ikinci oturma odasından vazgeçtim. Eğlenmeyi seviyoruz.”

“Çok sevimli,” dedim.

“Eskiden dolapları sarıydı ve zemin de siyah beyaz kareliydi.” Renkler midesini bulandırmış gibi yüzünü buruşturdu. Muhtemelen ilk sahibi tarafından boyanmış olan tereyağı renkli dolaplarıyla eski mutfığı hayal edebiliyordum.

“Eski halinden nefret ediyorduk. Eskinin büyüsünden hoşlanmak gerektiğini biliyorum ama değiştirmek için sabırsızlanıyordum.”

Biz. Bir şok daha. Benim Seth'im eğlenmeyi sevmezdi. Onu, bu mutfığın tavan kirişlerinin altında hayal etmeye çalıştım. Hannah ikili fırından bir şeyler alırken o da mermer ada tezgâhta soğan doğruyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Birden başım dönmeye başladı. Elimi başıma götürüp dengemi sağlamak için bir sandalyeye tutundum.

“İyi misiniz?” Hannah'nın sesi kaygılıydı. Ada tezgâhtan bir tabure çektiğinde oturdum. “Size su getireyim,” dedi.

Uzun bir bardağın içindeki suyla geri geldi. Suyu, en son ne zaman bir şeyler içtiğimi düşünerek içtim. Öğle yemeğinde çay ve bir kadeh roze şarap içmiştim. Muhtemelen susuz kalmıştım.

“Dinle Hannah. Bir yabancıyı evine davet ettin. Bir seri katil falan olabilirim. Şimdi de bana su veriyorsun,” derken başımı salladım. “Böyle şeyler yapmamalısın.”

Gülümserken yüzünde yaramaz bir ifade vardı. Gözleri de muzip muzip ışıldıyordu. Benden belirgin şekilde küçüktü ama asil ve olgun bir havası vardı. Gençliğimde yaptığım gibi Mike’s Hard Lemonade içkisinden çokça içip tüm geceyi tuvalette geçirmenin ona göre olmadığını düşündüm. Hayır, Hannah çok düzgün, çok sorumlu ve çok hoşsohbet biriydi. Seth’in gördüğü şeyi görebiliyordum: zarafet. Kusursuz bir çocuk için kusursuz bir anneydi.

“Pekâlâ, bir şeyler atıştırma zamanı,” dedi şakayla karışık. “Hiçbir şey yemedim.” Buzdolabına, ardından da kilere gitti. Bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu. Döndüğünde elinde, üzerinde peynir, kraker ve meyveler bulunan ahşap tahta vardı. Hepsi son derece zevkli ve güzel bir şekilde dizilmişti. Birbirimize benzediğimizi düşündüm. Yabancıları besleme konusunda ikimiz de istekliydik. Ben de aynısını yapardım. Birkaç dilim peynir yer yemez kendimi daha iyi hissettim.

Yerken bana serbest çalışan bir fotoğrafçı olduğunu anlattı. Koridordaki çerçeveli fotoğrafların ona ait olup olmadığını sordum. Kendisine ait olduğunu söylerken çok neşeliydi. O an bir kez daha neden hiç aile fotoğrafları olmadığını merak ettim. Fotoğrafçıların evlerinde bir sürü fotoğrafları olacağını düşünürdüm.

“Siz ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu ve ben de hemşire olduğumu söyledim.

“Burada, Regional’da mı?” diye sordu merakla.

“Hayır, hayır. Buraya eşimle hafta sonunu geçirmek için geldik. Seattle’da yaşıyorum.” Başka bir açıklama yapmadım. Kendimi ele vermekten korkuyordum. Bir süre daha hastaneler ve Hannah’nın güzel evindeki restorasyondan bahsettikten sonra kalktım.

Kocamın Eşleri

“Yeterince zamanınızı aldım,” dedim samimi bir şekilde gülümseyerek. “Çok kibarsınız. Bir dahaki gelişimde sizi merkezde bir öğle yemeğine davet edebilir miyim?”

“Çok isterim,” dedi hevesle. “Ben Oregonlu değilim. Eşimle buraya taşındım. O yüzden çok fazla arkadaşım yok.”

“Ah, nerelisiniz?” Başımı yana eğip Seth’ten nereli olduğunu duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım.

“Utah.”

Birden ürperdim. Seth de Utahlıydı. Hannah’yı oradan mı tanıyordu? Hayır, bu mümkün değildi. İlk eşi Salı’ydı ve Utah’da onunlaydı. Seth ile Hannah arasında yaş farkı vardı ve bu yüzden aynı okula gitmiş olmaları olası değildi. Hannah arka cebinden telefonunu çıkardı ve yazması için telefonumu söyledim.

Girişe gidip ayakkabımı giydim. Birden oradan çıkmak için sabırsızlanmaya başladım. Ne sanıyordum ki? Seth öğle molası için eve uğrayabilir ve beni Hannah’nın yanında bulabilirdi. İki eşini birlikte görürse ne derdi? Kapıya gidip ayakkabımın ezilen topuk kısmını düzeltmek için eğildim. O sırada pencerenin yanındaki kırık cam parçalarını gördüm. Beş santimetre uzunluğunda ve tırtıklıydı. Yerden alıp avcuma koydum. Duvarda bir zamanlar bir çerçevenin asılı olduğu boş bir kanca vardı. Dönüp cam parçasını Hannah’ya gösterdim.

“Yerdeydi,” dedim. “Ayağını kesmeni istemem...”

Teşekkür ederek camı elimden aldı ama o sırada yüzünün kızardığını gördüm. “Orada asılı çerçevenin olmalı. Kazara duvardan düştü.”

Başımı salladım. Bu tür şeyler olabilirdi. Elini çektiği sırada parmaklarının arasındaki camı ve kolunun ön kısmındaki büyük morlukları gördüm. Baktığımı görmemesi için gözlerimi hemen kaçırıp kapıyı açtım.

“Hoşça kalın,” dedim.

Kapıyı kapatmadan önce el salladı.

Arabaya dönene kadar morlukları düşündüm. Parmak izleri gibi mi görünüyorlardı? *Hayır*, dedim kendi kendime. *Uyduruyorsun*.

BEŞ

Akşam yemeğinde Seth'le buluşmadan önce otele ulaşır duş alacak kadar vaktim kaldı. Dikkatim dağınık olduğu için az kalsın kırmızı ışıpta bekleyen bir kargo kamyonuna çarpacaktım. *Hannah, Hannah, Hannah.* Yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Seth'in sevdiği siyah elbiseyi giydim. Her yeri daracıktı. Saçlarımı açık bıraktım. Elbisenin altında öğleden sonra seçtiğim iç çamaşırları vardı. Dantel tenimi kaşındırıyordu. Hannah olsa aynı şeyi giydiğinde nasıl görünürdü diye düşünüp kıyas yapıyordum. *Güzel bir gece olacak,* dedim kendi kendime. Diğerlerinden çaldığımız bu vakti Seth'le geçirmek için can atıyordum. Aldatma gibi bir şeydi bu ve çok heyecanlıydım. Hannah benim sahip olmadığım pek çok şeye sahip olabilirdi ama Seth bu geceyi benimle geçirmeyi seçmişti. Rezervasyon saatini teyit etmek için onu aradım. Cevap verdiğinde sesi içimi ısıttı.

“Ne kadar para harcadın?” diye sordu.

Tabii ki şaka yapıyordu. Para konusunda tutumlu olmayı sevse de her zaman satın aldığım şeyleri görüp bunlar hakkında yorum yapardı. İlgili bir eşti ve bu tür erkekler az bulunuyordu.

“Çok,” dedim.

Güldü. “Görmek için sabırsızlanıyorum. Tüm gün işyerinde bu geceyi düşündüğüm için dikkatim dağıldı.”

“Sen mi geleceksin yoksa ben mi geleyim?” diye sordum.

“Orada buluşuruz. Sevdığım o siyah elbiseyi getirdin mi?”

“Ah, evet,” dedim gülümseyerek. Çoğu zaman telefonda sesini duyduğumda midemde hâlâ kelebekler uçuşurdu. Bazen sadece o derinden gelen sesini kullanarak beni elde etmesinin mümkün olduğunu düşünüp kendimi kolay lokma gibi hissederdim. Ama bugün

onu dinlerken bir şeyler eksikti. Zihnimde bir kopukluk olduğunu hissedebiliyordum. Her zamanki gibi şakalaşıyorduk ama bunu kalpten yapmıyordum. Belki de diğer eşi Hannah'yı görmek gerçekten benim için bir şeyleri değiştirmişti. Kendimi duygusal olarak uzak tuttuğum bu durumun gerçekliğini göstermişti. *Onların bebeği. Onların Meksika seyahati. Onların evi. Çaresizlik içinde, Keşke bir şeyler içmeye zamanım olsaydı,* diye düşünerek kabanımı koltuktan aldım.

Arabayı valenin yanına çektiğimde Seth dışarıda beni bekliyordu. Restoran ilginç ve romantik bir yerdi. Yeni çiftlerin birbirleriyle tanışmak için eski çiftlerin de ilişkilerini tazelemek için geldiği bir yerdi. Jilet gibi masa örtülerini, beyaz kumaş mendilleri ve garsonların giydiği bileklerine kadar uzanan önlükleri görünce birlikte geçireceğimiz gece için burayı seçmesi beni heyecanlandırdı. Kapıdaki hostes bizi köşedeki masaya götürdü. Pencereye dönük olan sandalyeye oturdum. Seth karşıma oturmak yerine sandalyesini yanıma çekti.

Bizi izleyen ya da umursayan birileri olup olmadığına baktım. Çimsenin parmakla bizi gösterip gülmediğini görünce rahatladım.

“Böyle bir kız olacağım aklıma bile gelmezdi,” dedim suyumdan bir yudum alırken.

“Eskiden onlarla alay ederdik, hatırlıyor musun?” dedi Seth gülererek. “Çirkin çiftler...”

Gülümsedim. “Evet ama artık sana doyamadığımı hissediyorum. Bunun muhtemelen seni paylaşmak zorunda olmamla bir ilgisi var.”

“Ben seninim,” dedi. “Seni çok seviyorum.”

Sesi bana çok duygusuz geldi. Her zaman mı böyleydi? *Paranoyak gibi davranıyorsun. Kılı kırk yarıyorsun,* dedim kendi kendime. *Değişen Seth değil, sensin.*

Bunu diğerlerine ne sıklıkla söylediğini merak ettim. Hannah'nın yüzü hâlâ zihnimi meşgul ediyordu. Kendimi güvensiz hissediyor-

dum. Seth o yüzden bizi birbirimizden uzak tutuyordu. Böylece kıskançlığa ve birbirimize odaklanamıyorduk. Sadece onunla olan ilişkimizi düşünüyorduk. Duygularıma engel olmaya çalıştım. Ben böyle biriydim: Kategorilere ayırır, düzenler ve önem sırasına koyardım.

Seth bifttek isterken ben somon söyledim. Hastaneden ve emekli bir aktris için Oswego Gölü'nde yaptığı yeni bir evden bahsettik. Bu, hayatlarının tipik detaylarını paylaşan bir çiftin sıradan ve normal bir konuşmasıydı. Artık daha iyi hissediyordum. Şarap kaygımı hafifletmişti. Ta ki genç ve sarışın bir kadının yenidoğan bebeğini kucağında salladığını görene kadar. Tek görebildiğim çocuğun başıydı. Koyu renk saçları battaniyesinden görünüyordu. Kıskançlık, sıcak ve ağır bir şekilde bedenimi sardı. Nefes alamadığımı hissetsem de gözlerimi onlardan ayıramadım. Kadının partneri onun üzerine titriyor, ona şefkatle dokunuyor ve sonra da küçücük bebeklerine birlikte bakarken kolunu korumacı bir tavırla ona sarıyordu. Onları dikkatle izlerken donup kaldım. İçimde yine o tanıdık acı vardı. Birlikte bir çocukları olduğu için farklı bir yakınlıkları vardı. Hayır, bu herkes için doğru değildi. Çoğu insanın çocuğu vardı ama sahip oldukları tek şey buydu. Ama Hannah ile Seth'i, benim sahip olmadığım bir şeye sahip olacaklarını düşünmeden edemiyordum.

Seth onlara baktığımı görüp elimi tuttu. "Seni seviyorum," dedi bana kaygıyla bakarak.

Bazen onları —diğerlerini— düşündüğümü anlayıp beni geçiştirmeye çalıştığını düşünüyordum. İkinci ve kısır eşini kelimelerle rahatlatmaya çalışıyordu. *Dünyada en çok istediğim şeyi bana veremedin ama hey, yine de seni çok seviyorum!*

"Biliyorum." Üzgün bir şekilde gülümsedim ve bakışlarımı mutlu aileden uzaklaştırdım.

"Benim için yeterlisin," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onu terslemek istedim. Eğer yeterliysem o zaman neden bir başkasından çocuk sahibi olmak istediğini sormak istedim. Neden

başka biri olduğunu... Ama bunu yapmadım. Ağlak ve dırdırcı bir kadın olmak istemiyordum. Annem sürekli dırdır ederdi. Çocukluğum, annemin hiç durmadan söylendiği ve babamın yüzündeki acılı ifadeyi görüp onun için üzüldüğüm anlarla doluydu. İğneleyici yorumları yaşıyla orantılı olarak artmıştı. Tıpkı babamın alnındaki çizgiler gibi. Babamın yüzü kırış kırışken annemin yüzü botoks ve dolguyla kaplıydı.

“Üzgün görünüyorsun,” dedim.

“Üzgünüm,” dedi. “İşyerinde zor bir hafta geçiriyorum.”

Anlayışlı bir şekilde başımı salladım. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Bana bakarken gözlerindeki ifade yumuşacıktı. Elime uzandı ve dudaklarında çekici bir gülümseme belirdi.

“Bu hayatı ve ona dair her şeyi ben seçtim. Halledebilirim. Ama senin için endişeleniyorum. Şeyden sonra...”

“Endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim.” Kendimden emin bir şekilde başımı salladım. Bu, belirgin bir yalandı ve Seth’in kafası çok karışık olmasa –çok gergindi– o da bunu anlardı. İyi değildim ama olabilirdim. Zayıf bir anımda ona yaşadığım zorluklardan bahsedebileceğimi düşünmüştüm ama zaten yeterince sorunu vardı. Ayrıca Hannah bunu başarabiliyorsa ben de yapabilirdim. Birkaç eşi olan bir adamın bebeğini bekliyordu ve yanında olduğum süre boyunca herhangi bir güvensizlik yaşadığını hissetmemiştim. Mutlu bir kadın gibi görünüyordu. Sonra kolundaki yara izleri ile el izlerini andıran ve erik kadar koyu renkli olan morluklar aklıma geldi. Gözlerimi kıstım.

“Sorun ne?” diye sordu Seth. “Kaşlarını şey yapıyorsun...”

Masanın altından bacağımı hafifçe sıktığında bacaklarımın arasında bir kıpırtı hissettim. Her zamanki gibi bedenim aklıma ihanet ediyordu. Söz konusu Seth olduğunda asla disiplinim yoktu.

“Ne yapıyorum?” diye sordum ama bunu biliyordum. Sadece bunu ondan duymak istemiştim.

“Kaşlarını çatıp dudaklarını uzatıyor, öpülmek istiyormuş gibi yapıyorsun.”

“Belki istiyorumdur,” dedim. “Öyle olabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

“Geldi.” Beni öpmek için eğildi. Dudaklarının yumuşak bir şekilde dudaklarıma değdiğini hissettim. Şarabın ve teninin kokusunu aldım. Birden iç çamaşırımı görmesini istedim. Beni yatağa atmadan önce gözlerinde beliren arzuyu izlemek istiyordum. *Eşini istemek ve onun da seni istemesini istemek iyi bir şey*, diye düşündüm.

Yakınlardan bir kadının sesini duyduğum sırada iki ergen gibi cilveleşiyorduk. Öfkeli ve terbiyesiz bir sestti. Seth omzunun üzerinden arkasına bakmak için geri çekildi ama ben hâlâ buğulu gözlerle otel odasındaki yatağı hayal ediyordum.

“Âşıkların kavgası,” dedi bana dönerek. Omzunun üzerinden barda tartışan çifti gördüm.

Parmaklarımı şarap kadehinin kenarında gezdirirken yüzünü izledim. Su bardağına dikkatle baktığı sırada çiftin konuşmalarını anlamaya çalıştığını fark ettim. Gergin seslerini duymak hoşuna gitmiş gibiydi. Taraf tutup tutmadığını anlamak için ifadesine baktım ama hayır, sadece dinliyordu. Seth’le çok nadir tartışırdık. Muhtemelen bunun nedeni kolay anlaşılır biri olmak için kendimi çok zorlamamamdı. Seth’in kontrolünü kaybettiğini hiç görmüş müydüm? Hafızamı gözden geçirip kocamın vuracak... itecek... sıkacak kadar öfkeli olduğu bir anı hatırlamaya çalıştım.

“Seth,” dedim. “Onlarla ne sıklıkla kavga edersin?”

Şarap dilimi açmıştı. Eşimin yüzünü incelediğim sırada umursamazlık maskem aralanıyordu.

Bana bakmadı. “Herkes kavga eder.”

“Sanırım evet,” dedim. “Ne tür konularda kavga edersiniz?”

Kadehine uzanırken huzursuz görünüyordu. Kadeh boştu. Sorumu geçiştirmek için başını arkaya eğip garsona baktı. Gözlerimi yüzünden ayırmadım. Bilmek istiyordum.

“Sıradan şeyler.”

“Neden kaçıyorsun?” Parmaklarımla masanın üzerinde ritim tuttum. Gerilmiştim. Nadiren soru sorardım ve sorduğumda da cevap isterdim. Uysallığımın karşılığı olarak cevapları hak ediyordum. Üstlendiğim rol kolay değildi.

“Bak, zor bir hafta geçiriyorum. Seninle olmak tüm bunlardan uzaklaşmamı sağlayacak. Onlarla ettiğim kavgalardan bahsetmek yerine birlikte olmanın tadını çıkarmayı tercih ederim.”

Yumuşadığımı hissettim. Elimi masanın altına itip özür dilercesine gülümsedim. Seth rahatlamış gibi görünüyordu. Adil davranmamıştım. Kendi bağlarımızı güçlendirmeye çalışabilecekken neden diğer ilişkilerinden bahsederek zamanımızı harcayacaktık ki? Hannah’ı ve yara izlerini zihnimden uzaklaştırdım.

“Özür dilerim,” dedim. “Gitmeden önce bir içki daha ister miin?”

Seth iki içki daha sipariş etti ve içkiler geldikten sonra bana suçluluk diyebileceğim bir ifadeyle baktı.

“Ne? Bu bakışı tanıyorum. Anlat bakalım.”

Hafifçe gülüp dudaklarımdan öpmek için eğildi. “Beni çok iyi tanıyorsun,” dedi gülümseyerek.

Deri sandalyeye yaslanıp kötü haberi duymayı bekledim.

“Aslında seninle bir konu hakkında konuşmam gerek.”

“Pekâlâ...”

Viskisinden bir yudum daha alıp zaman geçirmeye çalışmasını izledim. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Bana söyleyecek kötü bir şeyi olduğunda söyleyeceklerini önden planladığını hayal ediyordum. Bunca yolu bana kötü bir haber vermesi için geldiğimi düşünüp sinirlendim.

“Pazartesi’yle ilgili,” dedi.

Midem kasıldı ve aniden panikledim. Hannah’yla görüştüğümü öğrenmişti. Kuruyan dudaklarımı yaladım ve kelimeleri –ona sunacağım bahaneleri– planladım.

“Pazartesi mi?”

“Bebekle ilgili her şey yolunda. Şimdilik. Ama düşündüm de bebek beklenirken bu sene seninle tatile çıkmamız iyi bir fikir olmayabilir...”

Kelimeler dudaklarından döküldükten sonra tek yapabildiğim şey şaşkınlıkla ona bakmak oldu. Sandığım kadar kötü bir şey olmasa da yine de kötüydü.

“Neden?” sorusu çıktı aniden dudaklarımdan. “Ne fark eder ki? Bebek doğmadan önce gidebiliriz.”

“Yapılabilecek bir şey yok,” dedi. Garson geldi ve Seth hesaba bakmadan kredi kartını uzattı. “Bebek geldiğinde izne ihtiyacım olacak. Tatil yapamam. Ayrıca işyeri çok yoğun. Orada olmam lazım.”

Ellerimi göğsümün üzerinde birleştirip pencereden dışarı baktım. Artık kendimi birkaç saat önceki kadar özel ve sevilen biri gibi hissetmiyordum. Terk edilmiş ve yalnız bırakılmış hissediyordum. Onun bebeğine sahip olan ben değildim, Hannah’ydı ve bu yüzden benim ihtiyaçlarım daha az önemliydi. Ah Tanrım, beni Portland’a davet etmesinin nedeni darbeyi yumuşatmaktı. Bu romantik bir kaçamak değil, bir taktikti. Tatlı sözler, flörtleşmeler, güzel bir akşam yemeği... Bunu fark etmek canımı acıttı.

“Çok fazla şeyden feragat ettim Seth...” Sesimdeki acıya engel olmak istiyordum. Çocuk gibi davranmak istemiyordum ama onunla geçireceğim zamanın benden çalınmasına dayanamıyordum.

“Öyle olduğunu biliyorum. Senden bunu istemek beni de çok incitiyor,” dedi.

Ses tonu inandırıcı değildi. Ders vermek istediği bir çocukla konuşuyor gibiydi.

Tepki verip bir şeyler –onu incitecek bir şeyler– söyleme isteğine karşı koymaya çalışarak ürkek bir tavırla ona baktım. “İstemek mi? Şu anda daha çok bana ne olacağını haber veriyor gibisin.”

Yağmur yağmaya başladı ve bir çift restorandan hızla çıkıp sokanın karşısındaki otoparka gitti. Gidişlerini izlerken sadece seni isteyen bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Seth’ten önce çok fazla kişiyle birlikte olmamıştım. Derslerine odaklanmak için ilişkilerden kaçan ciddi öğrencilerdendim. Daha fazla deneyimim olsa belki de Seth’in bana sunduğu hayatı bu kadar kolay kabul etmezdim.

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun.” Uzanıp elimi tutmak istedi ama elimi çekip masanın altına, dizlerimin üzerine indirdim. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

“Gitmek istiyorum,” dedim.

Bana bakıp kaşlarını çatacak kadar küstahtı. “Bu şekilde kaçamazsın. Konuşmamız lazım. İlişkiler böyle yürür. Onunla evlendiğinde böyle olabileceğini biliyordun ve kabul ettin.”

O kadar öfkeliydim ki ayağa kalkarken boş su bardağımı devirdim. Yarım ay şeklindeki oturma bölümünü itip hızla kapıya gittim. Adımı seslendiğini duydum ama söyleyeceği hiçbir şey beni durduramazdı. Yalnız kalmak, tüm bunları düşünmek istiyordum. Hangi cüretle bana evlilik hakkında ders vermeye kalkardı? Kolay olan onun hayatıydı.

ALTI

Ertesi sabah kapının açılma sesiyle uyandım. Telaşla yatağa girmek isterken *Rahatsız Etmeyin* işaretini asmayı unutmuştum. Belli belirsiz, “Oda Servisi...” dendiğini duydum ve boğuk bir şekilde, “Daha sonra!” dedim. Kapının yeniden kapanmasını bekleyip yatağa girdim. Seth’ten gelen yedi mesaj ve beş cevapsız arama vardı. Ondan haber alamadığımda bu kadar çok arayacak olsam son derece muhtaç ve güvensiz görünürdüm. Mesajları okumadan telefonumu kapattım ve yataktan kalkıp yanımda getirdiğim birkaç şeyi topladım. Evde olmak istiyordum. Buraya gelmek bir hataydı. Evimin tanıdık havasını, buzdolabında bekleyen soğuk kolayı istiyordum. Yatak örtümün altına girip işe gitmem gerekene kadar çıkmamayı planlıyordum. Annemi ya da Anna’yı arayıp olanları anlatmak istiyordum ama o zaman onlara tüm gerçekleri anlatmam gerekecekti ve henüz buna hazır değildim. Hannah’yı düşünerek lobiye doğru ilerledim. Birden onu görmek istedim. Eşini başka biriyle paylaşmanın nasıl bir işkence olduğunu bilen tek kişi oydu. Otoparka giderken ona mesaj attım. Yürürken çantamın sapı koluma çarpıyordu. Bir önceki gece dikkatim o kadar dağınıktı ki arabamı nereye park ettiğimi hatırlayamadım.

Arabaların arasında yürüyüp durdum. Çantam ağır geldiğinde bir kolumdan diğerine alıyordum. Sonunda arabamı bulup kapısını açtığımda ön koltuğa konmuş bir buket lavanta gördüm. Direksiyona da bir kart iliştilmişti. Kartı açmadan çiçekle yolcu koltuğuna koydum ve yerime yerleşip motoru çalıştırdım. Çiçeklerini de kendine özgü özürlerini de istemiyordum. Onu istiyordum: ilgisi- ni, zamanını, sevgisini.

Otoyola çıkmak üzereyken Hannah'ya gönderdiğim mesajı hatırladım. O sırada telefonuma mesaj geldiğini belirten ses duyuldu. Gitmeden önce geç bir kahvaltı yapmak için müsait olup olmadığını sormuştum. Cevabı kalbimin hızlanmasına neden oldu.

Isterim! Orson's'ta onda buluşalım mı? Adres şu.

Adresi telefonuma yazıp bir U dönüşü yaptım. Odadan çıkmadan önce aynada kendime bakmamıştım bile. Trafik ışıklarında beklerken gölgeliği indirip aynasını açtım ve yüzüme baktım. Solgun ve bitkin görünüyordum. Dün gece ağladığım için gözlerim şişmişti. Ruj bulmak için çantamı karıştırdım ve bulunca hızla duğıma sürdüm.

Orson's, kapısında büyük harflerle adının yazılı olduğu küçük bir kahvaltı mekânıydı. O harfinin ortasında golf topu büyüklüğünde bir delik ve etrafında da örümcek ağları vardı. İçeri girince yoğun yumurta ve kahve kokusu aldım. Boş bir masa bulmak için etrafa bakındım.

İçerisi, güzel elmacıkkemikli Hannah'nın arkadaş olabileceğini hayal edemeyeceğim insanlarla doluydu. Saçları kazıtılmış, pembe saçlı, dövmele insanlarla... Hatta bir kadının sadece yüzünde yedi hızması vardı.

Kapıyı görebilmek için pencere kenarında bir masa bulup çantamı karşımdaki boş koltuğa bıraktım. Kafelere gittiğimde genelde çaresiz insanlar masamdan sandalye almak isterdi. Hannah on dakika sonra kırmızı bir elbise ve siyah rugan babetleriyle içeri girdi. Saçını arkadan toplamıştı ama güçlü bir rüzgâra yakalanmış gibi yüzüne savrulmuş tutamlar vardı.

Sandalyesine oturup saçını kulağının arkasına attığı sırada çok bitkin görünüyordu. "Özür dilerim geciktim. Mesajını aldığımdu duştan yeni çıkmıştım." Güneş gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine koyarken parmaklarını burun kemiğine bastırdı.

"Başın mı ağrıyor?" dedim.

Bunu başıyla onayladı. “Kafeinden dolayı. Kesmeye çalışıyorum ama sanırım bugün bir tane içeceğim.”

“Ne istediğini söylersen ben gidip alırım,” dedim ayağa kalkarken. Birden onu koruma ihtiyacı hissetmiştim. O da etrafına bakıp başını salladı.

“Evet, sanırım masamızı kaybetmeyi göze alamayız.”

Ne istediğini söyledi ve ben de kasaya doğru gidip sıraya girdim. O sırada terlemeye başladım. Tanrım, ben ne yapıyordum? Bunu Seth’ten intikam almak için mi yapıyordum? Sıranın ön taraflarına geldiğim sırada, *Hayır*, dedim kendi kendime. Kendim gibi birilerini bulmaya çalışıyordum. Kendimi anlamaya ihtiyacım vardı ve bunun da tek yolu benzer tercihler yapan bir diğer kadını tanımaktı. İnternette, okul öncesi çocukların annelerinin toplandığı gibi toplanan çokeşlilik üzerine gruplar bulamazdım ne de olsa.

Siparişimizi verip numarayı masaya götürdüm. Hannah tırnaklarını yiyip masadaki kahve lekesine bakıyordu.

Koluna, bir önceki gün morluğu gördüğüm yere baktım. Morluk, maviye dönmüştü.

Baktığımı görüp eliyle kapattı. Kusursuz manikürlü tırnakları kolunu sardı.

“Kazaydı,” dedi.

“El izlerine benziyor.” Öylesine bir yorumdu bu ama Hannah ona bir tokat atmışım gibi şaşırdı. Gözlerine baktım. O kadar kusursuz bir maviydi ki boyanmış gibiydi. Kirpikleri ustaca sürülmüş rimelle şekillenmişti. *Her şeyi kusursuz*, diye geçirdim aklımdan. Her şey kusursuz olduğunda bir sorun olurdu.

Beklerken evde yapmayı düşündüğü bir diğer tadilattan bahsetti. Eşi ağırdan alıyordu. Gülümseyip başımı salladığım sırada onu sevmek ve ondan nefret etmek arasında gidip geliyordum. Öyle güzel bir yerde yaşayıp hiçbir zaman tatmin olmamak ne büyük nankörlüktü. Seth onun taleplerinden bıkmıyor muydu? Bana kısa süre

sonra bundan bahsedeceğini, Hannah'nın istediği tadilatla ilgili ne düşündüğümü soracağını düşündüm. Seth bu tür şeyleri her zaman benimle konuşurdu. Benden izin istermiş gibi... Ben de tabii ki ona istediğini vermesini söyledim. Böylece iyi bir izlenim bıraktım. Hannah aniden konuyu değiştirip benim dairemi ve içini nasıl dekore ettiğimi sordu. İlgisi gururumu okşayıp kafamı karıştırdı. Yiyecek ve içeceklerimizin gelmesine sevindim. Tabağıma baktım. Yalnız olsam bu kadar sağlıklı bir omlet seçmezdim. Aniden ona kişisel bir şeyler söyleme isteği duydum. "Dün gece eşimin beni aldattığını öğrendim."

Hannah çatalını düşürdü. Çatal önce tabağına ardından da yere düştü. İkimiz de bakakaldık.

"Ne?" dedi. Cevabı o kadar gecikmişti ki kulağıma komik geldi.

Omuzlarımı silktim. "Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Dün gece tartıştık ve ben de ondan uzaklaştım."

Hannah başını sallayıp çatalını almak için eğildi. Yeni bir çatal stemek yerine çantasından antibakteriyel ıslak mendili çıkarıp çatalı sildi.

"Affedersin," dedi. "Tanrım, ben de boş boş konuşuyordum... Çok üzüldüm."

Çatalını bırakıp bana baktı. "Gerçekten bu korkunç bir şey. Ben tam mahvolurdum. Nasıl katlanabiliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Onu seviyorum." Bu cevap yeterliymiş gibi başını salladı.

Yumurta beyazları ile dolu tabağından başını kaldırıp bana baktı. Yiyeceklerine neredeyse hiç dokunmamıştı. Ona yemesi gerektiğini, büyüteceği bir bebeği olduğunu söylemek istedim.

"Hamileyim," dedi.

Şaşırmış gibi davrandım. Çok çabalamam gerekmedi çünkü bunu bana, tamamen yabancı birine söylediği için çok şaşırmıştım.

Dümdüz ve sıkı olan karnına baktım.

“Çok fazla olmadı,” dedi. “Henüz kimseye söylemedim.”

Her ne kadar, “*Eşimize?*” demek istesem de, “Peki... eşine?” diye sordum.

“Evet,” dedi bir nefes vererek. “Biliyor.”

“Peki... mutlu mu?” Cevabı tabii ki biliyordum, Seth çılgınlar gibi mutluydu ama bunu Hannah’nın ağzından duymak istedim. Eşimin mutluluğunu onun gözünde nasıl bir şeydi?

“Mutlu.”

“Söylemediğin bir şeyler var gibi.” Ağzımı silip dikkatle ona baktım. Annem bu yanıma tahammül edemezdi. Çok açıksözlü olduğumu söylerdi ama Hannah sözlerimden rahatsız olmamış gibiydi. Peçeteyle ağzını silip derin bir nefes verdi.

“Evet, sanırım haklısın.” Bana takdir eder gibi baktı. “Açıksözlülüğünü sevdim.” Gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım.

“O halde sorun ne? Bunu birilerine anlatman lazım, değil mi?” Sakin kalmaya çalışıyordum ama parmaklarım ayakkabımın içinde kıvrılıyor, bacaklarım masanın altında deli gibi sallanıyordu. Kendimi madde bağımlısı gibi hissediyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazla şey duymalı ve anlamalıyım.

Bana sivri siyah kirpiklerinin altından bakıp dudaklarını sıktı.

“Doğum kontrol haplarımı saklıyor.”

Ağzıma yeni aldığım kahve yudumunu boğazıma kaçırmamak için elimin tersini ağzıma kapattım. Şaka yapıyor olmalıydı. Seth mi doğum kontrol haplarını saklıyordu? Seth, isteklerine hile yapmadan ulaşabilecek bir adamdı. Yoksa sadece benimleyken mi öyleydi?

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum kahve fincanımı bırakırken. Hannah koltuğunda kıpırdanıp Seth’in bir yerlerden çıkmasından korkuyormuş gibi etrafına bakındı.

“Bu konuda bir şaka yaptı ve sonra da haplarım kayboldu.”

“Bu, kadınların erkekleri hamilelik tuzağına düşürmek için kondomlarını yırtması gibi bir şey,” dedim başımı sallayarak. “Ama seni neden böyle bir tuzağa düşürmek istesin ki?”

Dudakları sıkı bir çizgi halini aldı ve bakışlarını benden uzaklaştırdı. Bakışlarım kolundaki morluklara indiğinde nefesim kesildi.

“Çünkü gitmek istedin...”

Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Hızla kırıştırdığı gözlerinin ardındaki doğruları görebiliyordum. Zihnimi kontrol edemiyordum. Seth’in bir kadını incitmesi ve doğum kontrol haplarını saklaması benim için anlaşılır değildi. Onu sevip sevmediğini sormak istedim ama dilim damağıma yapışmıştı.

“Hannah, bana anlatabilirsin...”

Saçı rastalı olan, hippilere özgü askılardan birine bebeğini sarmış bir kadın masamızın yanından geçti. Hannah kadını büyük bir ilgiyle izledi. O anda kendini bir bebekle hayal edip edemediğini merak ettim. Ben bunu daha önce binlerce kez yapmıştım. Kollarımdaki küçücük bir insan yavrusunun ağırlığını hayal etmeye çalışmıştım. Çok küçük ve kusursuz bir şeyi dünyaya getirmenin nasıl bir his olacağını düşünmüştüm. Hannah’nın güzel yüzüne baktım. Görüldüğü gibi biri değildi: kusursuz bir ev, kusursuz bir yüz, kusursuz kıyafetler... ve o morluklar. Onu tanımak ve anlamak istiyordum ama onunla geçirdiğim her saniye kafamı daha da karıştırıyordu. Birkaç saat önce Seth’e kızgındım ama şimdi kocamın diğer eşinin karşısında otururken öfkem kadına yönelmişti. Duygularımın tamamen çelişkili olduğunu hissettim. Bir an birine güvenmiyor, hemen sonrasında diğerine güvenmiyordum. Onunla bir çocuk sahibi olmak istemiyorsa tüm bunları neden kabul etmişti? Seth bu yüzden başka bir eşe daha sahip olmak istemişti. Çünkü ben ona bir çocuk verememiştim.

“Kolundaki morluğu o mu yaptı?” Cevap vermesini beklemeden eğildim ve yalan söyleyip söylemediğini yüzünden anlamaya çalıştım.

“Bu biraz karışık,” dedi. “Bunu yapmak istemedi. Kavga ediyorduk ve ben arkamı döndüm. O da kolumu tuttu. Tenim çok hassastır...” dedi zayıf bir sesle.

“Bu hiç doğru değil.”

Hannah o anda başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Kapiya iç çekerek baktı. Elimi koluna koydum ve doğrudan gözlerine baktım.

“Sana daha önce de vurmuş muydu?” Bu soru önemliydi. Sadece Hannah Ovark’a eşinin daha önce vurup vurmadığını sormuyordum. Aynı zamanda *eşimin* ona vurup vurmadığını soruyordum.

“Hayır! Beni dövmüyor. Bak, beni çok yanlış anladın.”

Tam ona neyi yanlış anladığımı soracaktım ki biri masamıza çarptı. Geri çekildim ama çok geç kalmıştım. Üzerime bir fincan devrildi ve içindeki de kıyafetime boşaldı. Fincanı tutan kız gözlerini ve ağzını kocaman açtı.

“Lanet olsun,” deyip geri çekildi. “Özür dilerim. Buzluydu, Tanrı’ya şükür buzluydu.”

Çantamı alıp masanın üzerinde ilerleyen kahverengi gölden uzaklaştırdım. Hannah peçetelikten tek tek aldığı peçeteleri bana uzattı. Pantolonumu temizlerken çaresiz bir şekilde ona baktım. “Gitmem lazım,” dedim.

“Biliyorum.” Başını anlayışlı bir şekilde salladı. “Kahvaltı için teşekkürler,” dedi. “Birileriyle konuşmak güzeldi. Bunu çok sık yapamıyorum.”

Ona hafifçe gülümsedim ve rastalı, bebekli kadını düşündüm. Yalan söylüyordu. Hannah Ovark’ta bir tuhafılık vardı ve ben bunun ne olduğunu bulacaktım.

YEDİ

Birkaç gün sonra Seth aradığında evde, koltuktaki battaniyenin altına sokulmuş haldeydim. Günlerdir aramalarını reddedip ilk çalışında sesli mesaja yönlendiriyordum. İki kadeh şarabın ardından yumuşadığım için bu kez açtım. Hannah'nın dediklerini aklımdan geçirip kelimelerini öfkeden ağlamak isteyene kadar tekrar etmiştim. Seth önce selam verdi. Sesi yorgun ama umutluydu.

“Selam,” dedim telefona doğru bir nefes vererek. Telefonu tek elimle kulağımda tutup diğer elimle kucağımdaki kirlentle oynuyordum.

“Üzgünüm,” dedi hemen. “Çok üzgünüm.” Bunu içten söylüyor gibiydi.

“Biliyorum...” Öfkem çözülüyordu. Uzaktan kumandaya uzanıp izlediğim saçma şeyi sessize aldım. Televizyondaki programlar, kalbiniz kırıldığında dikkatinizin dağılmasını sağlamakta çok iyiydi.

“Hannah'yla konuştum,” dedi. “Bu, Pazartesi'nin adı.”

Nefesimi tutup oturur pozisyona geçtim ve kirlenti yere fırlattım. Bana gerçekten onun adını mı söylemişti? Bu bir zafer gibiydi. Benimle daha önce hiç paylaşmadığı bir şeyi paylaşıyor, bana güveniyordu. Diğer iki eşin benim adımları bilmediğinden emindim. Sonra aklıma gücün Hannah'da olduğu geldi. Hamile olan eş oydu. Birden kendimi bir yere kapatılmış gibi hissettim ve az önceki yumuşaklık yerini öfkeye bıraktı. Hannah, Seth'in benimle seyahate gitmektense kendisiyle kalmasının daha önemli olduğunu düşündüyse öyle olacaktı. Seth'in resmi eşi olabilirdim ama bu bebek beni ortanca çocuk konumuna düşürmüştü ve herkes ortanca çocuğun unutulmuş çocuk olduğunu bilirdi. Hafifçe öksürüp ne hissedersenem hissedeyim normal davranmaya karar verdim.

“Ne söyledi?” Kalbim deli gibi atıyordu ve tırnaklarım dişlerime doğru gidiyordu.

Bir sessizlik oldu. “Bu seyahati yapmanın benim için önemli olduğunu söyledim,” dedi. “Haklısın. Seninle vakit geçiremiyorum ve bu hiç adil değil.”

Kibar olmalı, iyi eş rolünü oynamalıydım ama engel olamadan kelimeler dudaklarımdan döküldü.

“Senden bana iyilik yapmanı istemiyorum. Benimle bir seyahate gitmeyi *istemeni* istiyorum.”

“İstiyorum. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum bebeğim.”

“Bana bebeğim deme Seth.”

Uzun bir sessizliğin ardından Seth iç çekti. “Pekâlâ. Ne dememi istiyorsun?”

Göğsümdeki öfkeyi hissedebiliyordum.

Ne demesini istiyordum? Beni seçmesini mi? Sadece beni istemesini mi? Bu asla olmayacaktı. Aramızda böyle bir anlaşma yoktu.

“Kavga etmek istemiyorum,” dedi. “Sadece bu işi çözdüğümü söylemek için aradım. Ve seni seviyorum.”

Sorun çıkardığımı söyleyip beni kötüleyip kötülemediğini merak ettim. Hannah’nın hakkımda ne düşündüğünü neden önemsiyordum ki? Ama kim olduğumu bilmese de Hannah’nın ne düşündüğünü önemsiyordum. *Yani, aslında biliyor, değil mi?* diye geçirdim içimden. *Kahretsin sadece bildiğini bilmiyor.*

“Ona gitmemin önemli olduğunu söyledim,” dedi Seth.

Bu tam da Seth’ten bekleyeceğim bir cümleydi. Hiçbir zaman kötü adam *olmak* istemezdi. Mutlu etmeye ve mutlu olmaya ihtiyacı vardı. Sevişirken de öyleydi. Şefkatli bir saygı ile bir porno yıldızı gibi inlememe neden olacak kadar sert okşamalar ve hızlı giriş çıkışlar arasında gidip gelirdi.

Birden sesi değişti ve telefonu kulağıma yaklaştırdım. “Beni orada isteyip istemediğini bilmiyorum... Perşembe günü...”

Çok sert davrandığım için hissettiğim suçluluk duygusunu bir kenara itip kendi duygularıma odaklandım. *Onu burada istiyor muyum? Onu görmeye hazır mıyım?* Yaptığım şeyi söyleyip bir açıklama isteyebilirdim. Ama her şeyi inkâr ederdi ve bir daha Hannah'yla görüşme şansım kalmazdı. Ona kim olduğumu söyler ve Hannah'nın aldatılmış hissetmesine neden olurdu. Her şeyi berbat ederdim ve hayatta yakın olduğum tek insanın zavallı bir aptal olduğumu düşünmesine neden olurdum.

“Gelebilirsin,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. Çünkü gelmezse onlardan birine gidecekti. Ona kızgın olabilirdim ama yine de rekabeti seven bir kadındım.

“Tamam,” dedi sadece.

Seni seviyorum'dan pek de fazla anlam içermeyen cümlesinin ardından telefonu kapattık. Beni gerçekten sevdiğini biliyordum. Ama buna cevap vermedim. Ona acı çektirmek istiyordum. Bir evlilikte yalana yer olmadığını –kaç kadınla evli olursan ol– öğrenmesi lazımdı. Yalanlar, gerçekleri daha da karmaşık hale getiriyordu. Ama yine de...

Ne yapacağımı bilmiyordum. Geçen her günle tadım iyice kaçmıştı. Tıpkı sıcakta bırakılan kesilmiş süt gibiydim. Perşembe günü geldiğinde tepki olarak yemek yapmamaya karar verdim. Onun için yemek yapıp her şey yolundaymış gibi davranmayacaktım. Hiçbir şey yolunda değildi. Saçıma yapıp seksi elbiselerimden birini de giymedim. Son dakikada bileklerime ve gömleğimin yakasına biraz parfüm sıktım. *Bu da benim için,* dedim kendi kendime. *Onun için değil.* Seth kapıdan girdiğinde eşofman altımla koltukta oturuyordum. Saçlarımı topuz yapmıştım ve *noodle* yiyip *Bravo* izliyordum. Oturma odasının kapısında durup halime neşeyle baktı. O sırada dudaklarımdan sarkan *noodle*ı yemeye çalışıyordum.

“Selam,” dedi. Üzerinde, dirseğine kadar çektiği bir ceket ile açık mavi renkte, V yakalı bir tişört vardı. Ellerini ne yapacağını bilemezmiş gibi kotunun cebine sokmuştu. Mahcup bir hali vardı. Ne kadar da etkileyiciydi.

Normalde hemen ayağa kalkıp ona sarılmak için yanına gider, sonunda ona dokunabildiğim için rahatlardım. Bu kez ayağa kalkmadım ve yemeğimi yerken selam verircesine tek kaşımı kaldırdım. *Noodle* tanesi ağzıma girmeden önce yanağıma çarptı ve tuzlu tavuklu suyu gözüme sıçradı.

Seth’in yavaşça oturma odasına girmesini ve birlikte seçtiğimiz çiçekli koltuklardan birine oturmasını izledim. Zümrüt yeşili kumaşa Krem rengi gardenyalar dağılmıştı. “Rüzgârla savruluyorlarmış gibi,” demişti bunları mağazada ilk gördüğümüzde. Sırf bu tanımı için bile alabilirdim o koltuğu.

“Kilerde daha fazlası var,” dedim neşeli bir şekilde. “Tavuklu ve biftekli.” Şaşkın bir ifade bekledim ama Seth şaşırmamıştı. Bu, evliliğimiz boyunca güzel bir yemek pişirmediğim ilk perşembe günüydü.

Başını salladı. Elleri dizlerinin üzerindeydi. Değişikliği beni şaşırttı. Birden buraya ait olan sadece benmişim gibi hissettim. Gücünü kaybetmişti ve bunu sevmiştim. Tavuk suyuyla dolu kâseyi dudaklarıma götürüp içtim. Bittiğinde de dudaklarımı yaladım. Lezzetliydi. *Noodle*ın ne kadar lezzetli olabileceğini unutmuştum. *Ah Tanrım, çok yalnızım.*

“Pekâlâ,” dedim. Seth’i ağzında sakladığı baklayı çıkarmak için teşvik etmeye çalışıyordum. Yüzündeki sıkkın ifadeye bakılırsa söylemediği bir sürü şey vardı. Bu adamın bir kadını hırpalayabileceği düşüncesinden keyif aldığıma inanamıyordum. Yüzüne, zayıf çenesine ve fazla sevimli burnuna baktım. Düşüncelerimin acıyla değişmesi çok tuhaftı. Daha önce çenesinin zayıf olduğunu ve burnunun

fazla sevimli olduğunu hiç düşünmemiştim. Her zaman sevdiğim ve ellerimin arasında tuttuğum adamın yüzü aniden zayıf ve zavallı göründü. Onun hakkındaki düşüncem değişmişti.

Ekranda ne olduğunu görmememe rağmen kanalları dolaştım. Hissettiğim çirkin duyguları görebileceğinden korktuğum için gözlerine bakmak istemiyordum.

“Bu konuda iyi olacağımı düşünmüştüm,” dedi. Gözlerimi yeniden kaçırmadan önce ona bir bakış attım.

“Ne konuda iyi olacağını düşünmüştün?”

“Birden çok kadını sevme konusunda.”

Dudaklarımdan süzülen kahkaha keskin ve çirkindi.

Seth bana kırgın bir ifadeyle baktı ve kendimi suçlu hissettim.

“Bu konuda kim iyi olabilir ki?” dedim başımı sallayarak. “Tanrım Seth, tek kişiyle evlilik bile yeterince zor. Bir konuda haklısın,” dedim uzaktan kumandayı bırakıp dikkatimi tamamen ona vererek. “Hayal kırıklığına uğradım. Aldatılmış hissettim... Kıskandım. Başka biri senin çocuğunu doğuracak ve bu, ben değilim.”

Durumumuz hakkında gereğinden fazla konuşmuştum. Bu kelimeleri söyler söylemez geri almak istedim. Kulağa çok bezgin geliyordum. Bu, Seth’in asla görmesini istemediğim bir yanımdı. Erkekler güçlü ve kendinden emin kadınları severdi. Kitaplar öyle söylüyordu. Birlikteliğimizin ilk ayında Seth de bana öyle söylemişti: “Hiçbir şeyden korkmaman çok güzel. Odada başka kim olursa olsun her zaman kendin gibisin...” Artık öyle değildi, değil mi? Odada iki kadın vardı ve her gün her dakika onların varlığını hissediyordum. Küçük oturma odama baktım. Gözlerim, Seth’le seçtiğimiz biblolar ve tabloları gezindi. İngiltere’den bir sahil tablosu, evliliğimizin ilk yılında Port Townsend’de bulduğumuz ahşap bir kâse, ihtiyacım olduğundan emin olduğum ama tek sayfasını bile açmadığım kahve sehpa kitapları. Bunların hepsi bize aitti ama hiçbiri anılarımızla dolu değildi. Bir bebeğin yapacağının aksine

Kocamın Eşleri

hayatlarımızı bir araya getirişimizi simgelemiyordu. Seth o bağı bir başkasıyla paylaşıyordu. Birden kendimi çok depresif hissettim. Sığ bir birlikteliğimiz vardı. Çocuk yoksa ne vardı? Seks mi? Dostluk mu? Bu dünyaya bir can getirmekten daha önemli bir şey mi? Farkında olmadan elimi karnıma götürdüm. Sonsuza dek boş kalacak olan karnıma.

SEKİZ

Mucizevi bir şekilde Washington'da hava üç gündür güneşliydi. Geceleri gökyüzü yıldızlarla doluydu. Yıldızların altında yanyormuş gibi hissetmek için yatağın hemen yanındaki panjuru açtım ama horlayan eşimin yanında yatarken yıldızlar gereğinden fazla parlak geldi. Saate baktım. Seth'in telefonunun ışığının yandığını fark ettiğim anda gece yarısını yeni geçtiğini gördüm. Telefonu komodinin üzerindeydi. Hafifçe kalkınca mesaj atanın kim olduğunu gördüm. *Regina*. Bu ismi görünce gözlerimi kırıştırdım. Bu şey miydi? Salı? Müşterileri gecenin bu saatinde mesaj atmazdı ve ofisindeki herkesin adını biliyordum. O olmalıydı. Yeniden uzandım ve gördüğüm ismi zihnimde tekrar ederek tavana baktım. Regina... Regina... Regina...

Seth'in ilk eşiydi Salı. Ona bu takma ismi ben mi verdim yoksa Seth mi verdi hatırlamıyorum ama Hannah'dan önce sadece Seth ve ikimiz vardık. Üç gün Salı'ya giderdi, diğer üç gün benimle olurdu. Kalan bir gün de seyahatleri içindi. O zamanlar her şey daha rahattı. Kendi kalbimi de onunkini de daha iyi kontrol edebiliyordum. *Yeni* eştim. Parlak ve çok sevilen eş. Cinsel organım tanıdık bir dost değildi, yepyenyeydi. Tabii ki bir bebek sahibi olup aile kurma ihtimalimiz vardı. Ona bunu verecek olan bendim, Salı değildi. Bu beni motive ediyor, bana güç veriyordu.

Salı ve Seth, üniversitenin ikinci senesinde hukuk ön derslerine giren bir profesörün verdiği Noel partisinde tanışmıştı. Seth iş hayatına atılmadan önce hukukla ilgileniyordu. İçeri girdiğinde ikinci sınıf hukuk öğrencisi olan Salı, pencerenin kenarında durmuş diyet kolasını içiyordu. Noel ışıkları yüzüne vuruyordu. Seth onu hemen fark etmişti ama gecenin sonuna kadar onunla konuşmamıştı. Seth'in anlattığına göre üzerinde kırmızı bir etek ve on santim yük-

sekiğinde topuklu siyah ayakkabıları vardı. Diğer pasaklı hukuk öğrencilerinden farklıydı. Seth üstünde ne olduğunu hatırlamasa da çok iddialı bir şey giydiğini sanmıyordum. Salı'nın ailesi üniversitede fakültede çalışıyor, Mormonları inceliyordu. O da ayakkabıları dışında mütevazı giyiniyordu. Seth en başından beri böyle iddialı ayakkabılar giydiğini, yıllar içinde ayakkabı merakının daha da ileri gittiğini söylüyordu. Onu gözümde canlandırmaya çalıştım: kahverengi saçlar, yakasına kadar ilikli bir bluz ve fahişe ayakkabıları... Bir keresinde hangi markayı tercih ettiğini sordum ama Seth bunu bilmiyordu. Ayakkabılarla dolu bir dolabı vardı. "O zaman tabanları kırmızı mı kontrol et," demek istemiştim.

Gecenin sonuna doğru insanlar yurtlarına gitmek için dağılmaya başladığında Seth ona doğru gitmişti.

"Şimdiye dek gördüğüm en seksi ayakkabılar."

Tavlama cümlesi buydu. Sonra da, "Onlara çıkma teklifi etmek isterdim ama sanırım beni reddederler," demişti.

Salı da buna, "O zaman sanırım çıkma teklifini bana etmelisin," diye yanıt vermişti.

Mezun olduktan iki ay sonra evlendiler. Seth, çıktıkları iki buçuk yıl boyunca bir kez bile tartışmadıklarını iddia ediyordu. Bunun saçmalığına kaşlarını kaldırarak karşılık versem de o bunu gururla söylüyordu. Tartışmalar, bir ilişkinin ilk yıllarını törpüleyen zımpara kâğıdı gibidir. Tabii ki hayat boyu tartışmalar sürerdi ama bu ilk tartışmalar sayesinde karşınızdakine sizin için önemli olan şeyleri gösterirdiniz. Arkadaşlarından birinin babası Seth'e iş teklifinde bulununca Seattle'a taşınırlar da Salı, Seattle'ın sürekli kasvetli ve yağmurlu olan havasına alışamadı. Başta kendini çok çaresiz hissetti. Sonra da onu ailesinden ve arkadaşlarından uzaklaştırıp nemli ve sıkıcı Seattle'a getirdiği için Seth'i acımasızca suçlamaya başladı. Evliliklerinin ikinci yılında Seth onu doğum kontrol haplarıyla yakaladığında Salı, çocuk sahibi olmak istemediğini itiraf

etmek zorunda kaldı. Seth çok sinirlendi. Sonraki bir yılı onu ikna etmeye çalışarak geçirdi ama Salı kendini kariyerine adayan bir kadındı. Benim Seth'im ise tam bir aile babasıydı.

Salı tam da hayal ettiği gibi Oregon'daki bir hukuk okuluna kabul edildi. Okulunu bitirene kadar iki yıl boyunca gidip gelme konusunda anlaştılar. Sonra durum değerlendirmesi yapacaklardı ve Seth onun yakınlarında bir iş bakacaktı. Ama Seth'in yaptığı iş iyi gidiyordu ve yatırımları başarılı oluyordu. İşyeri sahibi felç geçirince şirketi, zaten iki yıldır işletmesine izin verdiği Seth'e satmayı kabul etti. Böylece Seth'in Oregon'a taşınma işi yattı. Salı'yı çok derinden sevdiği için onu asla terk edemezdi, bu yüzden kendi eyaletlerinde çalışıp arabayla sürekli git gel yaptılar. Salı ara sıra Seattle'a geliyordu ama genellikle fedakârlık yapan Seth oluyordu. Bu konuda Salı'ya sinirleniyordum. İlk eşti ama bencildi. Seth, kısmen Salı'ya daha yakın olmak için kısmen de iyi bir iş fırsatı olduğu için Portland'da bir ofis açtı. İlk tanıştığımız zamanlarda neden ondan ayrılıp önüne bakmadığını sordum. Bana neredeyse acıyarak bakıp daha önce terk edilip edilmediğini sordu. Tabii ki terk edilmişim. Terk edilmemiş kadın var mıydı ki? Bir eş, bir sevgili ya da bir arkadaş tarafından... Belki de sorumu unutmamı istemişti ve işe yaramıştı. Gözlerim dolmuş, acı dolu anılar zihnimde canlanmıştı ve Seth'e, kurtarıcıma inanmıştım. Ne olursa olsun beni terk etmezdi. Kıskançlık da burada, birileri ya da bir şey mutluluğumu tehdit ettiğinde sahneye giriş yapmıştı. O anda Seth'i anlamış, hatta ona hayranlık duymuştum. O terk etmezdi ve bu, *kimseyi* terk etmeyeceği anlamına geliyordu. Sadece uyum sağlıyordu. Boşanmak yerine yeni bir eş buluyordu. Kendisine çocuk verebilecek bir eş... Ben onun ikinci eşiydim. Çocuk sahibi olmak istemeyen Salı, Seth'ten boşanmayı ve benim onunla evlenmemi kabul etmişti. Seth'in çocuklarının annesi ben olacaktım. Hannah ortaya çıkana kadar...

"Seth?" dedim yüksek sesle. "Seth..."

Kocamın Eşleri

Ay parlıyor, gözlerini ağır ağır açan kocamın yüzünü aydınlatıyordu. Uykusunu bölmüştüm ama kızmış gibi görünmüyordu. Uyumadan önce birlikte şehri izlerken arkamda durup kollarını belime dolamış, yavaşça boynumu öpmüştü. Yediği yemekle sevişmemizin arasında bir yerlerde onu affetmiş olmalıydım çünkü şu anda ona karşı hissettiğim tek duygu yoğun bir aşktı.

“Efendim?” Sesi uykuluydu. Yanağına dokunmak için uzandım.

“Bebeğimize olan şey için bana kızgın mısınız?”

Dönüp sırtüstü uzandı. Artık yüzünün detaylarını göremiyordum. Sadece burnunun eğimi ile mavi-yeşil renkteki gözünün tekini görüyordum.

“Gecenin bir yarısı,” dedi bunu bilmiyormuşum gibi.

“Biliyorum,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. Sonra da ekledim: “Uyuyamıyorum.”

Derin bir nefes verip elini yüzünde gezdirdi.

“Kızmıştım,” diyerek itirafta bulundu. “Sana değil... Hayata... Evrene... Tanrı’ya.”

“O yüzden mi Pazartesi’yi buldun?” Bu kelimeleri bir cümle haline getirmek için fazla cesur olmam gerekiyordu. Kendi göğüs kafesimi kesmiş ve kalbimi ortaya çıkarmış gibiydim.

Biraz bekleyip, “Pazartesi senin yerini almadı,” dedi. “Sana olan bağlılığımın gerçek olduğunu bilmeni istiyorum.” Elini uzatıp yüzümü okşadı. Avcunun sıcaklığı ona inanmamı sağlıyordu. “İşler istediğimiz gibi gitmedi ama hâlâ birlikteyiz ve aramızdaki şey gerçek.”

Sorumu tam olarak cevaplamamıştı. Dudağımla ıslatıp soruyu tekrar sormanın yolunu bulmaya çalıştım. Evliliğimizdeki rolüm belirsizdi. Varlığımın amacı net değildi.

“Evlat edinebilirdik,” dedim. Seth yüzünü diğer tarafa çevirdi.

“Bunu istemediğimi biliyorsun.” Sesi tonu sertti. Konuşma bitmiş gibiydi. Daha önce de evlat edinme konusunu açmıştım ve bunu hemen reddetmişti.

“Peki ya benim yaşadığımın aynısı... Pazartesi’nin başına gelirse?”

Bana bakabilmek için başını aniden sağa çevirdi ama bu kez ifadesi hiç de kibar değildi. Bu beni ürküttü.

“Neden böyle bir şey söylüyorsun? Bunu hayal etmek bile korkunç.” Yatakta doğruldu. Ben de aynısını yapıp dirseklerimi yatağa yasladım. Böylece ikimiz de cumba penceresi ile yıldızlara bakıyorduk.

Hemen, “Öyle demek istemedim,” dedim ama Seth kızmıştı.

“O benim karım. Sence ne yapardım?”

Dudağımı ısırıp çarşafa sıkıca tutundum. Tüm akşam her şey yolunda gitmişken bunu söylemem aptallıktı.

“Sadece... Beni terk ettin. Sonra gidip onu buldun...”

Doğrudan önüne baktı. Hiçbir şey görmüyormuş gibiydi. Çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyordum.

“Çocuk istediğimi biliyordun. Ve buradayım. Tam yanımdayım.”

“Gerçekten öyle mişin?” diyerek buna itiraz ettim. “İki kadına daha ihtiyacın vardı...”

“Yeter.” Lafımı kesti. Yataktan çıkıp pantolonuna uzandı. “Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum.”

Pantolonunu giyip düğmelerini iliklemeden gömleğini başından geçirmeye başladı.

“Nereye gidiyorsun Seth? Tamam, özür dilerim. Ben sadece...”

Kapıya doğru gitti. Gitmesine engel olmak için hemen kalktım. Bu şekilde olmazdı.

Ona doğru atlayıp kolunu tuttum ve onu geri çekmeye çalıştım. Bir anda olan oldu ve beni eliyle itti. Hazırlıksız yakalandığım için arkaya doğru düştüm. Parkeye yapışmadan önce kulağım komodine çarptı. Bağırdım ama Seth yatak odasından çıkmıştı bile. Elimi kulağıma götürdüm ve parmağımın ucundaki sıcak kanı hissettim. O sırada kapının kapandığını duydum. Kapının sert bir şekilde kapanması değil ama Seth’in öfkesi irkilmeme neden oldu. Bunu yapmamalıydım. Onu gecenin bir vakti uyandırıp ölen bebeklerle ilgili

düşünceleri aklına getirmemeliydim. Olanlar sadece benim için zor değildi. Seth de çocuğunu kaybetmişti. Sendeleyerek doğruldum. Gözlerimi sıkıca kapatıp kanayan kulağımı tuttum ve baş dönmemin geçmesini bekledim. Sonra da yavaş yavaş banyoya yürüyüp ne olduğunu görmek için ışığı açtım. Kulağımın dış tarafında, kulak kıkırdağımın paralelinde bir santimetrelilik bir kesik vardı. Sızlıyordu. Alkollü bezle yarayı temizledim ve üzerine biraz ilaç sürdüm. Kanama durmuştu ama hâlâ canım yanıyordu. Yatak odasına döndüğümde uzun süre boş yatağa ve kırışik yatak örtüsüne baktım. Seth'in başını koyduğu yer hâlâ çukurdu.

“Çok stresli,” dedim yatağa otururken yüksek sesle. Sorunlarımın ve özgüvensizliğimin çok fazla olduğunu düşünüyordum. Mutlu etmem gereken sadece bir erkek vardı. Seth'in ise üç kadını mutlu etmesi lazımdı. Bu da üç kat sorun ve üç kat şikâyet anlamına geliyordu. Hepimizin onu farklı açılardan zorlandığına emindim. Pazartesi ve bebeği, Salı ve kariyeri... Ben ve aşağılık kompleksim. Dizlerimi göğsüme doğru çektim ama gözlerimi kapatamadım. Hannah'ya gidip gitmediğini düşündüm. Belki de bu kez Regina'ya gitmişti.

Kendi kendime onları internetten aramayacağımı, Seth'in özel hayatına saygı duyacağımı söylüyordum ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Çoktan sınırı geçmiş, diğer eşiyle arkadaş olmuştum. Yarın isimlerini arama çubuğuna yazıp kim olduklarını bulacaktım. Böylece gözlerine bakıp pişmanlık, acı... ya da benim gözlerimdeki ne benzer herhangi bir duygu olup olmadığını görecektim.

DOKUZ

Regina Coele, en fazla 1,52 cm boyunda ufak tefek bir kadın. Dizüstü bilgisayarımın mutfak tezgâhında durduğu yerden uzaklaşıp dolabı açtım. Henüz saat ondu ama kahvaltıda içtiğim koladan daha sert bir şeylere ihtiyacım vardı. Dondurulmuş bezelyeler ile hamburger köftelerinin arasından bir votka şişesi çıkardım. Regina'nın Markel & Abel'in internet sayfasındaki fotoğrafını inceledim. Bu, iki ofisten oluşan bir aile hukuk bürosuydu. Biri Portland'da, diğeri Eugene'deydi. İnternet sitesindeki fotoğrafta hafif kalkık burnuna koyu kemik çerçeveli bir gözlük yerleştirmişti. Kırmızı ruju ve özenli saç şekli olmasa ergenliğinin sonlarındaki bir kız olduğu düşünülebilirdi. Votkamın üzerine biraz meyve suyu koyup bardağa birkaç da buz ekledim. Çoğu kadın böyle genç göründüğü için kendini şanslı hissederdi. Ama Regina'nın mesleğini düşününce, müşterilerinin ona saygı duyması ve içki içmek için yaşının tutup tutmadığını merak etmemeleri gerektiğini düşündüm. Portakal suyu, votkanın ağır tadını bastırmakta pek başarılı olamamıştı. Ne yapmam gerektiğini düşünürken dudağımı kemirdim. Kendi kendime onu görmem gerektiğini söyledim, sadece biraz bakacaktım. Arama çubuğuna adını yazarken kendi kendime sessizce söz vermişim ama ona baktığım anda daha fazlasını öğrenmek istedim. Votkanın kalanını da içip bilgisayarımı oturma odasına taşımadan önce bir bardak daha koydum.

Kalemimin kapağını çıkarıp koltuğun kolçağındaki defterime eğildim. Çalışmaya hazırdım. Sayfanın başına düzgün harflerle *Regina Coele* yazdım. Ardından da çalıştığı hukuk bürosunun adını ekledim. E-posta adresi ve firmanın telefon numarası ile adresi de arkadan geldi. Kalemimin kapağını kapatıp bir kenara koydum.

Hukuk bürosunun sayfasını kapatıp bir insanı aramak için en bilindik yer olan sayfaya gittim. Facebook'un Regina Coele'den haberi yoktu. En azından benim aradığım Regina'yı bilmiyordu. Yanlış Reginalara ait bir sürü profil vardı ama hiçbiri şu ana kadar izini başarıyla bulduğum kadının detaylarıyla uyum göstermiyordu. Sonra saçma bir şekilde müşterilerinin kendisini aratması ihtimaline karşın gerçek adını sosyal medyada kullanmayacağını düşündüm.

Gigi Coele, R. Coele ve Gina Coele yazdım ama bir sonuca ulaşamadım. Koltuğa yaslanıp ellerimi birleştirerek kollarımı başımın üzerinde esnettim. Belki de Facebook'ta yoktu. Sosyal medyanın zorla hayatına girmesine karşı çıkan birçok insan vardı. O sırada zihnimde çiller ve yuvarlak bir burun belirdi. Büyüdüğüm sokakta yaşayan küçük bir kız vardı. Georgiana Baker ya da Barker ya da öyle bir şey. Ben tam bir kız çocuğu gibi görünürken o erkek gibiydi ve kendisine Georgie denmesini seviyordu. Çocukluk anılarımdaki Georgie bana nedense Regina'yı hatırlattı. Belki de bunun nedeni çilli burnuydu.

Facebook'taki arama çubuğuna *Reggie Coele* yazdım ve istediğimi buldum. Bu kez farklı bir Regina Coele karşıma çıktı. Dalgalı saçları, yoğun bir göz kalemi ve parlak ruju vardı. Gizlilik ayarlarından dolayı profilinde herhangi bir şey göremiyordum ama arkadaşına sarılışı ve iplerle bağlanan bir ayakkabı giymesi doğru Regina'yı bulduğumu söylüyordu. Gergin avukat görüntüsüyle tamamen zıttı. Onu bulunca işler iyice karıştı. Kendime engel olamıyordum. Parmaklarım bir internet sayfasından diğerine geçiyordu. Araştırmam manyakça bir hal almıştı. Ondan bir an nefret edip bir sonraki anda onu seviyordum. Son iki yıldır susadığım bilgilere ulaştıkça gözlerim iyice irileşti. Midemde gergin ve heyecanlı bir kıpırtı vardı. Bu kadın, kocamın diğer *karısıydı*. En azından onlardan biriydi. Instagram hesabına baktım ama gizliydi. Gizli olmayan Twitter hesabına baktım ama en son paylaşımını bir yıl önce

yapmıştı. Yapmaması gereken bir şeyler yapmasını umarak Regina (ya da Reggie) adıyla onu popüler arkadaşlık sitelerinde aradım. Araştırmalarımın iki sonucu vardı: Bölgenizdeki en uygun kişilerle eşleşmenizi sağlayan internet sitesi Choose ve Myers-Briggs kişilik testi sonuçlarına göre kişileri eşleştiren, daha seçkin bir arkadaşlık sitesi olan GoSmart.

Regina neden arkadaşlık sitelerine giriyordu ki? Seth'le üniversiteden beri –neredeyse Seth'in henüz sakallarının bile olmadığı zamanlardan beri– birlikteydiler. İlişkilerinde Regina'nın bekâr kaldığı bir dönem olmamıştı. Koltuğa yeniden yerleşip çorap geçirdiğim ayaklarımı altıma aldım ve ekrana kararlı bir şekilde baktım. Bunu bulmak zorundaydım, değil mi? Seth bunu biliyor olamazdı ve bu, insanların hayatlarını değiştirecek türden bir bilgiydi. Sevgili Regina'sının kendisine sadık olmadığını öğrenmenin onu nasıl derinden inciteceğini düşündüm ve bilgisayarımı sert bir şekilde kapattım.

Belki de bu konuyu kapatmalıydım. Belki de Seth'in diğer eşinin güvenilmez bir cadı olduğunu anladığım için aşırı kıskançlığı bir kenara bırakırdım. İçki bardağımı mutfığa götürdüm ve sonra da düşünceli bir şekilde tek elimin parmaklarını başıma bastırarak oturma odasına döndüm. O sırada öğrenmeden duramayacağımı fark ettim. Kocamın ilk karısının sırlarını çözmem lazımdı yoksa çıldıracaktım.

Regina'nın tam profiline ulaşmak için bir hesap açmam lazımdı. Kaliforniya'dan yakın zamanda Portland'a taşınan Will Moffit adında bir profil sahibi olmaya karar verdim. Fotoğraf yüklemem istendiğinde şu anda kimlik hırsızlığı nedeniyle hapishanede olan kuzenim Andrew'un fotoğraflarını kullandım. Bu çok komikti. Kendimi suçlu hissettim ama bu his, durmama neden olacak kadar yoğun değildi. Gerçekten bunun bir önemi yoktu. İhtiyacım olan bilgiye ulaştınca hesabı silecektim. Kimse zarar görmeyecekti. Sadece profiline hızlıca göz atmam lazımdı. Bilgileri doldurdum. An-

lamsız bilgileri ardı ardına doldururken parmaklarım hızla hareket ediyordu. Will'in en sevdiği film *Gladyatör*'dü. Maraton koşuyordu ve çok sevdiği bir sürü yeğeni vardı ama kendi çocuğu yoktu. Giderrek daha hızlı yazıyordum. Uydurduğum bilgilerin arasında kayboldum. Ve birden Will Moffit adındaki bu adam bana çok gerçekçi geldi. Bu çok güzeldi. Hatta mükemmeldi. Regina da onun gerçek olduğunu düşünecekti. Kocamın ilk karısını mahvedecek olan bilgiyi istiyordum. Benim seçilmeme ve sadık olduğumu göstermeme yardım edecek olan bilgiyi... *Bak ne buldum aşkım! O seni benim kadar sevmiyor!*

Ve sonra istediğim sayfa karşıma çıktı. Sayfada umut veren yeşil bir zeminin üzerinde *Ruh eşiniz birkaç tık uzağınızda!* yazıyordu. Bir elimi Regina'nın profiline tıklamak için kullanırken diğer elimle dizime vuruyordum. Yanımda ne kadar gergin olduğumu anlayacak kimse olmadığı için şanslıydım. Seth her zaman vücut dilimin hislerimi olduğu gibi yansıttığını söylerdi.

Regina, otuz üç yaşındaki Utahlı dul bir kadın olarak görünüyordu. İlgi alanları yürümek, suşi, otobiyografi okumak ve belgesel izlemektir. *Ne sıkıcı*, diye düşündüm parmaklarımı çıtlatırken. Birlikte olduğumuz yıllar içinde Seth'in hiç belgesel izlediğini görmemiştim. Onları koltuğa oturup battaniyenin altından el ele tutuşarak belgesel izlerken hayal ettim. Regina'nın bacağı Seth'inin üzerindeydi. Bu bana hiç mantıklı gelmedi. Ama belki de benim tanıdığım Seth, Regina'nın tanıdığından farklıydı. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bir erkek, eşlerinin her biriyle başka biri olabilir miydi? Farklı şeylerden hoşlanabilir miydi? Belki de bu yüzden Regina bir arkadaşlık sitesine girmişti. Belki de ortak bir yanları yoktu ve Regina hayatını paylaşabileceği, kendisiyle ortak ilgi alanları olan birini arıyordu.

Fotoğraflarına bakarken gittiği bazı yerler tanıdıktı: Arlene Schnitzer Konser Salonu. Seth iki yıl önce Pixies'i izlemek için beni

oraya götürmüştü. Regina, elleri belinde yüzünde koca bir gülümsemeyle Tom Petty posterinin önünde duruyordu. Başka bir fotoğrafta bir kanoda oturuyor, başının üzerine kaldırdığı kürek ve yüzünün çoğunu gölgede bırakan denizci şapkasıyla zafer kazanmış gibi görünüyordu. Son fotoğrafa ulaştığımda onu gördüm. Gördüğüm şeyi anlamak için birkaç kez gözümü kırpıstırmam gerekti. Ne kadar zamandır bilgisayar ekranına bakıyordum? Beynim bana oyun mu oynuyordu?

Ayağa kalkıp bilgisayarımı sehpaye bıraktım ve kendime sağlam bir içki hazırlamak için bara yürüdüm. Bu kez içkinin tadını gölgelemesi için portakal suyu koymadım. Kendime iki parmak kadar viski doldurup koltuğa götürdüm. Gördüğüm şeyden emin değildim. Belki de hiçbir şey görmemiştim ama bundan emin olmanın tek yolu yeniden bilgisayarına dönüp beni korkutan o şeye bakmaktı. Eğilip bir tuşa bastım. Ekran aydınlandı. Regina'nın fotoğrafı hâlâ oradaydı. Bir süre fotoğrafa bakmaya devam ettim. Başımı çevirmeden önce gözlerimi kıstım. Emin olamıyordum. Regina'nın bir restoranın önünde durduğu bir fotoğraftı bu. Kolunu rahat bir tavırla bir arkadaşının omzuna atmıştı. Sadece kendinin görünmesi için fotoğrafı kırpılmıştı ama yanında duran kendinden daha uzun ve daha sarışın kadın da kısmen görünüyordu. Hannah Ovarak'a şaşırtıcı şekilde benzeyen sarışın bir kadın... *Mesaj Gönder* yazan tuşa bastım ve yazmaya başladım.

ON

E rtesi gün öğleden sonra araba sürerken aklım eşlerden dolayı öyle karıştı ki hastaneye döneceğim sapağı kaçırdım. Trafik yüzünden dönmemse yirmi dakika sürdü. Küfredip arabayı çalışanların otoparkına park ettim ve asansörü beklemek yerine merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Öğleden sonramı Regina'ya Will'den mesaj atarak geçirmiştim. Mesajları kısa tutmuştum: *Selam! Buralarda yeniyim. Avukatmışsın. Çok havalı. Bana önerilenlerden biriydin ve bu yüzden yazmak istedim. Beceriksizce de olsa işte yazıyorum...* Bu flört işlerinde iyi olduğumu söyleyemezdim. Mesajı bir gülen surat ifadesiyle bitirip gönder tuşuna basmıştım. Bir kadının dikkatini çekecek kadar kendini küçümseyen bir mesajdı. Will şöyle bağıırıyordu: *Dürüstüm ve başarın beni korkutmuyor.* Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm. Regina cevap yazarsa o zaman onu tanıma fırsatını yakalayacaktım.

“Geciktin.” Hemşirelerden biri olan Lauren, kapıdan geçtiğim sırada kaşlarını çatarak bana baktı. İnsanlar bunu bilmiyormuşum gibi neden geciktiğimi belirtme ihtiyacı duyuyordu ki? Çenemi sık-tım. Lauren'dan nefret ediyordum. Her zaman dakik oluşundan, zorlu hastalarla, bundan keyif almış gibi kolaylıkla ilgilenebilmesinden nefret ediyordum. Kontrolü elinde tutmaktan hoşlanıyordu. Sevimli ve sarışın bir general gibiydi...

Özür diler gibi görünmek için yüzümü gevşettim ve yanından geçerken trafikle ilgili bir şeyler mırıldandım. Sandalyesini bilgisayardan uzaklaştırıp yolumu keserek yüzüme baktı.

“Bok gibi görünüyorsun,” dedi. “Neyin var?”

Yapmak istediğim son şey, bilmiş Lauren Haller'a derdimi anlatmaktı. Ne diyeceğimi düşünürken gözlerinin içine baktım.

“İyi uyuyamadım. Bu mesai bazen canıma okuyor.” Gitme izin vermesini dileyerek dinlenme odasına baktım ve derin bir nefes verdim.

Lauren bana inanıp inanmayacağına karar verir gibi bir süre yüzüme baktı. Ardından da başını salladı. “Alışırsın. Ben de ilk yılımda böyleydim. Kışımından haberim yoktu. Çok yorgundum.”

Gözümü devirmemek için kendimi zor tutup gülümsedim. İlk yılım değildi. Teknik olarak Lauren burada benden bir yıl deneyimliydi ama bu bir yıllık farkı, üniformasını giymiş bir amigo gibi yüzüme vuruyordu. *Ha ha, senden daha iyiyim!*

“Öyle mi? Teşekkürler Lo, eminim düzelecektir.” Başımı eğip eşyalarımı dolabıma koymak için dinlenme odasına yöneldim.

“Bir kadeh şarap iç,” diye seslendi arkamdan. “Yatağa gitmeden önce. Ben öyle yapıyorum.”

Onu duyduğumu belli etmek için elimi kaldırdım ve görüş alanından çıktım. İsteyeceğim son şey Lauren’ın yaptığı şeyin aynısını yapmak olabilirdi. Onun yatak alışkanlıklarını uygulamaktansa ömür boyu ayık gezmeyi tercih ederdim.

Neyse ki dinlenme odasına girdiğim sırada içerisi boştu. Rahat bir nefes alıp her günkü gibi dolabıma baktım. Hep aynı şey... İnsanlar, mutluluklarını anlatmak istercesine dolap kapaklarını eşlerinin, çocuklarının ve torunlarının fotoğraflarıyla kaplamıştı. Yıldönümü kartları, tatillerde alınan müknaatıslı süsler ve kurutulmuş çiçekler... Hepsi de gururla kapaklara yerleştirilmişti. Dolabımın önünde sallanan yeşil balona vurdum. Birilerinin doğum gününden kalmıştı. Üzerinde *40. yaşın kutlu olsun!* yazıyordu. Balona beyaz krema değmişti. Benim dolabımın ön kısmı ise boştu. Sadece dolabın eski kullanıcısının öylesine yapıştırdığı bir Sub Pop etiketinin kalıntıları vardı. Temizlikçi bunu çıkarmaya çalışmış ama sonrasında kaç kez temizlemeye çalışırsam çalışayım çıkarmayı başaramadığım inatçı gri bir iz kalmıştı. Üzerine bir şeyler asmam

lazımdı. Belki Seth'le bir fotoğrafımızı asardım.

Bu düşünce beni geriyordu. Sanırım bunu yapmamamın nedeni de buydu. Seth tamamen bana aitmiş gibi hissedemiyordum. Bir yerlerde iki kadının daha masalarında ya da dolap kapaklarında Seth'in fotoğrafını bulundurduğunu düşünmek midemi bulandırıyordu. Farkında olmadan kulağımın acıyan yerine dokundum ve Hannah'nın yara izlerini düşündüm. Kaza olduğunu söylemişti. Dün gece olanlar gibi. O da bir kazaydı.

Benimkinden dört dolap ilerideki Lauren'in dolabına baktım. Çoğu zaman kendi boş dolap kapağıma bakıp oraya dönmez bunun önemsiz olduğunu düşünürdüm ama bugün Lauren'in fotoğraflarına bakarken midemde tuhaf bir his oluştu. Çoğunluğu dört santimetreye altı santimetrelilik fotoğraflardı ve aralarında rasgele kartlar vardı. Ön tarafında *Hayatımın aşkısın* yazan pembe bir kart vardı; elle yazılmıştı ve vıcık vıcıktı. Kart meydan okuyor gibiydi. Bir yanımda Lauren'in gerçekten bunu istediğini düşündü. Fotoğraflarını incelemek için bir adım attım: Lauren ve John, Eyfel Kulesi'nin önünde poz vermişti. Lauren ve John, Mısır Piramitleri'nin önünde öpüşüyordu. Lauren ve John, San Francisco'da bir tramvayın yanında sarılıyordu. İnsanlara 'macera sever bir çift' olduklarını anlattığına kaç kez şahit olmuşum acaba?

Lauren ile John'un bu kadar çok seyahat etmelerini çocuk sahibi olamamalarına bağlıyordum. Hamile kaldığımda aniden benimle konuşmayı kesmesi bu düşüncemi kanıtlamıştı. Diğer hemşirelerden birine bunu sorduğumda sessizce, Lauren'in yaşadığı onca düşüğün ardından hamile bir kadının yakınında olmakta zorlandığını söylemişti. Bunu yok sayıp ona saygı duydum ve yanındayken hamilelikten bahsetmedim. Birkaç ay sonra bebeğimi kaybettiğimde Lauren yeniden benimle ilgilenmeye başlamıştı. Çok uzun zamandır birbirinden haber alamayan iki kız kardeşmişiz gibi davranıyordu. Hatta yas tutmak için işyerinden bir haftalık izin aldığımda evi-

me koca bir buket çiçek bile göndermişti. Tüm bunlar, çok çirkin ve yıkıcı bir deneyimi biriyle paylaşmak beni çok huzursuz etmişti. Okuduğumuz ortak kitaplar olması, makyaj yapmakla ilgilenmemiz, ortak bir televizyon programını sevmemiz normal olabilirdi. Ama boş karınlarımız bizi birbirimize bağlayacak bir konu değildi. Birçok kez Seth ile beni akşam yemeğine davet etse de onu yok saydım. Sonunda davetlerin arkası kesildi. Mesajları da sona erdi. O zamandan beri başka konularda canıma okumak istemediği sürece göz teması bile kurmuyoruz.

Doğrusu Lauren'ın mutlu tatilleri ve ilgili eş hikâyeleri beni kıskandıırıyordu. Kocasını kimseyle paylaşması gerekmiyordu. Aksine inanmaya çalışsam da ben de öyle olmasını çok isterdim. Diğer iki kadın olmasa her şey çok daha kolay olurdu. İstedüğimizde tatile çıkmak, herkesin ne kadar güzel bir çift olduğumuzu görebileceği özgür akşam yemekleri, haftada iki gün yerine her gün kapıyı açan bir eş... O zaman dün geceki kavga bile yaşanmazdı çünkü onun da nedeni aynı şeydi.

Stetoskopumu alıp travma makasını cebime koyduğumda Seth'ten mesaj geldi. Adını görür görmez keyiflendim. Dolabımı kapatıp özür mesajı olduğunu düşündüğüm mesajı okumaya hazırlandım. Tabii ki özrünü kabul edecektim. Tartışmamıza neden olduğum için ben de özür dileyecektim. Kin tutulacak bir durum yoktu. Ama telefonu çıkardığımda beklediğim türden bir mesaj görmedim. Gözlerimi kısıp ekrana baktığım sırada dudaklarım kurudu.

Biraz aldım. Bir bahane bulup işin içinden çıkacağım. Seni seviyorum.

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken kelimelere boş boş baktım. O sırada kafama dank etti. Bu mesaj bana yazılmamıştı. Seth bir hata yapmış, mesajı yanlış kişiye atmıştı. Kocanızın başka bir kadına atmak istediği mesajı size göndermesi çok acı vericiydi. Bunu yapmasına bizzat izin verdiğim içinse daha da acı vericiydi.

Hangisine? diye düşündüm acı acı. Regina'ya mıydı Hannah'ya mı? Gözlerimi kapatıp telefonu cebime koydum ve birkaç derin nefes alıp kapıyı açtım. Bunu yapabiliirdim. Bunu kabul etmiştim. Her şey yolundaydı.

Hasta aralarında Seth'in yanlışlıkla gönderdiği mesajı okuyup içinden çıkmaya çalıştığı işin tam olarak ne olduğunu düşündüm. Ara ara da Regina'nın fotoğraflarına baktım. Sonra da Hannah'ya mesaj atmaya karar verdim. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirdim.

Selam! Umarım iyisindir. Nasıl olduğunu merak ettim. Mesajı gönderdim. Beş dakika sonra birinin serumunu değiştirirken telefon bacağımla titretti.

“Kahretsin, sessize almayı unutmuşum.” Hastaya göz kırptım. Göğüs ağrısı şikâyetiyle gelen orta yaşlı bir adamdı.

“Sorun değil, mesaja bakabilirsin tatlım,” dedi. “Siz gençlerin telefonlarınıza nasıl bağlı olduğunuzu biliyorum.”

Mesaj Hannah'dandı. *Yazdığın için teşekkürler. Kendimi çok iyi hissediyorum. Ne zaman buralara geleceksin?*

Mesajı çok neşeliydi. Onu en son gördüğümde hamile kalması için Seth'in doğum kontrol haplarını sakladığından bahsetmişti.

Kocuşinle her şey yolunda mı? Yazdım. Sonradan aklıma gelince de ekledim. *Belki bu ay bir ara gelirim. Gelince görüşelim!*

Her şey çözüldü. ☺ Görüşmeyi çok isterim.

Telefonumu cebime koyup kaşlarımı çattım. Hannah çok mutluydu. “Şu haline bak Seth,” dedim sessizce.

Dört saat geçmişti ancak Seth hâlâ mesajı yanlış kişiye gönderdiğinin farkında değildi. Farkına vardığında ne yapacağını merak ediyordum. İnsan bu tür bir durumda ne yapardı ki? *Üzgünüm tatlım. Mesajı diğer eşime atacaktım.*

Regina konusunda bu kadar çok şey öğrenmişken –internette var olan bilgileri– artık kendime engel olmam mümkün değildi.

Siz farkına bile varmadan birilerinin gizlice hayatınızı incelemesi aslında korkutucuydu. Fotoğrafları inceleyip arkadaşlarının sayfalarına girdim. Onların paylaşımlarına yaptığı yorumları arıyordum. Daha fazla şey, hatta her şeyi öğrenmek istiyordum. İnsanlarla nasıl iletişim kurduğunu bile merak ediyordum.

“Gece boyunca telefonunla ilgilendin...” Orta yaşlı bir hemşire olan Debbie, hemşire masasının yanından bir kucak dolusu dosya taşıyarak geçti. Örgülü saçları, önlüğünün üzerindeki parlak sarı güneşle aynı renkteydi. Ona cevap vermeden yeniden telefonuma döndüm ve ne demek istediğimi anlamasını umdum. Zaten Lauren tarafından sorguya çekilmiştim. İsteyeceğim son şey daha fazla soruya maruz kalmaktı.

Debbie dosyaları masanın üzerine bırakıp yanıma geldi ve telefonuma bakmak için parmak ucunda yükseldi. Geniş baseni ve göğsü koluma değiyordu. *Geri çekil!* dercesine bir bakış attım. Diğer hemşirelerden bazıları ile aramızda böyle bir espri vardı. Birileri bir şeylere burnunu çok sokarsa ona Debbie adını takıp geri çekilmesini söylerdik.

Ekranı görmemesi için kollarımı kaldırdığım sırada, “Neye bakıyorsun?” dedi neşeyle.

Bazı insanların kişisel sınırlardan haberi yoktu. Telefonumu göğsüme kapatıp ekranı gizledim ve kaşlarımı çattım.

“Eski kız arkadaşlar,” dedi duygusuz bir tavırla ellerini geniş göğsünde birleştirerek. “Ben de hep Bill’in eskilerini kontrol ederim.”

Debbie ve Bill’in evlilikleri benimle yaşıt olabilirdi. Köklü evlilikleri için eski kız arkadaşlar neden tehdit oluşturunca ki?

Bunu sormak istedim ama Debbie’ye bir şey sormak bir saatlik sohbet anlamına gelirdi. Ama merakım tavan yaptığından dayanamayıp sordum. “Ne demek istiyorsun?”

“Ah tatlım, benimki kadar uzun süreli bir ilişkin olduğunda...”

Bu ses tonu yumuşamamı sağladı. Belli ki güvensiz hisseden ve

saçma davranmasına neden olacak kadar kendini bunlara kaptıran tek kadın ben değildim. Zihnimde bir soru belirdi. Durumumu belli etmeyecek bir soruydu bu.

“Bununla nasıl baş ediyorsun? Seni sevip sevmediğine dair hissettiğin şüphelerle yani.”

Debbie bana şaşkınlıkla bakarak gözlerini kırıştırdı. “Endişelendiğim şey onun sevgisi değil,” dedi. “Diğerlerinin sevgisi.”

Birisi karton bardaktaki kahvesiyle yanımızdan geçti. Debbie köşeyi dönüp bizi duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi.

“Kadınlar çok büyük entrikalar çevirebilir.” Ne demek istediğini anlamam *gerektiğini* ima eden bir bakış attı. Ama benim çok fazla arkadaşım olmamıştı. Sadece Anna, annem ve kız kardeşim vardı. Evet, televizyona ya da sinemaya bakacak olursak kadınların güvenilmez insanlar olduğunu düşünebilirdik.

“Sanırım haklısın,” dedim.

“O yüzden yapacakları şeyler beni şaşırtmaz ya da kendi yapacaklarıma da şaşırmam. Neler yapabileceğimi biliyorum.”

Başlarımızı eğdik. Neşeli ve şişman Debbie’nin dediği gibi entrikalar çevirdiğini hayal etmeye çalıştım ama başaramadım.

Debbie kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafa bakındı ve sonra bana doğru eğildi. Kullandığı vişneli duş jelinin kokusunu alabiliyordum.

“Onu en yakın arkadaşımından çaldım.”

“Bill’i mi?” dedim kafam karışmış bir halde.

Bill, çırpı bacaklarının üst kısmında koca bir göbeği olan ve başında sadece at nalı şeklinde saçı kalmış bir adamdı. Birilerinden çalınabileceğini hayal etmek bile zordu.

“Ama yine de... kadının profilini mi inceliyorsun?”

“Tabii ki.” Debbie cebinden bir sakız çıkarıp yarısını bana uzattı. Başımı salladım ve o da sakızı diline yerleştirdi.

“Neden?”

“Çünkü kadınlar istedikleri şeyi istemeyi asla bırakmaz. Düşünceli ve yakışıklı bir erkek görürler ve kendi hayatlarında olmayan şeyin eksikliğini hissederler.”

Ağzımda acı bir tat belirdi. Keşke teklif ettiği yarım sakızı kabul etseydim. Eğer Debbie, Bill’in yirmi yıl önceki eski kız arkadaşları yüzünden endişeleniyorsa ben kocamın düzenli olarak becerdiği kadınlar yüzünden ne kadar endişelenmeliydim?

O sırada Debbie’nin çağrı cihazı çaldı. Cihazı çıkarıp ekrana baktığı sırada bana alaycı bir bakış attı.

“Gitmem gerek tatlım. Sonra konuşuruz.”

Gidişini izledim. Beyaz ayakkabılarını koridorda gıcırdatarak geniş adımlar atıyordu. Asansörlerin yakınındaki köşeye geldiğinde bana baktı. Geriye doğru yürürken kollarını yanlarına vurdu.

“Bu arada onları bizzat takip etmek daha da iyidir.” Göz kırptı ve gitti.

Meraklı, sinir bozucu ve özel hayata saygı duymayan Debbie yeni en yakın arkadaşım olabilirdi. Telefonumun titrediğini hissettim. Başımı eğdiğimde ekranın tepesinde bir bildirim olduğunu gördüm. Bildirim, indirdiğim arkadaşlık uygulamasındandı. *Regina sana bir mesaj gönderdi.*

ON BİR

Kapı açıldı ve Seth iki koca poşet dolusu yiyecekle içeri girdi. Ah, günlerden perşembeydi. Bunu unutmuştum. Son zamanlarda tek düşünebildiğim şey eşleriydi. Seth'i düşünmeyi bırakmıştım. Ona hafifçe gülümsedim. İkimiz de bunun zoraki bir gülümseme olduğunu biliyorduk. Kolunda bir buket beyaz gül vardı. Bunlar ya sebepsiz güllerdi ya da başka birine göndereceği mesajı bana attığı içindi. Normalde elindekileri almak için hemen yanına giderdim ama bu kez olduğum yerde kaldım. Yanlış gönderdiği mesajı açıklamaya çalışmamıştı. Tüm hafta bir şeyler beklemiştim... Herhangi bir şey. Mutsuzdum ve onu mutlu etmek için öyle değilmişim gibi davranmayı düşünmüyordum.

Biraz aldım. Bir bahane bulup işin içinden çıkacağım. Seni seviyorum.

Yüz hatları rahat, gözleri temkinliydi. Kapıyı kapatmasını izlerken elimdeki havluyu katlayıp kenara koydum. Koridordan yavaşça bana doğru geldi. Tavrı beni rahatsız etti. Pişman bir koca gibi davranmıyordu.

“Senin için,” dedi çiçekleri uzatırken.

Birkaç saniye çiçeklerle öylece kalakaldım. Ardından daha sonra ilgilenmek üzere bir kenara bıraktım. Yine çok bakımsızdım. Saçlarım dağınıktı. Sadece saç kurutma makinesiyle kurutmuştum. En sevdiğim yoga taytımı giymiştim. Sağ bacağında delik vardı. Yüzüme gelen saçları çektiğim sırada o da yemek paketlerini kaldırıp bana doğru salladı.

“Akşam yemeği,” dedi.

Yüzündeki gülümseme bulaşıcı olanlardandı ama gülümseyecek halde değildim. Kendine yemek aldığı için mi mutluydu yoksa iyi bir haber mi verecekti bilemiyordum. Benim yemek yapıp yapma-

dığımı bilmeden hazır yemek alması riskti ama grevde olduğumu tahmin etmiş olmalıydı.

“Neden çok mutlusun?” Son havluyu da katlayıp çamaşır yığınının havlu çekmecesine götürmek için kalktım. Seth yanından geçtiğim sırada popoma vurdu. Ona öldürücü bir bakış atmayı düşünsem de sadece bakışlarımı karşıya diktim. Çabası neden beni rahatsız ediyordu? Birkaç hafta önce bu ilgi beni mest edebilirdi.

“Bir adam evine, kadınının yanına geldiği için mutlu olamaz mı?”

Bir adam sadece bir kadının evine gelmekten mutlu olamaz mı?

Bu sözleri dile getirmemek için dudaklarımı sıktım ve havlu çekmecesiyile oyalandım.

Çamaşırlarla işim bitince yemek yemek için mutfaktaki bar masasına oturduk. Kapıdan girdiğinden beri birkaç kelimedenden daha fazla konuşmamıştım ama bunu fark etmemiş gibiydi. Ya da belki de her şey yolundaymış gibi davranabilmek için bunu görmezden geliyordu. Yağ lekesi olmuş kutuları tezgâha çıkarışını izledim. Birkaç dakikada bir bana bakıp tepkimi ölçüyordu.

Kutulardan sarımsak ve zencefil kokusu geliyordu. Karnım guruldaydı. Tabak getirmek için ayağa kalktı ama ona elimi sallayıp engel oldum.

“Gerek yok,” dedim öne doğru eğilip sarımsaklı tavuk kutusunu önüme çekerek. Kapağı açıp çubuklarımla bir tavuk parçasını kaldırdım. Lokmamı çiğnerken kutunun kenarından ona baktım. Tezgâhın üzerinde yemeğin yanında duran UGGlarıma bakarken yüzünde coşkulu bir neşe vardı.

“Önce *noodle*, şimdi de Çin yemeği,” dedim. “Sırada pizza var...” Bunu şaka olarak söylemişim ama sesimden duygularım anlaşılmadığı için sanırım kulağa tehdit gibi gelmişti.

Seth bar taburesini bana doğru çekip güldü. *Lo meinine** uzandı. “Ayakkabıların da içeride,” dedi UGGlarımı kastederek. “Bunu sevdim.”

* Çin'e özgü, birçok sebzeyle yapılan yumurtalı erişte. (ed.n.)

Kocamın Eşleri

“Dürüst olmak gerekirse *UGG* aslında terlik.” Ona kur yapıyordum ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

“Kendine durup nefes almak için izin verebileceğini bilmiyordum,” dedi Seth.

Ayak parmaklarım buna itiraz edercesine kıvrıldı. Botumu tezgâhın üzerinden indirip dolaptan yediğimiz yemeğe uygun tabaklar almak istedim ama inatla olduğum yerde kalıp kocama dik dik baktım. Belki de onu etkilemektense tanımaya odaklanmıştım. Muhtemelen en başta yapmam gereken şey buydu. Ama bunun yerine kendimden geçmiş, hayallere kapılmış, aramızda bir şey olduğuna inanmıştım.

Tavuk kutusunu tezgâha koyup Seth’in verdiği peçeteye ağzımı sildim. O anda daha önce hiç görmediğim bir kapüşonlu ceketin içine tişört giydiğini fark ettim. Kocamı en son ne zaman bu kadar rahat bir tişörtle görmüştüm? Son bir yıldır Seth’in dolabı gömlekler, kravatlar, sıkıcı kundura ayakkabılar ve spor montlarla doluydu. Çalışan Seth, evli Seth. Yıpranmış *Converseleri* ve tişörtü ile bambaşka biri gibi görünüyordu. Midemde bir kıpırtı hissettim... Arzu muydu? *Takılmak isteyeceğim biri*, diye geçirdim aklımdan.

“Bu akşam farklısın,” dedim.

“Sen de.”

“Ne?” Kendi düşüncelerime öyle dalmıştım ki Seth’in sesi irkil-meme neden oldu.

“Sen de farklısın,” dedi.

Omuzlarımı silktim. Bu hiç olgun bir hareket değildi ama söylenecek ne vardı ki? *Eşlerini buldum. Artık isimleri ve yüzlerinin olması her şeyin daha farklı gelmesine neden oluyor. Artık kim olduğunu bilmiyorum? Kim olduğumu da bilmiyorum?*

Hislerimi kelimelere dökmek zordu. Bu yüzden daha önce planladığım şeyi söyledim. “İnsanlar değişir...”

Sakin bakışları beni korkutabilirdi ama kendime onun ne düşündüğüne daha az önem verip kendi düşüncelerime odaklanmam gerektiğini hatırlattım.

“Haklısın.” Birasını alıp bana uzattı. “Değişime,” dedi.

Su şişemi kaldırıp birasına dokundurmadan önce kısa bir an için tereddüt ettim. İçeceklerimizi yudumladığımız sırada gözlerime bakıyordu.

“Hadi yürüyüşe gidelim,” dedi ayağa kalkıp kollarını başının üzerinde esneterek. Tişörtü bronz karnını ortaya çıkaracak şekilde açıldı.

Dikkatimin dağılmasını istemediğimden bakışlarımı hemen uzaklaştırdım. Cinselliğe düşkündüm. Seth beni seksle kontrol ediyordu; ben de onu. Bu keyif vericiydi. Ama partnerinin sözünden çıkamayacak kadar körleşiyordun. Annem bir keresinde seks iyiye bir ilişkinin her türlü zorluğu aşacağını söylemişti. O zamanlar bu sözü kulağıma çok sığ ve saçma gelmişti ama artık Seth’le aramda olan şeyin tam olarak bu olduğunu anlıyordum. Bir ilişkide çok fazla şey yaşanıyordu. Dikkatimizi veremeyeceğimiz kadar çok şey vardı ve bunu fark edemeyecek kadar yoğunluk.

Kapıda omzuma bir ceket atıp başıma da bir bere geçirdim. Kapıya döndüm ve Seth’in yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

“Ne?” diye sordum. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Hiç,” dedi yakalandığı için muzip bir tavırla. “Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum.”

Kapıyı açmadan önce eğilip burnumun ucunu hafifçe öptü. Asansöre doğru arkasından gittim. Öptüğü yer karıncalanmıştı. Girişe doğru sessizce yürüdük. Dışarı çıkınca elimi tuttu. Seth’e neler olmuştu? Cilveli tavırlar, insan içinde sevgi gösterileri... Farklı bir adam gibiydi. Kaldırıma çıktığımızda zihnimde bir düşünce belirdi. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. *Burada ve şimdi*, dedim kendime. *Burada ol ve onun dışındaki her şeyi düşünmeyi bırak.*

Normalde Seth geldiğinde evden çıkmazdık. Bunun bir nedeni evde kalıp birlikte olmaktan keyif almamızdı. Diğer nedeni de tabii ki onu Regina'nın eşi olarak bilen birileri tarafından görülmek istemememizdi. Başlarda bu beni rahatsız etmişti. Onu restoranlara ve filmlere götürmek istiyordum ama o evde kalmak için ısrar ediyordu. O zamanlar bu hiç adil gelmedi. Sonuçta onun resmi eşydim. Sonunda pes ettim ve ilişkimizin kapalı kapılar ardında yaşanmasına boyun eğdim. Ama şimdi Seattle'ın ıslak sokaklarında yürüyorduk. Elimi sıkıca tutuyordu. *Bravo bana!*

Seth bana bakıp gülümsedi. Bu hem onun için hem de benim için bir ödül gibiydi. Pike'taki pazarda bir içecek standına doğru yürürken botlarımla su birikintisine bastım. Seth cüzdanından kâğıt paraları tek tek çıkardı. Cömert bir de bahşiş bıraktı. İçi altın renkli içeceklerle dolu olan karton bardağı bana uzattı. Birkaç Noel önce bu cüzdanı ona ben hediye etmiştim. Şu ana kadar kullandığını hiç görmemiştim. Arka cebinde hep eski deri cüzdanı olurdu.

İçeceklerimizle bir tentenin altına geçip sokak kemancısının çaldığı Lionel Ritchie şarkısını dinledik. İçeceklerimizi yudumlarken birbirimize utangaç tavırlarla baktık. İlk randevumuzda gibiydik: heyecanlı ve yabancı. Bu gece aramızda bir değişiklik vardı. Daha önce olmayan bir kimya... Bu evlilikte dört yerine iki kişi olsaydı, bu kimyanın hep sürebileceğini düşündüm. Öyle olsa aramızdaki bağ incelmek yerine kuvvetlenirdi.

Seth beni kendine doğru çekti ve ben de ona doğru eğilip başımı omzuna yasladım. Şarkıya eşlik ettim. Ona o kadar sıkı sıkıya yaslanmışım ki cep telefonu titrediğinde titreşimi bacağımda hissettim. Seth normalde yanımdayken telefonunu kapatırdı. Boşta kalan eliyle cebini yokladı. Telefonuna uzanabilmesi için doğruldum. İçeceğimden bir yudum alırken damağımı yaktı. Dilimi yanan yere bastırırken Seth'in cevap yazıp yazmayacağını merak ettim.

Telefonu cebinden çıkarırken ekranı benden gizlemek için çabalamadı. Duvar kâğıdının üzerinde –yeğenleriyle Cadılar Bayramı kostümü giydikleri bir grup fotoğrafıydı bu— Regina’nın adı vardı. Duğayı ısırtıp yanlış bir şey yapmışım gibi bakışlarımı uzaklaştırdım.

“Problem olur mu?” dedi telefonu kaldırarak. Regina adı bana bakıyordu. Kafam karışmış halde gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. Diğer eşini aramak için benden izin mi istiyordu?

Başımı şaşkınlıkla sallayıp bakışlarımı artık neşeyle bir Miley Cyrus şarkısı çalan kemancıya çevirdim.

“Selam,” dediğini duydum. “Evet... Fıstık ezmesinin içine koydun mu? O şekilde yer... Tamam, sonra haber ver.”

Karşımda Regina’yla konuşuyordu. Bir metali kalbime saplıyor gibiydi. *Ah, ah, ah.*

Ne yapacağını bilemeden telefonunu cebine koydu.

“Köpeğimiz,” dedi çalgıcıyı daha meraklı bir şekilde dinlemeye devam ederken. “Yaşlı ve hasta. İlacını sadece fıstık ezmesiyle alıyor.”

Seth’in bir köpeğı vardı.

“Ah,” dedim. Kendimi aptal gibi hissettim. Kıyafetlerinin üzerinde hiç köpek tüyü fark etmiş miydim? “Cinsi ne?”

Dudaklarında orantısız bir gülümseme oluştu. “Shetland Çoban Köpeğı. Artık yaşlı bir kız. Arka bacaklarında sorun var. Birkaç gün önce ameliyat oldu ve ilaçlarını almıyor.”

Merakla onu dinliyordum. Benden uzaktaki hayatına dair çoğı insanın sıradan olduğunu düşüneceğı bu detay, benim için çok önemliydi ve daha fazlasını duymak istiyordum. Bir köpek... Bir köpek almayı aklımızdan geçirmiştik ama apartmanda yaşamak hayvana haksızlık olur gibi gelmişti. Tabii bir de benim çalışma saatlerim vardı.

“Adı ne?” dedim temkinli bir şekilde.

Çok fazla soru sorarsam konuyu kapatmasından ya da didiklediğim için kızmasından korktum. Ama öyle olmadı.

Bardağını taşımış olan bir çöp kutusuna atarken, “Smidge. İsmi-ni Regina verdi. Ben Lessie gibi sıradan bir şeyler istemiştım,” dedi. Bu anıları hatırlayınca güldü ve annesi tarafından bebek arabasında sürülen çocuğun bağırarak, “Selam!” deyişine el sallayarak karşılık verdi. Hemen bakışlarımı uzaklaştırdım. Çocukların gözlerine bakamıyordum.

“Hiç adını söylememiştin,” dedim.

Seth ellerini cebine koyup bana baktı. “Öyle mi?”

“Evet,” dedim. “Ve geçen hafta bana onlardan birine göndereceğin mesajı gönderdin...”

Başını arkaya eğdiği sırada gözlerindeki tereddüdü görebiliyordum. “Ne yazdım?”

Bu numaraya inanmayarak yüzüne baktım. “Ne yazdığını biliyorsun Seth.”

“Özür dilerim bebeğim. Hatırlamıyorum. Eğer öyleyse bu benim hatam ve eminim senin için çok kırıcı olmuştur. Beni affedebilir misin?”

Dudaklarımı sıktım. Başka şansım yoktu, değil mi? Konuyu uzatıp günlerce surat asabilirdim ama bunun kime ne yararı olurdu ki? Zorlukla gülümseyerek başımı salladım.

“Hadi gel,” dedi elini uzatıp. “Eve dönelim. Burası çok soğuk.”

Parmaklarını parmaklarıma geçirmesine izin verdim. Birden sokakta koşmaya başladık. Başımdaki şapkayı sıkıca tuttum. Kaldırımda yavaşça ilerleyen insanların yanından hızla geçtik. Seth bana baktığında utangaç bir tavırla gülümsedim. Aşkın kanatları midemde çırpıyordu.

Dairemin olduğu kata kadar asansörde öpüştük. Yanımızda titreyen Yorkie’siyle orta yaşlı bir kadın olmasına rağmen... Kadın bizden elinden geldiğince uzaklaşıp hastalıklıymışız gibi asansörün köşesine yapıştı.

“Nerelerdeydin?” diye fısıldadım Seth’in dudaklarına yaslanmış haldeyken.

“İşte buradayım.” O da benim kadar nefessiz kalmıştı. Elleri yumuşacık montumun üzerinde dolaştı. Fermuarı açarken asansörün dar alanında şaşırtıcı bir ses çıktı.

Arkamızdaki aynadan kadının renginin attığını gördüm. Çantasına sıkıca sarılıp dik dik kapıdaki numaralara baktı. Bir an önce bizden kurtulmak istiyordu. Yorkie de sızlanıyordu. Seth montumu çıkarıp göğüslerimi avuçlamak için uzandığında güldüm. Kapı açıldı ve kadın indi. Kapı yeniden kapandı, asansör ilerlemeye devam etti. Elleri bacaklarımın arasındaydı. Başparmağıyla daireler çiziyordu. Kapı bizim katta açıldığında birbirimizi bırakmak istemediğimizden birlikte indik.

Daha sonra yatağa uzandık. Kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış haldeydi. Onca koşuşturmanın ardından terlemiştik. Seth parmaklarını kolumda gezdiriyordu. Ona sokulup anın tadını çıkardım. Bizim dışımızdaki her şeyi unuttum. Sadece bu gecelik. Bu gece unutacaktım. Yarın yeni bir gün olacaktı. O zaman beni rahatsız eden, zihnimde dolanan şeyi hatırladım: Regina’nın mesajı.

Selam Will,

İltifat etmen hiç de rahatsız etmiyor! Hukuk okulunu atlatmak için çok çalıştım. O yüzden gönder gelsin. ☺

Bu sıralar iş yüzünden oldukça yoğunum ama eğlenmek için zaman ayırabilirim. Yürüyüş yapmayı sevdiğinden bahsetmişsin. Belki bir ara birlikte tırmanırız. Tercihin buysa alkol de bana uyar. Yeğenlerin çok sevimli. Çocuklarla çok iyi anlaşıyor gibisin.

*Görüşmek üzere,
Regina*

Kocamın Eşleri

Seth yanımda hafif hafif horlarken Will'e gelen mesajı üç kez okuyup cevap yazdım. Öğrenmek ve emin olmak istediğim şeyler vardı; bunu yapmamın tek yolu ise Will'di.

Selam Regina,

İltifat etmeme izin verdiğine göre sanırım baş döndürücü olduğunu söyleyebilirim. Seninle yürüyüşe gitmek isterim! Ve evet, yeğenlerim harikadır. Çocuk sahibi olmak istiyor musun? Bunun çok kişisel bir soru olduğunu biliyorum ama flört ettiğin zaman bu konular önem kazanıyor.

Will

Will adına yazdığım mesajı gönderdikten sadece birkaç dakika sonra komodinin üzerindeki telefonumun ışığı yandı. Omzumun üzerinden bana arkası dönük olan Seth'in horladığını gördüm. Telefonu olduğu yerden dikkatle aldım ve Regina'nın bana (Will'e) mesaj gönderdiğini görünce şaşırdım. Saat geçti. Neden uyanık olduğunu merak ettim. O sırada Seth'in, kendisi yattıktan sonra da onun geç saatlere kadar çalıştığını –çok çalıştığını– söylediğini hatırladım.

Bu saatte neden uyanıksın Will? Belli ki sen de benim gibi gece kuşusun. Asla uyuyamıyorum. Evimin yanında gerçekten güzel bir yürüyüş parkuru var. Tüm tur toplamda dört saat kadar sürüyor. Hadi yürüyüş yapalım!

Ve evet, çocuk istiyorum. Bir ara telefonda görüşelim.

*Hoşça kal,
Regina*

ON İKİ

Pazar günüydü ve öğle yemeği için annemle babamın evindeydim. Annem ortalarda yoktu. Regina'nın Will'e yazdığı son maili onuncu kez okudum ve telefonu mutfak tezgâhına çarptım. Ekranı çatlatmış olmaktan korkup bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Neyse ki bir şey olmamıştı. Bir kez daha çarpmaktan korkup pencereye yürüdüm. Sakinleşmeye çalışırken Elliot Bay üzerinde dolanan sise baktım. Regina, Seth'i aldatıyordu; Will olduğunu düşündüğü adamla konuşurken takındığı flört tavırları giderek artıyordu. Ve dahası çocuk isteme konusunda ona neden yalan söylediğini bilmiyordum. Daha bu sabah Will'e bikinili davetkâr bir fotoğrafını göndermişti. (Muhtemelen bunu yapmasının nedeni dış görünüşünün övülmesinden hoşlanmasıydı.) Bu fotoğrafın, *esimle* yapmış olduğu bir tatilde çekilmiş olabileceğini düşünmek canımı sıktı. Seth'i incitecek olması mı yoksa onu kendisine sadık bile kalamayan, Tanrı aşkına pizza söyleyen bir kadınla paylaşmak zorunda olmam mı beni daha çok rahatsız ediyordu, bilmiyorum. Bunu Seth'e söylemeliydim. Bilmesi lazımdı.

Bir dakika sonra babam kolunun altında bir kasa diyet kolayla içeri girdi.

"Garajdaki buzdolabında bir kasa kola buldum," dedi. "Sorun olur mu?"

"Olmaz," dedim. Ancak bu bir sorundu. Diyet kola içmezdim. Bir kutuyu açıp içinde buz olan bir bardağa döktü. Bardağı ondan alıp yudumladım. Parfüm; tadı parfüm gibiydi. Bunun nedeni kahvaltıdan beri ağzımdan gitmeyen acı tat da olabilirdi. Regina'nın Will'e gönderdiği dördüncü mesajı okuduğumdan beri. Sonunda Will'e boşandığını söylemişti. Neden ya da ne zaman boşandığı-

nı söylemedi. Bu, kısmen doğrudu. Seth, Regina'dan boşanmış ve resmen benimle evlenmişti ama ilişkileri bitmemişti.

“Annem nerede?”

Babam dolaptan bir bira aldı. Bana teklif etmedi çünkü günün bu saatinde bira içmek hanımefendilere yakışmazdı. En azından babam öyle düşünürdü. “Markette. Başka nerede olabilir ki?”

“Kilise kadınları grubunda, Nordstrom'da, spor salonunda, Sylvie'yle, spada...”

“Doğru.” Babam çekmecedен açacak bulmaya çalışmadan önce bana göz kırptı.

“Orada,” dedim arka kapıya en yakın çekmeceyi işaret ederek. Annemle babam yirmi yıldır bu evde yaşıyordu ve babam hâlâ eşyaların yerlerini bilmiyordu. Bunun için annemi suçluyordum. Babamın kendi birasını açmasına bile izin vermiyordu.

Annem kendisinden bahsedildiğini duymuş gibi aniden mutfığa girdi. Elllerinde plastik poşetler vardı. Bize peşinden kurt kovalamış gibi bakıyordu. “Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Poşetleri bırakıp saçını düzeltişini izledim. Bunu büyükannem de gergin olduğu zamanlarda yapardı. Parfümünü içime çektim. Estée Lauder ya da benzeri bir şeydi.

“Senin dedikodunu yapıyorduk anne. Kulakların çınladı mı?” Kulağına dokunup kaşlarını çatı.

“Seth nerede?” diye sordu. “Haftalardır onu görmedik.”

Eşim, bu akşam başka birinin eşiydi.

“Perşembeye kadar Portland'da.”

Annem bu sorunun cevabını biliyordu. Dün arayıp Seth'i sorduğunda bunu söylemiştim. Sadece işini benden daha çok önemseydiği gerçeğini bana hatırlatmak istiyordu. İçeceğimden bir yudum aldım ve asit burnumu yaktı. Bunun nedeninin yeterince iyi bir eş olmamam olduğunu düşünüyordu. Bir keresinde benim bir işimin olmasının Seth'i daha çok uzaklaştırdığını söylemişti.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sormuştum.

“Seninle yarışması, daha çok çalışması gerektiğini hissediyor. Bir kadının yeri evidir. Örneğin baban asla bir iş toplantısının onu akşam yemeğine geciktirmesine izin vermemiştir,” demişti.

Ona, *Babam şişe açacağıının nerede olduğunu bile bilmiyor*, demek istiyordum. Seth için hazırladığım son akşam yemeğini düşündüm. Masada duran şarap şişesini o açmıştı, değil mi? Tirbuşonu hangi çekmeceye koyduğumu biliyordu.

“Oyalanmak için kesinlikle bir spor salonuna gitmeyi düşünmelisin.” Ah, bu kez de bedenimle alay etme kısmına geçmiştik. Elini yıkarken bacaklarıma baktı. Ayak parmaklarımı yere bastırıp baldırımı yukarı kaldırarak çok geniş görünmelerine engel olmaya çalıştım.

Babam, “Seth bir erkeğin yapması gerekeni yapıyor,” diyerek annemi azarladı. “Geleceğini kurmak ve para kazanmak için çok çalışıyor.” Babam aynı cümle içinde hem bana destek olup hem de ataerkilliği savunuyordu. *Tebrikler!*

Ona yine de minnetle gülümsedim. Annemle, babamla olduğundan daha fazla sorunum vardı. Sigortam ve dairemizin kredisini ödemi sağlayacak düzenli bir işim vardı ama onlar için asıl önemli olan Seth’in ailesini –aslında üç ailesini– geçindirmek için çalışmasıydı.

“Tabii ki,” dedi annem hemen. “Sadece onu da ara sıra görsek iyi olurdu. Michael, geçen hafta sonu kız kardeşinle geldi. Terfi almış. Bir de yeni BMW almış. Üçüncü evlilik yıl dönümleri için Yunanistan’a gideceklermiş.” Annem bunları arabayı alan ya da Yunanistan’a gidecek olan kendisiymiş gibi anlatıyordu. Bu çok normaldi; kız kardeşimin mükemmel hayatının gölgesinde yaşıyordum. Önce benim bebeğim olsa benim durumumda o olacaktı ama öyle bir şey olmadı.

“İşe gitmem gerek. İkinizi kadınsal konularla baş başa bırakayım.” Babam annemi yanağından öpüp işinin başına geçti.

“Kadınsal konular,” dedim yüksek sesle. “Yumurta dölleyip onları pişirmemiz mi lazım?”

Annem sesimdeki tiksintiyi duyup beni susturdu. “Ne demek istediğini biliyorsun.”

“Anne,” dedim derin bir nefes verip. “Aslında biliyorum... ve canımı sıkan da bu.”

Sert bir bakış attı. Kedi gözü şeklindeki gözlüğüne ışık vuruyordu.

“Sana neler olduğunu bilmiyorum,” dedi.

Haklıydı. Normalde böyle şeyler söylemezdim. Çok derinlerde bir yerlerde yatan sebep Hannah olabilirdi... ya da Regina. Yarı bitmiş diyet kola bardağıma bakarken gözlerim doldu. Sonra da dikkatli bir şekilde neredeyse iyileşmiş olan kulağıma uzandım. Bir adama her şeyinizi son damlasına kadar verseniz bile yaralı bir kulağınız olabilirdi. Seth’in diğer eşlerini neden araştırmıştım? Her şeyi berbat etmiştim. *Ama kimin için?* diye sordum. *Kendim için mi Seth için mi?* Artık hiçbir şey adil görünmüyordu. Anne ve babamın evliliği bile. Kabuk bağlamış ilişkiyi kurcalayıp hayatımı karartıyordum. Regina’nın Will’e yazdığı mesajları düşündüm. Son birkaç gündür bunları tekrar tekrar okuyup yazı tarzını bile ezberlemiştim. Kısa ama kur yaparcasına konuşuyordu. Will’in söylediği en ufak şeylere bile dikkat ediyordu. Detaylara takılıyordu. Seth’in detaylara dikkat edememe sebebi aynı anda üç ilişkisiyle meşgul olması mıydı? Regina, bir arkadaşlık sitesinde takılıyor, sırf güzel sözler ettiği için Will adında bir adama hevesli mesajlar atıyordu. Sırada ben mi vardım? Evliliğim beni hayal kırıklığına uğrutup başka bir ilişki aramama mı neden olacaktı? Keşke bebeğim ölmeseydi. O zaman ne Hannah ne de pizza siparişi vermesiyle meşhur mesafeli eş Regina hayatımda olurdu. Seth sadece benim olurdu. Onu kaybetmişim ve benim veremediğimi vermesi için başka birine gitmesi gerekmişti.

Annem salata tabağını önüme koydu. Yeşilliğin arasında çeri domatesler kırmızı kırmızı parlıyordu. Benim için hâlâ bir şans

vardı. Regina'nın kim olduğunu ortaya çıkarabilirdim. Seth benim kendisi için en doğru kişi olduğumu, asıl şampiyonu olduğumu anlayabilirdi. Bu hayat tarzının onu ne kadar yıprattığının farkında değildi. Öfke patlamaları, stresinin ortaya çıkmasının tek yoluydu. Ona çocuk verememem sorun olmayabilirdi. Bunu Hannah'ya bırakırdım. Hannah çocuklarıyla meşgul olurdu. Yeni annelerin, bakmaları gereken küçük bir bebekleri olduğunda erkeklerini ihmal ettikleri bilinen bir gerçek değil miydi? Hannah'nın eksik kaldığı kısmı ben tamamlardım.

Kararımı vermiştim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Hannah'yı yenemiyorsam, Regina'yı yenecektim. Yuvayı üçten ikine düşürecektim.

Selam Regina,

Tom Waits'i severim. Birkaç yıl önce bir konserine gittim. Sanırım şimdiye kadar gittiğim en iyi konserdi. Evliliğine üzüldüm. Kız kardeşim de geçen yıl boşandı ve hâlâ kendine gelemedi. İyi olmana ve toparlanmaya çalışmana sevindim! Onun kaybı, benim kazancım. Sormamda bir sakınca yoksa ayrılık nedeniniz neydi? Evliliğin konusunda pişmanlıkların var mı? Bana gelince, bir süredir ciddi bir ilişkim olmadı. Son birkaç yıldır kendimi işime verdim. Ama artık bir düzen kurmaya hazırım. (Sanırım.) Bu hafta sonu Montana'daki kız kardeşimi ziyaret edeceğim. Senin bir planın var mı?

Görüşürüz,

Will

ON ÜÇ

Zavallı bir durumdu. Eşimle doğru düzgün kavga bile edemiyordum.

Annemle babamın evinden ayrıldıktan sonra yaptığımız konuşmayı aklımdan geçirdim. Arabaya biner binmez Seth'i aramıştım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın ne kadar güzel olduğunu ve geçen gece onunla olmaktan ne kadar hoşlandığımı söyleyecektim ama beni sesli mesaja yönlendirdi. Yirmi dakika sonra apartmanda asansöre binerken geri aradı.

"Selam," dedi. "Telefondaydım..." Sesi kesiliyordu ve tam telefonu kulağıma iyice yaklaştırdığım sırada şu sözcükleri duydum: "...annemle baba..."

Seth'in anne ve babasıyla hiç tanışmamıştım. Hayat tarzları nedeniyle çoğu zamanlarını baş başa geçiriyorlardı ve Utah dışına nadiren seyahat ediyorlardı. Asansörün kapısı açılıp dışarı çıktığım anda aklıma bir fikir geldi. Seth'e bunu öneri olarak sundum.

"Tatil planımızı Utah'ya taşımalıyız! Ailenle zaman geçirmeyeli ne kadar zaman oldu?" Bu fikirden hoşlanmasını ve birlikte geçireceğimiz zamanı eve giderek değerlendirme fırsatına atlamasını beklemiştim ama Seth'in tepkisi beni şok etti. Sesi aniden buz gibi oldu.

"Hayır," dedi ve ardından da bir çocukmuşum gibi derin bir nefes verdi. Birlikteliğimizin sürdüğü iki yıl boyunca Seth ailesiyle yüz yüze görüşmemizi erteliyordu. "Ailem berbat bir halde," derdi hep. "Çok meşguller." *Meşgul* kelimesini ben meşgul değilmişim, onların hayat şartlarını anlayamazmışım gibi söylemişti.

"Üvey kardeşlerin var!" diye itiraz ettim. "Eminim onlar zaman ayırabilecektir. Onlarla tanışmak isterim..."

Seth bu fikri agresif bir tavırla reddetti ve sonunda ben pes edene kadar tartıştık. Seth'in ilgisini kaybetmemek için hep bunu yapardım. Pes ederdim. Dırdır eden kadın olmak istemiyordum. Hayatını kolaylaştıran favori eş olmak istiyordum. Kötü geçen gününü rahatlatmak için penisini somuran, zevk alan kendisiymiş gibi inleyen kadın...

Doğruyu söylemek gerekirse anne ve babasıyla tanışmak istediğimden bile emin değildim. Tanrı aşkına bahsettiğim insanlar çokeşliydi. Bizim gibi değillerdi. Hepsi birlikte yaşayıp tuhaf kıyafetler giyiyorlar ve çocukları birlikte büyütüyorlardı. Bir tür tavşan üreme çiftliği gibi. Her gün *diğer kadının* gözüne baktığınızı, onun bulaşıklarını yıkadığınızı, çocuklarının bezini değiştirdiğinizi ve bir önceki gece zevkten tırnaklarını kocanızın sırtına geçirdiğini bildiğinizi düşünün. Kulağa çok sapkınca geliyor olsa da sanırım benim bu konuda konuşmaya hakkım yoktu. Aileme ve arkadaşlarıma gerçeği söylemememin nedeni durumun kulağa sapkınca gelmesiydi.

Ne olursa olsun onlar Seth'in ailesiydi ve prensipte onlarla tanışmak istemem kulağa normal geliyordu. Bunu hak ediyordum. O sırada aklıma beni huzursuz eden bir fikir geldi: Ya Hannah'yla çoktan tanıştılsa? Seth öyle olsa bana söyler miydi? Beni üzen tepkisinin ardından bunu sormaya korkuyordum.

Kadehimi ikinci kez doldurdum. Bir saatin içinde ikinci kadehi içiyordum. Televizyon izlemek için oturma odasına gittim. İzlemek için bulabildiğim tek şey saçma bir programın daha önce izlediğim bölümleriye. Nedense oyuncuların berbat hayatları bana kendi hayatımın iyi olduğunu düşündürüyordu. O programlardaki yapma bebek gibi görünen kadınların ün ve servete –bunu hak etmeseler de– rağmen sıkıcı ve ruhsuz olduklarını düşünüyordum.

En azından bizler için bir umut vardı. *Hepimiz berbat haldeyiz, her birimiz,* diye düşündüm.

Ama yirmi dakika sonra daha fazla odaklanamaz oldum. Televizyonu kapatıp duvara boş boş baktım. Öfkem yeniden alevlendi. Koridordaki gömme dolaba gidip yıllar içinde anne ve babasının gönderdiği kartları –toplamda sekiz taneydi– buldum ve altlarındaki imzalara baktım. Kartlarda herhangi bir bilgi yoktu. Ön taraflarında çiçekler ve oyuncak ayılar vardı. Hepsi aynıydı. Çalakalem yazılmışlardı. Perry ve Phyllis isimleri dışında kişisel bir bilgi yoktu. Bu çok tuhaftı, değil mi? Beni tanımıyor olabilirlerdi ama en azından tanışma isteklerinden bahsedebilirlerdi. *Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz! Sevgiler!* Ya da en azından, *Seth senin hakkında çok güzel şeyler söylüyor.* Onlara gönderdiğim kartları düşündüm. Yazdığım notlarda ne kadar hevesli olduğumu, Seattle'daki evimizden bahsettiğimi, düşükten önce bebek için seçtiğimiz isimleri yazdığımı hatırladım. Şimdi bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Onlarla bunca detayı paylaşmışım ama onlar cevap bile vermemişti. Keşke Hannah ve Regina'ya onlarla ilgili bir şeyler sorabilseydim. Anlamalı sayılabilecek bir iletişim kurdularsa onlar ne düşünüyordu acaba?

Annesiyle internet üzerinden de haberleşememiştik. Seth'ten birkaç kez eposta adresini istemiştim. Eğer internetten iletişim kurabilseydik ilerleme kaydedebilirdik. Seth her zaman adresi göndereceğini söylemiş ama hiçbir zaman göndermemişti.

Düğünümüzden önceki gün babası Perry acil bir safra kesesi ameliyatı olmuş ve annesi de eşinin yanından ayrılmak istememişti. Bunun sorun olmasını anlayamamıştım. Sonuçta adama bakacak dört eşi daha vardı, değil mi?

“Resmi eşi. Bir şeyler olursa müdahale etmek için yanında olması lazım,” demişti Seth.

Düğünü kaçırdıktan sonra Noel'de geleceklerine söz vermişlerdi ama sonra annesi zatürre olmuştu. Paskalya'da streptokok boğaz

enfeksiyonu ve sonraki Noel'de de başka bir şey. Bebeğimi kaybettiğimde çiçek yolladılar. Ben de bu çiçekleri doğrudan çöpe attım. Olanları bana hatırlatacak bir şey görmek istemiyordum. Doğru günlerimde her zaman kart yollarlardı. İçine de elli dolar sıkıştırırlardı.

Şarabımı bitirip Regina'nın Facebook profiline girdim. Belki de bir yerlerde onlarla çekilmiş fotoğrafları olabilirdi. Uzak bir ihtimal olsa da denemeye değerdi. Seth'te onların fotoğrafı yoktu. Kameralardan ve cep telefonlarından nefret ettiklerini ve yasal nedenlerden dolayı asla birlikte fotoğraf çekilmediklerini söylüyordu. Tahmin ettiğim gibi Regina'nın profilinde de bilgi yoktu. Hannah'nınkindede. Rahatlamalı mıydım yoksa daha çok mu üzölmeliydim emin olamadım.

Öfkeyle bakışlarımı bilgisayarımdan çektim. Cevapları almak istiyorsam yapabileceğim tek şey vardı ve bunun için de Seth'in peşinden gitmeye devam etmem lazımdı. Eposta kutuma gelen bir mesaj, Regina'nın Will'e cevap yazdığını söylüyordu. Gergin bir şekilde sayfaya girdim. Ne zaman buluşmak isteyeceğini merak ediyordum. Ve böyle bir durumda ne diyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Ama şimdilik işleri ağırdan almakta sakınca görmemişti. Uzun bir mesaj göndermişti. Şaraptan votkaya geçtim ve koltuğa oturup mesajı okurken altdudağımı kemirdim.

Selam Will,

Toplantılarla dolu bir günün ardından eve yeni döndüm. Çok yorgunum. Muhtemelen dışarıdan yemek siparişi verip Netflix izlerim. Bu hafta sonu aileni ziyaret edecek olman çok güzel. İyi eğlenceler!

Evliliğim... Hımmm, zorlu bir evlilikti. İkimiz de bittiğini biliyorduk ama birkaç yıl boyunca çok çabaladık. Sonunda farklı şeyler isteyen farklı insanlar olduğumuzu gördük. Şimdi başka biriyle evli... Mutlu olduğunu duydum.

Bazen benim toparlanmak için zamana ihtiyacım varken onun yola devam etmesi canımı sıkıyor ama sanırım hepimiz sorunlarla farklı şekillerde baş ediyoruz. Senin son ilişkin neden sona erdi? Birlikteliğiniz çok uzun mu sürdü?

Regina

Uzun süre kelimelerini anlamaya çalışarak ekrana baktım. *Farklı şeyler isteyen farklı insanlar.* Neden yalan söylüyordu? İnternette bir adamla ilişki kurmak ona ne sağlayacaktı? Daha bunu düşünürken bile cevabı biliyordum: Yalnızdı. Seth'in ilgisi azalmıştı ve hatta belki tükenmişti. O yüzden bir yabancıнын ilgisi, derinlerde bir yerlerdeki görülme... ve duyulma isteğini tatmin ediyordu. Nedeni her ne olursa olsun aldattığı bir gerçektir. Ve Seth'in bundan haberi yoktu. Bilgisayarımı kapatıp pencereden dışarı baktım. Yürüyüş yapmayı düşündüm. Yüksek katlı binalarda insan kendini kapana kısılmış gibi hissedebiliyordu. Günlerinizi, binanın içindeki spor salonuna gidip birkaç blok ilerideki markete gitmek yerine para ile çalışan otomattan içecek alarak, aşağıda akan hayatın içine karışmaktansa pencereden izleyerek geçirebilirdiniz. Evde olmadığım zamanlarda çok önemli bir işim yoksa o karmaşaya girmeyip evde kalmayı artık daha çok tercih ediyordum. Eskiden beni evde tutamazdınız. Son birkaç yılda çok değiştiğime göre belki Regina da değişmişti. Belki artık Seth'le birlikte olmak istemediğine karar

vermişti. Ve belki de arkadaşlık sayfasına bu şekilde yönelmişti. Bu sayede Will'e mesaj atması iyi bir şeydi. En azından benim için. Seth'e onun hakkında bildiklerimi söylersem açıklamam gereken çok şey olacaktı. Seth'e hiçbir şey söylememeye karar verdim. Karar vermeden önce Will'e neler yazacağını görmek istiyordum. On dakika boyunca televizyonda kanalları dolaştıktan sonra internetten kurulan ilişkilerle ilgili bir program buldum. Program, sadece internetten görüşen insanları bir araya getiriyordu. Genellikle de içlerinden birinin büyük yalanlar söylediğini ortaya çıkarıyordu. "Will'i" ve yüklediğim kuzenime ait fotoğrafları düşünüp irkildim. İnsanların internete yükledikleri fotoğraflar genellikle gerçek hayattan uzak oluyordu. Regina Coele'nin gerçekten kim olduğunu öğrenmek istiyorsam onu Hannah gibi gerçek hayatta görmeliydim.

Markel & Abel hukuk bürosunu arayıp danışmaya Regina Coele ile bir randevu ayarlamak istediğimi söyledim. Beklemeye alındım ve o sırada midemin kasıldığını hissettim. Kendi kendime ne yaptığımı sordum. Başka biri gibiydim. Yıllardır her şeyi sessizce kabullenmişim... Her şeye boyun eğmişim. Ama artık çok geçti. Çok fazla kapıyı açmışım ve bilgiye sahip olma arzusu mantığımın önüne geçiyordu. Kadın beni Regina'nın sekreterine aktardı. O da en yakın randevunun üç hafta sonra olduğunu söyledi. Hayal kırıklığıma engel olamadım. Üç hafta çok uzun geldi.

"Bu tarihten daha erken bir boşluk olmadığından emin misiniz?" diye sordum.

"Üzgünüm. Bayan Coele'nin tüm randevuları dolu. Sizi bekleme listesine alabilirim ama dürüst olmak gerekirse neredeyse hiç iptalimiz olmaz." Kadının sesi burnundan geliyordu ve çok ciddiydi. Gerçek Hermione Granger* gibiydi.

"Peki o zaman," dedim iç geçirerek. "Sanırım başka şansım yok."

* Harry Potter filmindeki ana karakterlerden biri. (ç.n.)

“O zaman sizi birkaç bilgiyle sisteme ekleyeyim,” dedi. Bilgisayar klavyesinin tıkırtısını duydum. Sorular sormaya başladı.

Ona adımın Lauren Brian olduğunu ve Oregonlu olduğumu söyledim. Neden gelmek istediğimi sorunca boşanmayla ilgili dedim. Kadın aniden değişti. Sesi daha kibar gelmeye başladı. Kendisinin başından da bir boşanma geçip geçmediğini merak ettim. Seth’ten ayrılma fikri midemin kasılmasına neden oluyordu. Ondan ayrılmak istemiyordum. Ona tek başıma sahip olmak istiyordum. Ama önce Regina’yla ilişkisinin durumunu öğrenmeliydim. Kadın bana bir dizi soru sordu. Çocuk var mı, evlilik sözleşmesi imzalandı mı, ne kadar zamandır evliyiz gibi birçok soru. “Merak etmeyin,” dedi telefonu kapatmadan önce. “Bayan Coele, Oregon’daki en başarılı avukatlardan biridir.”

Başarılı Regina. Birilerinin beni Seattle’daki en başarılı hemşire olarak adlandırıp adlandırmayacağını merak ettim. Büyük ihtimalle bu mümkün değildi.

Telefonu kapattığımda doğrudan tezgâha gidip kendime bir votka soda koydum. Buz küpleri votkanın içinde çıtırdarken yalnız olduğumu fark ettim. Yalnız ve üzgündüm. Böyle olmamalıydı. Genç ve hayat doluydum. Ve en güzel yıllarımı yaşıyordum. *Buna ihtiyacın var*, dedim kendi kendime, içimdeki suçluluk duygusunu bir kenara iterek. *Bu konuyu çözmelisin.*

ON DÖRT

Tüm sabah Hannah'yı düşündüm. Nerede olduğunu ve ne yaptığını düşünmek artık bende saplantı haline gelmişti. Uyuyamıyordum. Doktorun verdiği uyku haplarını aldığımda bile gecenin bir yarısı tamamen terlemiş halde uyanıyordum. Mutluluğun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Mutluluğun benim için ne ifade ettiğini de. Bunu, Regina'nın Will'e yazdığı son mesajla fark etmiştim. Regina onu gerçekten neyin mutlu ettiğini sormuştu. Will olarak cevap verdim: ailem ve işim. Ama vites değiştirip *beni* neyin mutlu ettiğini düşündüğümde bir cevap bulamadım. Seth'i neyin mutlu ettiğini biliyordum ve o mutlu olduğunda ben de mutlu oluyordum ama bu, kendi kimliğimi onun yanındayken tamamen kaybettiğim anlamına gelmiyor muydu? Başkalarının mutlulukları ile mutlu olan bir kadın haline gelmiştim. Kendimi tamamen unutmuş olmak, benim için büyük hayal kırıklığıydı. Seth beni o kafede bulduğunda kendimce mutluluğu arıyordum. Çok acemiymdim ve hiç tecrübem yoktu. Bazen bunu bildiğini ve o yüzden beni seçtiğini düşünüyordum. Âşık bir genç kızı ikna etmek ve duygusal olarak imkânsız yapmasını sağlamak ne kadar kolaydı. Birden çok kişiyle evli olmak da hem duygusal hem de mantıksal açısından imkânsızdı. Ama kararlıyım. Seth de ben de hedeften şaşıyorduk. Geçen gün beni itmiş olması bunu gösteriyordu. Yeniden her şeyi yoluna sokabilirdik. Sadece Regina'yı resmin dışına çıkarmam lazımdı.

Zihnimi temizlemek için yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Muhtemelen çok soğuktu ama çok uzun zamandır tüm bu düşüncelerle evde kapanıp kalmıştım. Yakınlarda bir arkadaşım olsa her şey farklı

olurdu. Güvenebileceğim ve akıl alabileceğim birileri... Ama evliliğimdeki bu sır, iyi ilişkiler kurmama engel oluyordu. Çok fazla soru ve söylemek zorunda olduğum bir sürü yalan vardı. Çoklu evlilikle ilgili birilerinden tavsiye vermesini istemek bile komikti. *Diğer kadınlara karşı anlayışlı ol! En favori eş olabilmek için kocanın penisini sık sık somurmayı unutma...*

En kalın montumu giyip ayaklarıma da yağmur botlarımı geçirerek Westlake Center'a doğru yola çıktım. Meydandaki ağaç gövdeleri, Seahawk Amerikan Futbol takımının renkleri olan çini mavisine boyanmıştı. Ağaç gövdelerinin arasından geçerken sıcak şarap ve közlenmiş kestane satan bir stant gördüm. Bugün için yeterince içmiştim ama bir bardak sıcak şaraptan bir şey olmazdı. Sırada beklerken kendi kendime muhtemelen kaynatmaktan içinde şarap bırakmadıklarını söyledim.

Büyük bir bardak isteyip dumanı tüten karton bardağımla sokanın diğer tarafındaki mağazalara doğru yürüdüm. Tam karşıya geçecektim ki birinin adımını seslendiğini duydum. Arkamı dönüp sesin nereden geldiğini bulmaya çalışırken şaşırdım. Şehirde çok fazla tanıdığım yoktu. Çoğu kişinin başı, yağmurdan dolayı önüne eğikti ve kaldırımında ilerlediğim sırada sürü halinde yanımdan geçip küçük kavşağı geçiyorlardı.

O sırada onu gördüm. Kusursuz sarı saçlarını bir şapkanın altına yerleştirmiş, parlak kırmızı yağmurluğunun kapüşonunu kapatmıştı. Masum ve heyecanlı görünüyordu. Kırmızı Başlıklı Kız'ın hippy versiyonu gibiydi. "Selam, sen olduğunu tahmin etmiştim." Lauren yanıma yaklaştı. Yüzü yorgunluktan ya da soğuktan pembeleşmişti. Soluklanmak için eğildiği sırada elini omzuma koydu. "Seni yakalamak için koştum," dedi. "Dalmıştın, seslendiğimde beni duydun."

"Özür dilerim," dedim omzumun üzerinden ona bakarken. Kırmızı ışık yandığı için karşıya geçme şansımı kaybetmiştim. Mükem-

mel. Bu demek oluyordu ki kavşakta birkaç dakika daha Lauren'la kalacaktım.

“Ee... burada ne işin var?” diye sordum.

Eşi John'un, yüzündeki samimiyetsiz gülümsemeyle bir yerlerden çıkmasını bekliyordum. John her zaman gülümserdi. İnsanlara seilmek için yalvarır gibiydi. *Ben iyi bir adamım! Gülümsememe bakın!* O da şapka takardı. Üç bukle saç her zaman alnına dökülürdü. Bitkin bir şekilde etrafıma baktım. Şu anda ihtiyacım olan son şey onlar gibi bir çift görmektir.

“Ah, merkeze doğru bir yürüyüş yapmak istedim,” dedi. “Bir şeyler yemek için.”

“Nerede...”

“Çalışıyor,” dedi hızlıca. Birileri bana çarptı ve sıcak şarabım bardaktan sıçrayıp ceketime döküldü. Sendeledim ve o anda adımlarımı sağlam basamadım. Düşecektim ki Lauren beni tuttu. Toparlanırken minnetle gülümsedim.

“Vay canına,” dedi. “Kaç tane içtin?” Komik olmaya çalışmıştı ama tabii ki günümün büyük bir kısmını içerek geçirdiğimi bilmiyordu. Sesindeki bir şeyler beni kızdırmıştı.

“Bu kadar önyargılı olmak zorunda değilsin,” dedim sert bir şekilde. Kalan şarabı da kaldırıma döküp boş bardağı atmak için hızla çöpe yürüdüm. Çöp kutusu taşmıştı ve bardağı atacak yer yoktu. Boş bardağı üzerlerine koyup ışığın yanmasını beklemek için döndüm. Lauren kendisine tokat atmışım gibi bakıyordu. Yüzündeki gülümseme silinmişti. Kendimi suçlu hissettim. Gerçekten kibar davranmıştı ama ben ona öfke kusmuştum.

“Özür dilerim,” dedim elimi başıma götürerek. “Gerçekten berbat bir gün geçirdim. Baksana, bir şeyler içmek ister misin?”

Bir şey demeden başını salladı ve o sırada kendi derdini bir kenara bırakıp onun yüzüne baktım. O da mutlu değildi. Bir sorun vardı. Derin bir nefes verdim. Bugün için isteyeceğim son şey bir başkasının dertlerini dinlemektir.

“Tamam o zaman,” dedim etrafa bakarak. “Şu tarafta bir bar var. Gerçekten sert içkileri olan başka bir yere de gidebiliriz.”

Birkaç saniye düşünüp kararlı bir şekilde başını salladı. “Sert içkileri olan yere gidelim.”

“Pekâlâ,” dedim. “Güzel mekânların nerede olduğunu biliyorum. Beni takip et.”

Onu turistik mekânlar ile güzel aydınlatılmış restoranların arasından alıp sol taraftaki Post Alley’ye götürdüm. Sakız duvarının yanından geçmek zorunda kaldık. Lo, çiğnenmiş sakızların tatlı kokusunu alınca yüzünü buruşturdu.

“İğrenç,” dediğini duydum. “Buranın turistik bir yer olduğuna inanamıyorum. İnsanların nesi var?”

“Yine gerginsin,” dedim omzumun üzerinden. Sağımızda bir genç kız, sakız yığını yalıyormuş gibi yaparken arkadaşı da fotoğrafını çekiyordu. Lauren ürperdi.

Ardından yayalar azaldı ve yolda ilerleyen sadece biz kaldık. Lauren saldırıya uğramaktan korkuyormuş gibi bana iyice yaklaştı.

“Ne zamandır burada yaşıyorsun?” diye sordum. Ağzını atkısının altına almıştı. Görünen tek şey ucu kızarmış burnuydu.

“Dört yıldır.”

Bunu başımla onayladım. Dört yıl, bir şehir için kısa bir süreydi. Hâlâ hangi sokaklardan uzak durması, hangi restoranlara sık sık gitmesi gerektiğini bilmiyor olmalıydı.

“Sen burada mı doğdun?” diye sordu.

“Oregon’da doğdum ama ailem ben küçükken buraya taşındı.”

Onu bir diğer dar sokağa götürdüm ve sonra da çim kaplı bir duvarın önünde durdum. “Burası sana uyar mı?” diye sordum. Lo dikkatli bir şekilde mekâna bakıp başını salladı.

Bar, duvara ve boylu boyunca tavana yerleştirilmiş olan neon pembe ışıklarla aydınlatılıyordu. İnsanların salaş diyeceği türden bir

yerdi. Buraya ilk geldiğimizde Seth, mekânın seksenlerin porno atmosferine sahip olduğunu söylemişti. Seth'le insan içine çıktığımız nadir anlardan biriydi. Lauren'la kapıdan girdiğimiz sırada Seth'in beni buraya, muhtemelen içeride tanıdığı kimsenin olmayacağını bildiği için getirdiğini fark ettim.

Köşede küçük bir masa bulduk ve atkılarımızla ceketlerimizi çıkarmaya koyulduk. Bunu neden yaptığımı bilmesem de ona bakmamaya çalıştım çünkü onun gözlerinde de üzüntü vardı. Benim gözlerimdeki gibi... Kendi kendime çocuklarımızı kaybedişimizden bahsedecek olursa buradan gideceğimi söyledim. Başlangıç için *shot* sipariş ettim. Sert ve hızlı bir şeylere ihtiyacımız vardı.

“Normalde ne içersin?”

Roze şarap ya da şampanya demesini bekledim ama, “Viski,” dedi ciddi bir tavırla. Ardından da üniversite partisindeymişiz gibi içkisini kafasına dikti. *Güzel.*

Patates kızartması sipariş ettik ve yiyeceklerimiz gelene kadar üçer *shot* attık. İkimiz de çakırkeyif olmuştuk. Lauren ketçabın kapağını açamayınca kıkırdarak şişeyi elinden düşürdü. Ardından şişeyi alıp kapağı dişiyle açtı.

“Benim önyargılı olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi şişenin üzerinden bakarak.

“Sarhoşsun,” dedim patatesimi ketçaba batırıp ağzıma atarken. “Kusursuz hayatın sana önyargılı olmaktan başka şans vermiyor.”

Lo homurdandı. “Ne kusursuz ama!” Gözlerini kapattı. Yüzünde abartılı bir ifade vardı. “Hiçbir şey düşündüğün gibi değil.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim. Çok fazla içki içtiğini biliyordum ama tam konuşmaya başladığı sırada onu durdurmak istemiyordum. Bana bir şeyler anlattığı için pişman olacaksa bunu yarın, ben yanında yokken yapabilirdi.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“İstemesem sormazdım,” dedim. Peçetesiyle oynuyordu. İkiye bölüp ardından da elinin içinde yuvarladı. Parçalanmış peçeteyi su bardağının içine attı. Yüzüne bakmadan önce peçetenin suda yüzüşünü izledim.

“Beni aldatıyor,” dedi. “Sürekli. Ben onu yakaladıktan sonra gidiyoruz seyahatlere. Sanırım beni yeniden kazanmak için yapıyor.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden Lauren yeniden konuşana kadar sadece boş boş baktım.

“Tüm bunlar saçmalık. Hayatım bir saçmalık. Bir bebeğim olursa işlerin düzeleceğini sandım. Ailemizi dağıtmanın onun için zorlaşacağını sandım ama sonra hamile kalmakta, hatta bir bebeği vücudumda tutmakta bile zorlandım. Artık hiçbir zaman çocuğum olamayacak ve bu benim gerçeğim.”

Patateslerin ve boş *shot* bardaklarının üzerinden uzanıp elini tuttum. Başta yavaşça ardından sıkıca. “Üzgünüm,” dedim. Bunlar sığır sözlerdi. Benim kulağıma bile rahatlatıcı gelmiyordu. “Onu terk etmeyi düşünmedin mi?”

Başını iki yana salladı. Burnu kızarmıştı. Ağlamaya başladığını gördüm. “Bunu yapamam. Onu seviyorum.”

Bunun üzerine elimi geri çekip yarısı yenmiş patates tabağına baktım. Bu his bana çok tanıdık geliyordu. Onu terk etmem gerekip gerekmediğinden emin olamıyor, sürekli işleri yoluna sokmaya çalışıyordum. Sarhoştum ve Lauren’in dürüstlüğünden cesaret aldım. “Eşimin iki karısı daha var,” dedim. Hemen ardından yanaklarımın ısındığını fark ettim. Bunu söylediğim ilk kişi oydu ve işin tuhafı her zaman nefret ettiğimi iddia ettiğim kişi de oydu. İşlerin bu hale gelmesi çok komikti.

Lauren şaka yaptığımı düşünerek güldü ama yüzümdeki ciddi ifade ağzının açık kalmasına neden oldu. Benim şok edici haberim karşısında kendi derdini unutup bir şeyler kekeledi. “Şaka yapıyorsun. Aman Tanrım, şaka yapmıyorsun...”

Biraz rahatlamış biraz da korkmuştum. Bunu ona söylemem gerektiğini biliyordum. Hem Seth hem de diğer kadınlar için çok riskliydi ama alkol ve üzüntü dilimi gevşetmişti. Artık sözlerimi geri almam imkânsızdı.

“Çokeşliyorum,” dedim daha net açıklayabilmek için. “Ama ikisiyle de tanışmadım. Burada yaşamıyorlar.”

“Bakalım doğru mu anlamışım,” dedi Lauren derin bir nefes alıp. “Eşinin seni aldattığını bildiğin halde buna izin veriyorsun... İki eşi daha olduğunu bildiğin halde.”

Bunu başımla onayladım. Lauren kahkaha attı. Başta buna üzül-düm. Bu gülünecek bir şey değildi ama sonra çakırkeyif olmanın verdiği bir rahatlıkla onun gözünden bakıp ben de kahkaha atmaya başladım.

“Ne kadar berbat bir ikiliyiz.” Bunu söyledikten sonra kalkıp daha çok içki almak için bara gitti. Aslında daha fazla içmemize gerek yoktu ama içtik. İçkileri masaya getirdiğinde belli belirsiz bir şekilde gülümsedim. Lauren da bardağının kenarından aynı şekilde gülümseyerek baktı.

“Hayatlarımızı nasıl berbat etmişiz, değil mi? Pekâlâ, nasıl biri? Senin Seth yani? Buna degecek biri mi?”

“Emin değilim,” dedim dürüst davranarak. “Eskiden öyle olduğunu düşünüyordum yoksa onunla evlenmezdim ama son zamanlarda farklı hissediyorum. Hatta diğer kadınları gözetlemek için internette profillerini bulacak kadar ileri bile gittim.”

Gözleri kocaman açıldı. “Film gibi,” dedi. “Aslında ayık olsam bunlara kesinlikle inanmazdım.”

“John’u terk edecek misin?” diye sordum.

“Sen Seth’i terk edecek misin?” dedi o da.

“Sadece diğer kadınların gitmesini istiyorum.”

“İşte bu,” dedi bardağını tokuşturmak için kaldırarak. Ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kaygılıydı.

Tam da buluştuğumuz yerde ayrıldık. Hava artık mavi ağaç gövdelerini göremeyeceğimiz kadar karanlıktı. Bana hızla ama anlamlı bir şekilde sarıldı. Sonra da sırrımı kimseyle paylaşmayacağına söz verdi. Ben de aynısını yaptım. Lo'yu sevmesem de sırrımı biriyle paylaşmak güzel bir histi. Eve dönerken aklımdan bunlar geçiyordu. Sanki omzumdaki yükü birileri azaltmış gibiydi. Artık biraz daha rahat olabilirdim. Onun da aynı hissedip hissetmediğini merak ettim. Belki de birbirimize bir şekilde yardım etmiştik.

ON BEŞ

Koltuğa uzanmış hüzünlü bir müzik dinliyordum: The 1975, The Neighbourhood, Jule Vera. Gözlerim kapalıydı. Dün akşamın etkisiyle başım ve midem berbattı. Gözlerimi açmadan yan döndüm. Bir kapıyı açtıktan sonra artık dönüşün olmaması çok tuhaftı. Tek yapabileceğin, derine indikçe kendine hâkim olmaktı. Regina ve Hannah, Regina ve Hannah... Düşünebildiğim tek şey onlardı. Onlarla ilgili bildiğim şeyleri düşündüm. Eksiklerimizi gözden geçirdim. Sabah Hannah'ya mesaj atmıştım. Sadece nasıl olduğunu öğrenmek için. Ama cevap vermemişti. Farkında olmasa da benim müttefikimdi. Benim kaderim onunkine bağlıydı. Regina'dan kurtulmayı isteyip istemediğini merak ediyordum.

Regina, benim hiç olamayacağım kadar başarılı ve kendinden emindi. Hannah da daha genç ve sevimliydi. Ben ikisinin arasında bir yerlerde, aşırılıklardan uzak, ortalardaydım. Seth, bu hafta bana normalden daha fazla mesaj atmıştı. Şansını deniyordu.

Öğlene doğru koltuktan kalkıp banyoya gittim. Duştan çıkınca banyo aynasındaki çıplak yansıyama baktım ve Seth'in bana baktığında ne gördüğünü hayal etmeye çalıştım. Kısa boyluydum ama Regina gibi narin değildim. Basenlerim genişti. Bacaklarım kaslı ve dolgundu. Göğüslerim giydiğim her tişörtten taşardı. Sutyenin içinde gevşek ama dolgun dururlardı. Üçümüzün de beden tipleri çok farklıydı ama aynı adam üçümüzü de arzuluyordu. Bu çok anlamsızdı. Erkeklerin belli bir tipi olurdu, değil mi? Özellikle de Seth gibi bir erkeğin... Mary Kate Olsen'ı seven ama Ashley'yi sevmeyen, *Ashley kesinlikle olmaz*, diyen bir erkeğin.

Seth'in evlendiği ilk kadın Regina olduğuna göre onun gibi kadınlardan hoşlanıyor olmalıydı. Ama insan kendini yirmilerinde keşfetmez miydi? Belki de benim gibi kadınlardan hoşlandığını sonradan fark etmişti. Üç kişiden biriyseniz böyle düşünmekten başka şansınız yoktu. Seth bir keresinde bana partide Regina'nın her şeyinden hoşlandığını söylemişti. Kendisini reddetmesi riskine rağmen yanına gitmeyi göze alacak kadar hoşlanmıştı. Benden de etkilenmişti. Gözlerinde arzu olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle benimle flört etmişti. Hannah ile nasıl tanıştığını bilmiyordum ve bunu öğrenmem lazımdı. Regina'nın fotoğrafı aklımda canlandı. Yanında daha uzun boylu ve genç bir sarışın vardı. Hannah mıydı? Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Regina ile randevum için Portland'a gidene kadar bekleyebilirdim. Ya da bunu hemen öğrenebilirdim.

Evet, bu iyi bir fıkirdi. Biraz iz sürmek dikkatimi dağıtabilirdi. Hannah'ya yeniden mesaj attım ve cevabını beklemeden küçük bir çantaya eşyalarımı yerleştirmeye başladım. Meşgulse kendi başıma takılırdım. Neyse ki cevap yazdı ve geleceğim için çok sevindi. Birlikte akşam yemeği yiyip film izlemeyi teklif etti. Kocamın diğer eşiyle yemek yiyip film izlemek için gerçekten aklımı kaçırmış olmam lazımdı. İnsanlar bana takipçi sapık ya da kaçık diyebilirdi ama bunun ne önemi vardı ki? *Aşk insanı kesinlikle çılgına çeviriyor*, diye düşündüm çantamın fermuarını kapatırken. Hannah'nın basit ve seksi bir romantik komedi seçeceğini düşünüyordum. Onun yaşındaki kadınlar hayata hâlâ pembe gözlüklerle bakardı. Ama o, korku filmlerini sevip sevmediğini sordu. Biraz şaşırmıştım. Tabii ki sevmiyordum ama sevdiğimi söyledim. Aklında olanı, ne tür şeylerin onu eğlendirdiğini görmek istiyordum. Etkileyici ve tarihi evi, sevimli sunum tahatası bu tür filmleri sevdiğini belli etmiyordu. Jennifer Lawrence'ın da oynadığı psikolojik bir gerilimi izlemek istediğini söyledi. En sevdiği filmin *Altıncı His* olup olmadığını sorduğumda izlemediğini söyledi. Otoparktan yeni çıkmıştım. Arabayı kullanırken dikkatli olmadığım

için birileri kornaya bastı. Hadi ama *Altıncı His*'ten bahsediyorduk. *Altıncı His*'i izlemeyen biri olabilir miydi? Özellikle de korku filmlerine hayransa? Demek ki gerçekten çok *gençti*.

Öğle saatlerini biraz geçtiğinde bardaklıkta taze kahvem ve hoparlörde neşeli bir müzikle Seattle'dan ayrıldım. Ah, saatler içinde her şey nasıl değişiyordu. Neşeliydim. Radyoda seksenler çalıyordu ve ben de şarkılara eşlik ediyordum. Hızlı sürersem Hannah ile akşam yemeğinde buluşmadan önce otele girip toparlanmama zaman kalırdı. Heyecandan midem kasılıyordu. Sadece eşimle ilgili bilgi alacağım için değil evde oturup Seth'i beklemek dışında bir şeyler yaptığım için de heyecanlıydim. Beklemek, beklemek... Hayatım beklemekten ibaretti.

Neyse ki komşu şehrin trafiği yoğun değildi ve zamanında ulaştım. Seth bana trafik canavarı der, onu gelecek şekilde sürdüğüm zaman yolcu koltuğunda hayali frene basardı. Otel odasına geldiğimde eşyalarımı yatağın üzerine bıraktım ve hızlı bir duş aldım. Sadece iki kıyafet getirmiştım: Biri yarın eve dönerken biri de bu akşam giymek içindi. Kahverengi ceket, krem rengi ipek bluz ve kottan oluşan takıma bakarken daha renkli ve göz alıcı bir şeyler seçmiş olmayı diledim. Hannah'nın ceylanı andıran görüntüsünün yanında sıradan ve pasaklı görünecektim. İri göğüslerim normalden daha da tombul görünmeme neden olacaktı. Kumaşı elimle düzelttim. Sonunda öyle çok stres yaptım ki saçımı kurutmaya vaktim kalmadı. Kendi kendine dağınık dalgalar halinde kurudu. Biraz yatıştırmak için elimden geleni yapsam da gitme zamanı gelmişti.

Portland'ın havası Seattle'ınkinden iyiydi. Sis yoktu. Sadece egzoz kokusu vardı. Hannah, ilk çalışımda kapıyı açtı. Yüzünde canlı bir gülümseme vardı. Fazla canlıydı. Ona hızlıca sarıldım ve o sırada elmacıkkemiğinin altındaki koyu renkli yara izini gördüm. Bezelye çorbası gibi yeşil renkteydi. Makyajla saklamaya çalışmıştı ama açık teninde belirgin bir canlılıktaydı.

“Montumu almam lazım,” dedi. “Birkaç saniyeliğine içeri gelsene.”

Yara izinden bahsetmeli miyim yoksa makyajla saklama konusunda başarılı olmuş gibi mi davranmalıyım emin olamadan içeri girdim. Etrafa bakıp eskiden kapının yanında olan –ya da Hannah’nın öyle söylediği– eksik fotoğrafı aradım. Onun yerinde bir çerçevede preslenmiş bir gelincik vardı. Bu canımı sıktı. Preslenmiş çiçekler, eskiye sıkıca tutunma çabasıydı. Çaresiz ve yalnız olurlardı.

“Sevdin mi?” diye sordu merdivenlerden inerken. “Pazarda buldum. Hep kendim yapmak istemiştım ama zamanım olmamıştı.”

“Sevdim,” diye yalan söyledim. “Orada eskiden aile fotoğrafın olduğunu söylememiş miydin?”

Hannah bakışlarım altında kızardı. “Evet,” dedi ve sonra da hızlı bir şekilde arkasını döndü.

İşyerindeki boş dolabımı düşündüm ve onun da benimle aynı oyunu oynadığını fark ettim. Eşini sakla, sorulardan kaç. Peki ya yara izleri? Benim yara izlerini saklamam gerekmemişti. Kulağımı düşündüm ve farkında olmadan elimi oraya götürdüm. Rahat görünsem de kalbim deli gibi atıyordu. Seth’in beni ittiği geceden önce bir kadını incitebileceği aklıma bile gelmezdi. O geceden sonra bile bahaneler bulup kendimi suçlamıştım. Ama Hannah’nın yara izleri çok belirgindi. Sorularımı kendime sakladım ama boğulduğumu hissediyordum.

“Kendi arabalarımızla gidelim ki film bittikten sonra buraya kadar gelmek zorunda kalma,” dedi. Bunun başka bir nedeni olup olmadığını merak ettim. Bugün onun Seth’le geçireceği geceydi. Seth, Regina’dan ayrıldıktan sonra geç saatte gelirdi. Belki de Seth’in, arkadaş edindiğini öğrenmesini istemiyordu. Yara izleriyle ilgili sorular sorup gözlerini kocasına dikecek bir arkadaş...

SUV tipi aracının arkasından giderken direksiyonu parmaklarımla eklemleri bembeyaz olana kadar sıktım. Şehir merkezini, yiyecek

karavanlarının olduğu meydanı, mağazaları ve insan kalabalığını geçtik. Etrafı doğru düzgün göremiyordum. Düşünmekle meşguldüm.

Restoranın önüne arabaları çektiğimizde Seth'ten mesaj geldi.

Selam. Neredesin?

Mesaja kafam karışmış bir şekilde baktım.

Saat altıydı. Bu da Seth'in hâlâ Regina'yla olduğu anlamına geliyordu. Bir eşle birlikteyken, diğerlerine mesaj atmamak kurallardan biriydi.

Arkadaşımla yemekteyim, yazdım.

Güzel. Hangi arkadaşın?

Kollarımdaki tüyler ürperdi. Seth normalde böyle sorular sormazdı. Hatta arkadaşlarıma bizden bahsetmemem konusundaki uyarılarının dışında arkadaşlarımdan hiç konuşmazdı.

Neredesin? Eğer o meraklı davranıyorsa ben de aynısını yapabiliirdim.

Evde.

Bu tuhaf bir cevap, diye düşündüm. Özellikle de üç evi olduğu düşünülürse.

Arabasını park eden Hannah bana doğru yürüyordu. Telefonumu çantamın içine sokuşturup arabadan çıkarak onunla buluştum.

Seth'in biraz beklemesi gerekecekti. Her zaman bekleyen ben olduğum için bu güzel bir değişiklik olacaktı. Hannah'ylayken onu daha az umursamam komikti.

"Hazır mısın?" dedi Hannah gülümseyerek. Restoran, Seth'in bana eşinden ilk kez bahsedeceğinde gittiğimiz İtalyan restoranına benziyordu. Kapıdan girer girmez yönetici olduğunu düşündüğüm kişi Hannah'yı karşıladı. Selam verip masaya kadar onunla ilgilendi. Hannah teşekkür etti ve adam bize özel mezelerden getirmek için mutfağa koştu.

"Seni nereden tanıyorlar?" diye sordum garsonlardan biri ona el sallayınca.

“Ah, buraya sık geliriz.” *Geliriz* derken Seth’le kendisinden bahsettiğini düşündüm.

Yüzünün yaralı tarafını dönmediğini böylece ona baktıklarında sadece sağlam olan gözünü görmelerini sağladığını fark ettim. Yemek siparişini verdikten sonra sonunda gece boyu kafama takılan soruyu sordum.

“Hannah o yara nasıl oldu?”

Elini yara izine götürüp ardından da bacağına üzerine indirdi.

“Kapıya çarptığını ya da yüzünün dolaba değdiğini söyleyecek sen buna inanmayacağımı şimdiden söyleyeyim. Bana gerçekten ne olduğunu anlat.”

“Yani bir şeyler uydurmamı mı istiyorsun?” diye sordu kaşını kaldırarak.

Ne demem gerektiğini düşünürken dudağımı ısırđım. “Hayır ama bana güvenmeni istiyorum,” dedim dikkatle. “Tanrı biliyor, ben de çok aptalca kararlar verdim. Seni asla yargılamam.”

Ağzını mendiliyle silip suyundan büyük bir yudum aldı. “Gerçekten sana skandal yaratacak bir şeyler itiraf etmemi bekliyor gibisin,” dedi.

“Geçen sefer görüştüğümüzde eşinin hamile kalman için doğum kontrol haplarını sakladığını söylemiştin. Bu bana göre gayet kaba ve tahrik edici bir hareket. O yüzden merak ediyorum.”

Masanın üzerine düzgünce yerleştirdiğı ellerine baktı. Gözünün altındaki U şeklindeki yara izi dışında son derece rahat ve kontrollü görünüyordu. Yüzüne dikkatle baktım. İçten içe bana her şeyi anlatmasını diliyordum. Seth ona vuruyorsa bunu bilmem lazımdı. Tanrım buna inanmak çok zor olurdu ama...

“Eşim...” Yanağının iç tarafını ısırđı. Konuşması için onu cesaretlendirmek istedim ama bir şey söylersem büyüünün bozulacağını ve susacağını düşünüp bekledim.

“Kolay sinirleniyor. Bazen...” Durumu kelimelere nasıl dökceğini bilemiyormuş gibi duraksadı. “Sanırım geçmiş, onu kabul ettiğinden daha çok etkiliyor. Ama emin ol, bana vurmuyor.” Geçmiş kısmına takılmışım. Hannah, benim bilmediğim bir şeyler mi biliyordu?

“Geçmiş mi?” dedim araya girerek. “Ne demek istiyorsun?”

Yüz ifademi değiştirmemeyi başarmıştım ama kaşlarımın çatılmak, alınımın kaygıyla kırışmak istediğini hissedebiliyordum.

Hannah hafifçe öksürdü. Dayanamıyordum. Hemen söylemesini istiyordum. Benim bilmediğim bir şeyler bildiği için midem kıskançlıktan kasılmıştı.

“Şey,” dedi sonunda. “Eşim büyük bir aileden geliyor.”

Hadi canım, demek istedim.

“Ailesinden birileri... onu incitmiş.”

Başımı iki yana salladım. “Nasıl incitmiş?”

“Ah, bilmiyorum,” dedi Hannah. O anda bana bu kadarını bile anlattığı için pişman olduğunu fark ettim. “Ona kötü davranılmış, zorbalık edilmiş. Bunu normalden biraz daha yumuşatarak anlatıyor olabilirim...”

Kafam karışmış halde ona baktım. Yani Seth’in kardeşleri onunla alay mı etmişti? Bunda ne vardı ki? Bir keresinde kız kardeşim en sevdiğim oyuncak bebeğimi şömineye atmış ve ben hıçkırırken keyifle beni izlemişti.

Suyunu dolduran garsonun uzaklaşmasını bekleyip ardından bana doğru eğildi. “Psikopat bir ağabeyi varmış,” diye fısıldadı.

“Ona korkunç şeyler yaparmış. Öleceğini sanana kadar küvete batırıp geceleri odasına girerek ona... dokunurmuş.”

Aniden kalakaldım. “*Tacize* mi uğramış?” Seth’in ağabeyiyle ilgili söylemiş olabileceği herhangi bir şeyi hatırlamaya çalıştım. Ondan neredeyse hiç bahsetmemişti. Adını bile bilmiyordum. Birden kederlendim. Ben daha az önemliydim. Sorunlarını benimle paylaşmamıştı. Suyumdan büyük bir yudum aldım ve Hannah’nın ifademi fark etmemesini diledim.

Heyecanım Hannah'nın geri çekilip bizi duyan biri var mı diye etrafına bakmasına neden oldu. Etrafımızda kimsenin olmadığını görünce rahatladı.

Ona kızmıştım. Böyle bir zamanda çevredekilerin tepkilerinin ne önemi vardı ki? Kalbim deli gibi atıyordu ve midem bulanıyordu. Eğer bu doğruysa Seth nasıl olur da bana söylemezdi? Hannah'ya, kusursuz elmacıkkemiklerine ve dolgun dudaklarına –eleştirircesine büzülmüşlerdi– bakarken kendimi hem aldatılmış hem de incinmiş hissediyordum. Bunu yüzümden anlamış olmalı çünkü uzanıp elimi tuttu. Hafifçe sıkıp iri mavi gözleriyle bana baktı.

“İyi misin?” diye sordu. “Seni üzecek bir şey mi söyledim?”

“Hayır, hayır. Sadece bu korkunç bir şey...” Kendimi ondan mümkün olduğunca kibar bir şekilde uzaklaştırırken yüzümde nazik bir gülümseme vardı. Şu an ondan nefret ediyordum. Yalanıma inanmış gibiydi çünkü elini çekip dizinin üzerine koydu.

“Kaç yıl devam etmiş?” diye sordum.

“Çocukluğu boyunca ara ara ama sürekli. Ağabeyi üniversiteye gidene kadar.”

“Yani ara sıra öfkesine yenildiğini, bunun nedeninin de ağabeyinin yaptıkları olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır. Evet. Bilmiyorum. Tüm evli çiftler gibi biz de tartışıyoruz ve bazen tartışmanın harareti artıyor. Ona tokat attım,” dedi. “Sonrasında tabii ki kendimi çok kötü hissettim. Ve o da kolumu tutup bir daha yapmama engel olmaya çalıştı. Geçen sefer gördüğün izlerin nedeni buydu.” Utanarak bakışlarını uzaklaştırdı.

O anda ona her şeyi anlatmak istedim. Kim olduğumu, onun ve Regina'nın hakkında neler bildiğimi... Seth'in beni nasıl ittiğini ve bunun için özür dilemediğini. Bunu fark etmemiş olabileceğini düşündüğümü... Aramızdaki her şeyi konuşsak işler çok daha kolay olmaz mıydı? O zaman Seth'i çok daha iyi anlardım. Ya da bunu Seth'e sorabilirdim. Gerçi o zaman da Hannah'yla görüştüğümü anlardı.

“Peki gözünün altındaki morluk?” Yutkunarak boğazıma yerleşen düğümü gidermeye çalışıp gözlerinin içine baktım.

“Hayır, öyle bir şey değil. Bir ev projesiyle uğraşıyordum ve açık olan bir dolaba çarptım. Gerçekten. Öyle zamanlarda sadece tadı kaçıyor ve içine kapanıyor... Bilirsin ya, yalnız zaman geçirmek istiyor. Bazen bunun, eskiden sürekli etrafında birilerinin olmasından kaynaklandığını düşünüyorum.” Dudaklarını sıktı. Yeni bir taktik denedim. Sonuçta buraya bilgi almaya gelmiştim. Gerçi Seth’in kararlık doğası hakkında bilgi alacağımı tahmin etmemiştim.

“Pekâlâ, bana iyi yanlarından bahset. Onunla ilgili sevdiğin şeylerden.” Hannah dudağını ısırırken onu teşvik etmek için gülümsedim. “Sonuçta bebeğini dünyaya getireceksin. Sevdiğin bir şeyler olmalı...”

“Tabii ki, evet, tabii ki.” Konuyu daha iyi bir tarafa çekmem onu rahatlatmış gibiydi.

Hannah’daki ani değişikliği fark ettim. Seth’ten bu şekilde bahsettiğinde gözleri ışıldıyor, dudaklarında âşık bir genç kız gibi bir gülümseme belirliyordu. Bu belirtileri tanıyordum çünkü ben de sık sık kendimi bu halde buluyordum.

“Çok etkileyici ve kibar. Beni şımartıyor. Her zaman bir şeye ihtiyacım olup olmadığını, iyi olup olmadığını soruyor. Bana bebek isimleri kitabı aldı. Fikirlerimi duymaktan hoşlanıyor. Bunun gibi şeyler...” Seth’in bebek isimleri kitabından bahsettiğini hatırlıyordum.

Hannah’nın –ya da Seth’in tabiriyle Pazartesi’nin– erkek bebek istediğini söylemişti.

“Çok komik,” diyerek devam etti. “Şaka yapmayı ve gülmeyi sever. Bu özelliğini gerçekten çok seviyorum.”

Seth’in güçlü duruşunun altında bir espri anlayışı olduğunu hiç fark etmiş miydim? Bizim ilişkimizde esprili olan bendim. Ben şaka yapardım. O da bana gülerdi.

“Doğru,” dedim o susunca. “Bunlar mükemmel şeyler.” Hevesle başını salladı ve gözlerinin nemlendiğini düşündüm ama sonra garson gelip sularımızı tazeledi.

Kocamın Eşleri

“Konuyu değiştirebilir miyiz?” dedi garson gittikten sonra.

“Tabii ki,” dedim gülümseyerek. “Bu gece nerede?” Neden sorduğumu bilmiyordum. İnsanlar eşim hakkında sorular sorduğunda saçma bir bahane uydurmadan önce hep bocalardım.

“O... Evdedir herhalde,” dedi. “Bu gece dışarıda olacağımı söyledim.”

“Arkadaşların olmasını sorun ediyor mu?”

“Bilmiyor,” dedi. “Bana karşı çok korumacı. Birlikte zaman geçirdiğim kişilerden beni korumak istiyor.”

Gözlerinin etrafta dolandığını ve doğru cevabı... en kolay cevabı bulmaya çalıştığını fark edebiliyordum.

Bunu başımla onayladım ama kendini mi yoksa beni mi ikna etmeye çalıştığından emin olamadım. Hannah benden çok daha gençti. Seth’le o kafede tanıştığımda olduğum yaşlara yakındı. O zamanlar birileri beni uyaracak olsa güler geçerdim. Seth iyi bir adamdı, ailesine odaklanırdı. Ara sıra negatif olması sorun değildi.

Bunu daha fazla düşünmeden yiyeceklerimiz geldi. Yemeğin kalan kısmında sıradan şeylerden bahsettik ve tatlı zamanı geldiğinde tuvalete gitmek için ayağa kalktım. Masadan ayrıldığımda Hannah’nın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Keşke aklımdan geçenleri bilebilseydim.

ON ALTI

Tuvaletten çıktığımda Hannah gitmişti. Boş masaya bakarken midemde tuhaf bir şeyler hissettim. Garson yavaşça masayı temizlerken başını kaldırıp beni gördü. Mahcup bir şekilde gülümseyip omuzlarını silkerek geri çekildi.

“Gittiğinizi sanmıştım,” dedi. “Hanımefendi telaş içinde gitti.”

Masaya yaklaşırken Hannah’nın hesabı nakit ödediğini ve peçetenin üzerine de not bıraktığını gördüm. Kaşlarımı çatarak notu aldım. Neden böyle çabucak gitmişti ki? Konuşmamız onu bu kadar mı ürkütmüştü? Belki Seth arayıp eve gelmesini söylemişti. Kelimeler mendilin üzerinde zorlukla okunuyordu. *Gitmek zorundaydım. Midem bulandı. Filmi erteleyelim.*

Bu kadar mıydı? Daha detaylı bir açıklama bulmak umuduyla notu elimde döndürdüm ama sadece dudaklarımdan bulaşan pembe rujun izini gördüm.

“Kötü görünüyor muydu?” diye sordum garsona. Adam parasını alabilmek ve bir sonraki müşteriye masayı hazırlamak için gitmemi bekliyordu.

“Pek sayılmaz.” Adam omzunu silkti.

Mesaj yazmak için telefonumu çıkardım.

Ne oldu? Neden veda etmeden gittin?

Kendimi iyi hissetmiyordum. Gitmek zorundaydım.

Daha çok soru sormak istedim ama sonra vazgeçtim. Onu sorularıyla zaten yeterince korkutmuştum. Muhtemelen onu rahat bıraksam iyi olurdu. Kendi kendime bebekten kaynaklanabileceğini söyledim. Hâlâ birinci evredeydi. Hamileliğimin ilk beş ayında midem deli gibi bulanmıştı. Banyonun zemininden kalkamıyordum.

Bu düşünceleri bir kenara ittim. Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorlardı. Bu konuyu çok fazla düşünürsem...

Filme tek başıma gitmek istedim ama bunu düşünürken ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Tek yapmak istediğimin otele dönmek olduğuna karar verdim.

Otelde valeyi bekleyip parmaklarımla direksiyonun üzerinde sabırsız bir ritim tuttuğum sırada birden aklımda bir fikir belirdi. Seth'in bana mesaj atma şekli tuhaftı. Beni orada Hannah'yla görmüş olabilir miydi? Hannah'nın evinin önünden hızlıca geçmeye karar verdim. Sadece arabasının orada olup olmadığını görmek istiyordum. Bunda bir sakınca yoktu. Arabaya yaklaşan valeyi elimle gönderip sinirli bakışlarını yok sayarak hızla uzaklaştım. Yirmi dakika. Hannah'yla kocamı gizlice gözetlemem en fazla yirmi dakika sürecekti. İlginç evlerine ulaşmak için sarı ışıktan telaşla geçtiğim sırada heyecanlıydım.

Henüz eve ulaşmadan orada olmadığını anlamıştım. Pencere-lerde ışık, içeride de kimse yoktu. Hannah'nın arabası garajda her zaman durduğu yerde değildi. Seth'in arabası da görünmüyordu. Evin yanına gizlice yaklaşıp içeri bakmayı düşündüm ama saat henüz erkendi ve komşular beni görebilirdi.

Kahretsin. Kahretsin.

Restorandan ayrılıp doğrudan hastaneye gitmiş olabilir miydi? Bu gece bir şey bulamayacaktım. Yenilgiye uğradığımı hissedip otele döndüm. Bir şeyler oluyordu ve ben, bu evlilikte hiçbir şeyden haberi olmayan tek kişiymişim gibi hissediyordum.

Ertesi sabaha kadar neredeyse hiç uyumadım. Aklımda sürekli bir şeyler dolandı. Bir sürü kötü düşünce... Kısa süre içinde uyu-manın bir yolunu bulmazsam bir doktora görünmem gerekecek-ti. Gecenin yarısında uyanık kalmak, yorulmak ama beynini nasıl uykuya geçireceğini bilememek işkence gibiydi. Saat beş gibi ha-

fif bir uykuya daldım ve yedide uyanıp Hannah'dan bir sesli mesaj geldiğini gördüm. Telefonun neden çalmadığını merak ettim ve restorana gitmeden önce sessize aldığımı hatırladım. İki saatlik uykum boyunca sürekli rüya görmüştüm. Takip edildiğim ve yakalandığımla ilgili kâbuslar... Detayları hatırlamıyordum ama etkileri hâlâ zihnimdeydi. Yüzümün yarısını örtünün altından çıkarıp mesajı dinledim. Perdenin aralığından süzülen ışık gözlerimi kısmama neden oldu. Hannah'nın sesi titriyordu. Ne dediğini anlayabilmek için telefonu kulağıma iyice yaklaştırdım.

“Gerçekten çok korkuyorum.” Sesi titriyordu ve burnundan nefes alıyor gibiydi. “Kavga ettik. Kendimi güvende hissetmiyorum. Ben sadece... Ben...” Mesajın ortasında telefonunun sinyali gitmiş gibi sesi kesildi.

Telefonu yüzümden uzaklaştırdım ve mesajın devam ettiğini gördüm. Kulağıma bastırdım. Bir şeyler söyleyebiliyor olacağını düşünüp duymak için çabaladım.

“Bırak... yalnız... o...” Sesi bir kez daha kesildi. Lanet olası sinyal.

Orada donmuş halde birkaç dakika kaldım. Sözleri zihnime kazınmıştı. Seth. Seth ile kavga etmişti ve korkuyordu. Seth onu korkutacak ne yapmıştı? Kolumu gözlerimin üzerine kapattım. Ben de korkuyordum, değil mi? Şeyden beri... Seth'in öfkelenmediği günden beri. Ne yapacağını tahmin edemiyordum. Yanlış bir şey söyleyecek olursam bunu yine yapar mıydı? Eğer Hannah'yı bir daha ararsam bu... girdabın içine, dönüşü olmayacak şekilde girmiş olurdum. Seth'in yaptığı şeye hiçbir bahane bulamazdım. Bana yaptığı şeyin kasıtlı olduğunu kabul etmek zorunda kalırdım. Hannah'yı ortaya çıkarmaya çalışan, kimliğini saklamaya çalışan bendim. Belki artık Seth'in benim de kocam olduğunu söyleme zamanı gelmişti. Yeniden karnımın üzerine yatıp yastığı kafama çektim. Anna'yı aradım.

Kocamın Eşleri

“N’aber?” dedi telefonu açınca. Enerjik ses tonunun kafamı karıştırmasına izin vermedim. Anna böyleydi.

“Selam,” dedim. “Manevi desteğe ihtiyacım var.”

“Yüzüstü mü yatıyorsun?”

Anna beni iyi tanıyordu. Daha iyi duyabilmesi için başımı çevirdim.

“Artık değil,” dedim.

“Ah Tanrım, benden manevi destek istediğine emin misin?”

“Hayır ama başka kimse yok. O yüzden destek ver ve Melonie’nin verebileceği tavsiyelerde bulun.” Melonie, Anna’nın annesiydi. Ergenlik yıllarımızın çoğunu bizleri bilim projesiymişiz gibi inceleyip ardından da yaptığımız her şeyi analiz etmekle geçiren bir psikologdu. Ergenken bunun hem korkunç hem de heyecan verici olduğunu düşünüyorduk. O yaşlarda çoğu yetişkin, düşüncelerimizin detaylarıyla ilgilenmiyordu. Sadece düşüncelerimizin yanlış olduğunu söylüyorlardı. Ama Melonie farklıydı. Bizlere kendi yolculuğumuzda olduğumuzu, dünyayı keşfettiğimizi söylüyordu. Kendimizi mahvetmemizi normal buluyordu ve biz de bunu kendimizi suçlu hissetmeden yapıyorduk. Şimdilerde bunun –bir yetişkinin bize gaz vermesinin– ne kadar sağlıklı olduğunu merak ediyordum. Ve artık bir yetişkin olmama rağmen aynı desteği bekleyip en yakın arkadaşımın beni annesi gibi onaylamasını bekliyordum.

“Tamam,” dedi Anna derin bir nefes verip. “Anlat bakalım. Melonie tavrımı takındım.”

“Yeni bir arkadaşım var. Onunla başka biri aracılığıyla tanıştım.” Son cümleyi eklemiştim çünkü Anna’nın soracağını biliyordum. “Vücudunda daha önce bazı yara izleri gördüm ama bunun üzerine çok düşünmedim. Ama bugün telefonuma bir sesli mesaj bıraktı ve eşiyle kavga ettiğini, korktuğunu söyledi. Bilmen gereken iki şey var: Kız hamile ve kocasını çok iyi tanıyorum. Eşine böyle davranacak biri gibi görünmüyor, anladın mı?”

Anna iç çekti. Mutfak masasına oturduğunu ve önündeki tatsız hazır kahvenin soğuduğunu –sıcak olmasındansa ılık olmasını tercih ederdi– hayal edebiliyordum. Kızdığında bacak bacak üstüne atıp ayağını sallardı. Halhalı yanık teninde parlardı.

“Öncelikle,” diyerek konuşmaya başladı. “Bir kadın çıkıp da korktuğunu söylüyorsa erkeğin ne kadar masum görüldüğü umurunda bile olmaz. Olaya çok dahil olma ama kadını, adamı terk etmeye ikna edecek kadar dahil olabilirsin. Hepimiz birilerinin arkamızda durmasını isteriz, değil mi? Sadece bir kişi bile olsa insana güç verir.”

Dudağımı ısırdım. Haklıydı. Yatakta doğrulup dizlerimi göğsüme doğru çektim ve kollarımı dizlerime sardım. Bu berbat bir durumdu. Farkında bile olmadan Seth’i haklı çıkarmaya çalışıyordum.

“Ama ya kadın abartıyorsa? Yani adamı tanıyorum. İyi biri...”

“Aptallık etme. Cemaat rahibini, teyzeler de eşlerini iyi tanıdığını sanır ama bu sırada küçük çocuklar kapalı kapılar ardında tacize uğrar. İnsanları gerçekten tanımamız mümkün mü?”

Kendimi ve en yakın arkadaşımın benim hakkımda bilmediği onca şeyi düşünüp başımı önüme eğdim. Anna tam da üzerine basmıştı. Hiçbir şey yolunda olmasa da her şeyin yolunda olduğunu varsayıyorduk. *Seth beni itti*, diye düşündüm. Bu hikâyeyi yeniden yorumlayıp kendi kendimi suçlayabilir, eşimi aklayabilirdim ama beni itmişti.

Anna’yla birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra konuşmada bir sessizlik olduğu sırada ona teşekkür ettim ve kapatmam gerektiğini söyledim. Veda ederken ona her şeyi anlatmadığımı anlamış ve bana bir fırsat vermeye çalışmış gibi tereddütlüydü. Onunla konuşmam pek çok şeyi düşünmeme neden olmuştu. Telefonu hemen kapatıp duş almak için banyoya gittim.

Hannah’ı arayıp ona her şeyi anlatacaktım. Birlikte olursak... Ne yapacaktık? Seth’i terk mi edecektik? Regina’yı bulup Seth’in

ona agresif davranıp davranmadığını mı soracaktık? Bunun bir önemi yoktu. Seçenekleri birlikte değerlendirebilirdik. Bir takım gibi. Saçıma yıkarken diyeceklerimi planladım ve sıcak suyun omuzlarımdaki gerginliği almasına izin verdim.

Havluma sarınıp yatağın kenarına oturunca onu aradım. Gergindim. Dudağımı ısırıyordum. Hannah'nın sesini duymadan önce telefon uzun uzun çaldı. *Selam, ben Hannah. Mesaj bırakın!*

"Selam Hannah, benim. Senin için endişeleniyorum. O yüzden mesajımı alır almaz beni ara. Seattle'a döneceğim. Önümüzdeki iki saat içinde ararsan hemen cevaplayabilirim. Tamam mı? Hoşça kal."

Giyinip eşyalarımı topladım. Her dakika telefonuma bakıyor, Hannah'nın aramasını kaçırıp kaçırmadığıma bakıyordum ama telefonumun ışığı kapalı ve sessizdi. Bir kez daha aradım ve bu kez doğrudan sesli mesaja yönlendirildim.

"Hannah, lanet olsun! Beni ara!" Telefonu kulağımdan uzaklaştırırken öfkeli bir ses çıkardım ve sonra henüz kapatmamış olduğumu fark ettim. Mükemmel. Telefonu cebime yerleştirip çantamı aldım ve lobiye yöneldim.

Evlerinin önünden bir kez daha geçtim ama arabaların ikisi de yoktu. Ne yapacağımı bilemediğimden eve gitmeye karar verdim. Bana ihtiyacı olursa dönerdim. Ama dört saat sonra apartmanımın altındaki garaja girerken hâlâ Hannah'dan haber alamamıştım. Trafik kilometrelerce uzanıyordu. Acıkmıştım ve tuvalete gitmem lazımdı. Hiç bitmeyen fren ışıkları arasındaki yerimi kaybetmektense eve kadar bekledim. Eşyalarımı asansöre ve ardından da eve taşıdım. Kapıyı arkamdan kapattım. Çantamı yere bırakıp tuvalete koştum.

Açlık ve susuzlukla dolabı açmak üzereyken yatak odası kapısında bir hareket gördüm. Kalbim korkudan duracak gibi oldu ve olduğum yerde kalakaldım. Telefonum neredeydi? Koridorda, çantamı bıraktığım yerde miydi?

Uğradığında genellikle tezgâhta bir şeyler bırakan annemden bir iz görmek için etrafa bakındım. Ama her şey bıraktığım yerdeydi.

Tost makinesinin yanında simit kırıntıları duruyordu. Halıda süren ayak sesini duydum. Aniden Seth mutfak kapısında belirdi. Elimi, göğüs kafesimde deli gibi atan kalbime götürdüm ve kendi kendime gülerek yere doğru eğildim.

“Eve hırsız girdi sandım,” dedim. “Beni korkuttun.”

Birkaç şeyi fark etmem biraz zaman aldı: Öncelikle bugün pazartesi değildi. Seth gülümsemiyordu ve üçüncüsü de sağ eline bir sargı bezi sarılmıştı. Dudaklarımı yaladım. Beynim deli gibi çalışıyordu. *Biliyor!* diye geçirdim aklımdan. O yüzden gelmiş olmalıydı. İcabıma bakmak için... Yalan söyleyecek biri değildim. Eksik söylediğim şeyler olabilirdi ama bana Hannah’ı doğrudan sorarsa gerçeği söyledim.

Gözlerim yüzünde dolandı. Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Birbirimize öylece bakıyorduk.

“Burada ne işin var?” dedim sonunda.

Gözleri yorgun ve donuktu. Benim Seth’imin her zamanki muzip ışıltısı yoktu bu gözlerde. *Benim Seth'im!* Buna neredeyse gülecektim. Karşımdaki adamın kim olduğunu artık bilmiyordum. Birden korkmaya başladım.

Soruma soruyla karşılık verdi. “Neredeydin?”

Ah, çıkmaza girmiştim. *Önce kim cevap vermek ister?* diye geçirdim içimden.

Susadığımı hatırlayıp dolaba döndüm ve bir şişe su aldım. Dolap kapağını kapatmadan önce Seth’e de bir şişe uzattım. Yüzündeki buz gibi ifadeyle başını salladı. Şişesini ona verip tezgâha yaslandım ve şişemin kapağını açıp suyumdan içtim.

“Bir arkadaşımla görüştüğümü söylemiştim.”

“Ne yaptığını biliyorum,” dedi.

Kıyafetlerini o anda fark ettim. Geçen hafta yıkadığım bir kot ile sıfır yaka bir kazak giymişti. Bunlar benim evimde kalan eşyalarıydı.

“Dün gecedan beri mi buradasın?” Kıyafetlerini görene kadar bunu düşünememiştim. Benim evde olmadığını teyit etmek için Hannah’yla kavga ettikten sonra buraya mı gelmişti?

“Evet,” dedi.

“Özür dilerim. Bilmiyordum. Bilsem eve gelirdim. Neden beni aramadın?”

Bana öfkeyle baktığında midem kasıldı. Güçlü ve keskin omuzları vardı. Tıpkı erkek Lego karakteri gibiydi. Kadınlar omuzlarından hoşlanırdı ama şu anda omuzları beni sadece korkutuyordu. Bana vuracak olsa canım ne kadar yanardı? Hannah’ya ne kadar sert vurmuştu? Hannah’nın esnek vücudunu ve süt beyazı tenini düşündüm. Tek vuruşuyla onu kanlar içinde bırakabilirdi. *Bebek!* diye düşündüm panikle. Seth’in gözleri yüzümde dolanıyordu ama cevap bekler gibi değildi. Tüylerimi ürpertecek kadar sertti. Bu onun yöntemi: Soru sormaz, kışkırtır. Soru sormak onun tarzı değildi. O istediği için buradaydık.

Bunun bana hissettirdikleri başımı dikleştirmeme neden oldu. İçimde bir şeyler değişmişti. Bu, günler mi almıştı? Yoksa haftalar mı? Ne zaman ve nasıl olduğunu hatırlamıyorum ama bu değişikliği ben fark ediyorsam muhtemelen eşim de fark ediyordu. Yüzümde Mısır hiyeroglifleri varmışçasına bana bakan eşim... Bu erkeklere has bir aptallıktı; her zaman aynı, güvenilir kuzu olmanı isterlerdi ama kadınlar, hayatlarını değiştirerek geçirirdi. Bizim değişimimiz onlar için ya da onlara karşı olurdu. Bunu belirleyen de bize ne kadar adil davranıldığıydı. Ona olan sevgim bunu kabul etmeme engel olmaya çalışsa da ben ona karşı bir değişim geçirmiştım. *O iyi bir adam, tüm bunların bir açıklaması olmalı...*

“Ne yaptın sen?” dedi Seth. Gözlerinin beyaz olmadığını fark ettim. Gece boyu içtikten sonra oluşan donuk pembe rengindeydiler.

Sesimin titrediğini belli etmemeye çalıştım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim.

“Hayır, biliyorsun.”

Artık ağzımdan nefes alıyordum. Ne kadar korktuğumu anlamasını istemiyordum. Kendini güçlü hissetmesini istemiyordum.

Musluk damlıyordu. İçerideki tek ses buydu. Saniyeler geçerken yutkundum. Gözlerim hâlâ yüzündeydi.

“Eline ne oldu?” diye sordum.

İkimiz de eline baktık. Seth, ilk kez görüyormuş gibi sargı bezine dokundu. Parmaklarını esnetip bileğini sağa sola çevirdi. Bu sırada yüzünü buruşturdu. Saçından bir tutam alnına döküldü ve o anda saçının banyodan dolayı nemli olduğunu fark ettim. *Neden kurtulmaya çalışıyorsun?*

Seth’in eli böyle görünüyorsa Hannah nasıl görünüyordu acaba?

“Bir şeye çarptım.” Bu yeterince iyi bir açıklamaymış gibi başka bir şey söylemedi.

“Ne yaparken?” Sorum onu rahatsız etmiş gibiydi. Ağzını açtı ama sonra geri kapattı.

“Seth,” dedim. “Ne yaptın sen?”

ON YEDİ

Üzerime atladı. Tüm bunlar ağır çekimde oluyor gibiydi. Beynim çaresizlik içinde gerçekleri algılamaya çalışıyordu. Benim. Kocam. Bana. Saldırıyordu. Buna hazırlıklı değildim ve kolumun üst tarafını tuttuğunda çığlık attım. Kısa ve narin bir çığlıktı bu. Zavallıydı.

Seth beni sarsmaya başladığında çığlığım yarıda kesildi. Parmaklarını hiç acımadan bastırıyordu. Başım öne ve arkaya sallandı. O sırada Seth durdu. Yüzü yüzümden birkaç santimetre uzaktaydı. Hızla nefes alıp veriyordu. Nefesindeki alkolün ve kokmamak için ağzını temizlemeye çalıştığı ağız temizleme suyunun kokusunu alabiliyordum. Kurtulmaya çalıştım ama beni kısıtırmıştı. Mermerin kenarı sırtıma batıyordu. Parmakları kollarıma batıyor, canımı acı-tıyordu. Sızlandım. Daha önce bana hiç bu şekilde davranmamıştı. Bir yabancının yüzüne bakıyor gibiydim.

“Seni sürtük,” dedi nefes nefese. “Hiçbir şey sana yeterli gelmiyor. Her şeyi riske attım...”

Tükürüğü dudağıma sıçradı. Omuzlarımı ondan kurtarmaya çalıştım. Kolumla onu itmeyi denedim ama beni bırakmak yerine bileklerimi tuttu. Bir mahkûm gibiydim. Bunu söylediğine inanamıyordum. Her şeyi riske atan bendim. Fedakârlık yapan bendim.

Uzaklaşmaya cesaret edemedim nefes nefese yüzüne baktım. Artık Hannah’nın yaralarını, Seth’in beni ittiğini, hiçbir şeyi inkâr edemezdim. *Artık uyandım!* diye düşündüm. Geri dönüş yoktu. Bilek kemiğimi kıracak gibiydi. Onun gücüne karşı kemiklerim çok güçsüzdü. Seth’in benden iri olması her zaman hoşuma gitmişti ama şu anda, gücünün altında sinip kalmışken kendi kendime küfrediyordum. Şok olmuştum. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibiydim.

Aynı şeyleri bir kez daha söyledi. Bu kez kelimeleri daha yüksek sesle, daha dikkatle söyledi. İlk seferinde anlayamayacak kadar aptalmışım gibi.

“Kimleydin?”

“Hannah,” dedim rahat bir şekilde. “Hannah’ylaydım.”

İkimiz de aynı anda sarılı eline baktık.

Bir an için beni bırakacak gibi oldu. Parmakları güçsüzleşti. Beni yanlış duymuş olmayı dilediğini düşündüm. Korkularını onaylamıştım ve ondan kurtulmam lazımdı.

Tek kolumu ondan kurtardım ve benden uzaklaşması için göğsünü ittim. Telefonuma ulaşabilsem birilerinden yardım isteyebilirdim. Ama kimden? Bana kim inanırdı? Polise ne söyleyecektim? Kocam bana bağıyor çünkü onu aldattığımı düşünüyor mu diyecektim? Seth hafifçe hareket etti ve gözlerini kısıp bana delici bakışlar attı. Bu ifadeyi yüzünde daha önce hiç görmemiştim. Karşımda farklı bir adam vardı.

“Neden?” Gözlerini kırptırıyordu. “Nasıl? Anlaşma yapmıştık. Bunu neden yaptın?”

“Öyle mi?” dedim dişlerimin arasından. “Sadece sen anlaşma yapmış olmayasın? Bundan bıktım. Onun kim olduğunu öğrenmek istedim. Yüzünü görmek istedim. Sen istediğin her şeyi alıyorsun. Üç eşin var ve biz sadece seni beklemekle yetiniyoruz.”

“Anlaşmıştık,” dedi. “Bunu sen istedin.”

“Bunu istedim çünkü sana sahip olmamın tek yolu buydu. Onu dövmüşsün. Yara izlerini gördüm.”

Başını iki yana salladı. “Sen çıldırmışsın.” Onu böyle çirkin bir şeyle suçladığım için midesi bulanmış gibiydi.

Beni bıraktı. Bir dakika önce üzerimde olan baskı birden azaldı. Seth küçük mutfakta ileri geri yürürken tezgâha yaslanıp bileklerini ovdum.

Yüzü bembeyazdı. Bu da gözlerinin altındaki mor halkaların daha da belirginleşmesine neden oluyordu. Hasta gibiydi. Ama sa-

nırım hamile eşine vurduktan ve gece boyunca içtikten sonra kısır karısıyla yüzleştğinde böyle olması normaldi. Ona –her zaman çok yakışıklı ve heykeli andıran bir erkek olduğunu düşündüğüm adama– bakarken öfkelendiğimi hissettim. Sanki erimiş ve ısıltısını kaybetmişti. Telefonumu kontrol etmek, Hannah’nın arayıp aramadığına bakmak istiyordum. Ya onu ciddi bir şekilde yaraladıysa? Yavaşça kapıya doğru gittim. Hızla gidip antredeki çantama ulaşabilsem... Telefonum çantamın gözünde, yarısı yenmiş bir Life Savers şekeriyle hap kutumun yanındaydı.

“Beni dinle. Sen hastasın. Yine aynı şey oluyor...”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Hasta mı? Hasta olan sensin,” dedim tükürür gibi. “Bu hayatı yaşamamı istedikten sonra nasıl olur da bana böyle bir şey söyleyebilirsin? Sen istediğin kadar çok kadınla birlikte olabilirsin ve bizler senin duygusal mahkûmların oluruz.” Bu sözler dudaklarımdan döküldüğü anda ne kadar doğru olduklarını fark ettim. Kendi kendime bunu düşünmemeye çalışmışım. Aşk üstün gelmiş, bu tür düşünceleri bastırmıştı. Kadınlar hep böyle yapmaz mıydı zaten?

“İlaçlarını aldın mı?”

“İlaçlarımı mı?” dedim. “Neden ilaç alacakmışım?” Hap kutumu düşündüm. Pike Place Market’tan aldığım, kapağında pembe bir gül olan hap kutusunu düşündüm. İçinde ne vardı? Aspirin... Anna’dan aldığım birkaç eski antidepresan. Musluktan gelen şıp şıp sesi beni sinirlendiriyordu. Almam gereken bir hap yoktu. Çok uzun zaman önce bitmişti.

Ateş ediyormuş gibi gözlerini hızla kırparken dudakları aralıktı. Yardım almak için mutfağı inceler gibi etrafa baktı. Birlikte seçtiğimiz tüm beyaz ve gümüş renkli şeyler o anda beni kör ediyordu. Gözlerimi kapatmak ve daha sıcak bir yerlerde olmak istedim. Gözlerini kısıp bana baktığında neredeyse bu küçük suçlama partisine oturma odasına devam etmeyi isteyecektim.

“Evine gittim,” dedim cesaretle. “Ona bir ev alıp yenilediğini neden söylemedin? Bunu çok kıskanacağımı mı düşündün?”

“Dalga mı geçiyorsun benimle?”

Ellerini havaya kaldırıp gözlerini kocaman açtığında avuçları bana dönüktü. Beni tehdit etmiyor olsa da irkildim. Göğüs kafesi yükselip alçalıyordu. Bu da kendi göğsüme bakmama neden oldu. Nefesimi tutmuş gibiydim çünkü göğüs kafesim oynamıyordu.

“Bitti,” dedi gözlerini kapatarak. “Bununla baş edebileceğini sanmıştım. Anlaşmıştık... Buna inanamıyorum.” Bu son kısmı kendi kendine söylüyor gibiydi.

Göğüs kafesimde öfke ve acı vardı. Dudaklarımdan bir hıçkırık süzüldü. Uzanıp yüzüme dokundum ve hatlarımı hissettim. Bu bir rüya değil, gerçektir.

Seth’in ifadesi yumuşadı. “Dinle. Çok çabalıyorum. Aramızdaki şey gerçektir ama artık değişti. Bebeğini kaybettikten sonra sen değiştin.”

“Hayır!” diye bağırdım. “Herkes kim olduğunu ve ne yaptığını söyleyeceğim. Artık nasıl bir hayatın olduğunu gizleyemeyeceksin. Regina bile seni aldatıyor.”

Sözlerimin ardından keskin bir sessizlik oldu. Gözlerini kocaman açtı. “Kes şunu,” derken gözlerinin kızardığını gördüm.

Başımı arkaya atıp derinden gelen bir kahkaha attım. “Dalga mı geçiyorsun?” Korkum öfkeye dönüşmüştü. Korkmaktansa kızmanın daha iyi olduğuna karar verdim. “Ne mal olduğun ortaya çıkacak.”

“Doktorunu arıyorum,” dedi Seth. Telefonunu arka cebinden çıkardı. Başparmağıyla ekran kilidini açarken gözlerini benden ayırmıyordu. Parmakları ekranda dolanırken kaşlarını çatı.

“Pantolonunun cebinde doktor makbuzunu buldum. Hannah’ya aitti. Onu görmeye gittim.” Tüm bunları sakince anlatırken yüzünde ihanetine dair bir iz arıyordum. Neden bunları ben uyduruyormuşum gibi davranıyordu?

“Ne makbuzu?” Başını iki yana salladı ve sonra birden durdu. Hatırlamıştı. Telefonu tezgâhtaki kahve makinesinin yanına bıraktı. “Aman Tanrım,” dedi. “Aman Tanrım.” Başını salladı. “Doktordayken önümde bir kadın vardı. Telefonuyla ilgilenirken dikkati dağıldı ve dışarı çıkıverdi. Arkasından koştum ama onu bulamadım. Arabasıyla uzaklaşmış olmalı. Ben de makbuzu cebime koydum. Danışmaya bırakmam lazımdı ama aklıma bile gelmedi. Bulduğun şey buydu.”

Ona bir an bile inanmamıştım. Bu saçmalıktı. Yalan söylüyordu.

“Yardıma ihtiyacın var. Yine halüsinasyon görüyorsun.”

Yine mi? O kadar kızmıştım ki bu kez onun üzerine giden ben oldum. Yediğim tırnaklarımla gözlerini oyabilecekmişim gibi ellerimi uzattım.

“Yalancı,” diye bağırdım.

Göğsüne vurdum ama bu bir hataydı. Ona yaklaştığım anda gücünü bana karşı kullanıp koluyla kendinden uzakta durmamı sağladı. Ona ulaşamadım. Bir şeylere dokunabilmek için çabalarken kollarım boşlukta savruluyordu. Açık su şişesi tezgâhtan düştü ve ahşap zeminde sert bir ses çıkardı. Ayaklarımızın altı su doldu. Ondan uzaklaşmaya çalıştığım sırada kaydığımı hissettim. Seth beni yakalamaya çalıştı ama ayaklarım dengesini kaybedip kontrolünü yitirdi. Onun ayakları da. Birbirimize geçmiş bir haldeydik. Yere çakıldım. Önce omuzlarım yere çarptı ve ardından da Seth üzerime düştü. Sonrasında karanlıktan başka bir şey göremedim.

ON SEKİZ

“**M**erhaba Thursday, beni duyabiliyor musun?”

Uzaklardan tanımadığım bir ses geldi. Sisin içinden beni bir el gibi çekti. Gözlerimi kör edecek kadar kuvvetli bir baş ağrım vardı. Gözlerimi açtığım anda ağrının on kat artacağını tahmin edebiliyordum. Dilimi dudağımın üst kısmında gezdirdim. Parlak bir odadaydım. Doğal bir aydınlık değildi bu. İçerisi tavan-daki floresanlarla aydınlanmıştı.

Bir kadın üzerime eğildi. Lacivert önlüğünü ve boynunda kolye gibi asılı olan stetoskopunu gördüm.

“İşte buradasın,” dedi neşeyle. Fazla neşeliydi. “Başın ağrıyacak. Bunun için bir ilaç verdik. Birazdan daha iyi hissedeceksin.”

Başımı sağa çevirip yatağın yanında duran, serumun takılı olduğu standı gördüm. Deli gibi susamıştım.

“Çok susuz kalmıştın,” dedi kadın. “Seni toparlıyoruz. Biraz su ister misin?”

Bunu başımla onayladım. Hemen ardından irkilmeme neden olacak kadar keskin bir baş ağrısı hissettim.

“Çok fazla hareket etmemeye çalış.” Ortadan kaybolup rengini anlayamadığım kalın plastik bir bardak ve ucundaki pipetle döndü. Suyun tadı plastik gibiydi ama soğuktu. İçerken gözlerimi kapattım.

“Hangi hastanedeyim? Eşim nerede?”

Kadın odanın içinde dolanırken ayakkabısının gıcirtısını duydum. Bu, tanıdık ve rahatlatıcı bir sestti. Yıllar önce bir hasta bana, hastane zeminindeki hemşire ayakkabısı sesinin onda panik atağa neden olduğunu söylemişti.

Bu sesi duyduğumda gelip bana bir sürü saçmalık daha enjekte edeceklerini ya da kötü haber vereceklerini anlıyorum, demişti.

“Queen County’desin. Eşini görmedim ama ziyaret saati geçti. Eminim yarın gelir.”

Queen County! Yatakta doğrulmaya çalıştım ama başımdaki ağrıyı hissedince acıyla bağırdım.

“Sakin ol,” dedi kadın hızla yanıma gelip. “Beyin sarsıntısı geçirdin. Ufak bir şey ama...”

“Neden Queen County’deyim? Doktor nerede? Onunla konuşmam gerek.”

Dosyamı açıp üzerinden bana ciddi bir bakış attı. Kaşları bal rengi iki tırtıl gibiydi. Kesinlikle kaşlarını aldırması lazımdı. Cevapların bende değil de onda olması dışında neden böyle adice davrandığımı bilmiyordum.

“Burada ambulansla geldiğin yazıyor. Sen doktorunla konuşana kadar tek söyleyebileceğim şey bu.” Konuyu kapatmış gibi dosyayı kapattı. Didiklemenin işe yaramayacağını anladım. Onun gibileri biliyordum. İnatçı bir hemşireydi. Bizim hastanede de onun gibi üç ya da dört hemşire vardı. Bize iyilik edercesine her zaman en zor hastaları üstlenirlerdi.

O an için yenildiğimi hissettim. Sırtımı sönük hastane yastığına yaslayıp gözlerimi sıkıca kapattım. Tam olarak ne olmuştu? Neden beni Seattle General’a götürmemişlerdi? Arkadaşlarım ve meslektaşlarım oradaydı. Kendi hastanemde en iyi bakımı görürdüm. Queen County’ye daha sıradan insanların geldiği söylenirdi. Bunu biliyordum çünkü daha önce de buraya gelmiştim. Queen County sadece bayramlarda gördüğünüz suçlu amcanız gibiydi: Pis, bayağı ve adı çıkmıştı. Bahçesinde içecek kutuları ve bira şişeleri dolu olan, sokağının köşesine alışveriş arabası bırakılan bir ev gibiydi. Hayallerin büyüyeceği toprağın olmadığı, her şeyin çatlaklar arasında kaybolduğu bir yerdi.

Birden bir şeyler hatırladım: tekerlekli sandalye, çok fazla kan, üzerime eğilen ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen kocamın gergin yüzü. Ona o sırada kısmen inanmıştım çünkü aşk böy-

le bir şeydi. Size iyi şeyler hissettirirdi. Birbirini seven iki kişinin sevgisi bir araya gelince kötü şeylerin yok olacağını düşündürürdü. Ama hiçbir şey yoluna girmiyordu ve şu anda evliliğim, buraya ilk gelişimde olduğundan daha boştu.

O günleri hatırlamak yüzümü buruşturmama neden oldu. Çarşafı boynuma kadar çektim çünkü aniden üşümüştüm. Elimden geldiğince hareketsiz yatarken yan tarafıma döndüm. Başım çok hassaslaşmıştı. Sanki en ufak bir hareket, dayanılmaz bir acı patlamasına neden olacaktı. Seth'i görmek istiyordum. Annemi istiyordum. Doğru olmasa bile birilerinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Neden bir not bırakmadan ya da açıklama yapmadan beni burada bırakmıştı?

Gözlerimi açtım ve odada bir çanta ya da telefon olup olmadığına baktım. Hayır, hemşire ambulansla getirildiğimi söylemişti. Telefonum evde olmalıydı. Çantamın, kapının yanında, girişte olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Birden kendimi çok yorgun hissettim. *İlaçlardan*, diye düşündüm. Ağrı için bir şeyler vermişlerdi. Beni uyutacaktı. Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve suya düşen bir yaprak gibi savruldu.

Uyandığımda odada farklı bir hemşire vardı. Arkası dönüktü ve saçları sırtının tam ortasından neredeyse beline kadar bir örgü olarak sallanıyordu. Genç biri olduğunu düşündüm. Hemşirelik okulunu bitireli bir yıl bile olmamış olabilirdi. Ona baktığımı fark edince döndü ve uyandığımı gördü.

“Merhaba.” Bir kedi gibi hızlı hareket ediyordu. Yürürken omuzları da sallanıyordu. Ben onu izlerken o da monitörü kontrol etti.

“Ben Sarah,” dedi. “Bir süredir uyuyorsun. Nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi,” dedim çatallı bir sesle. “Sersem gibiyim. Beyin sarımsıtısı mı geçirdim?” Boğazım acıyordu. Sağımdaki plastik sürahiye baktım. Su istediğimi fark edince bir bardak doldurdu. Ona minnetle baktım. Bu hemşireyi çünkü Gıcık hemşireden daha çok sevmiştim.

“Uyandığına göre doktoru çağırayım da konuşun.”

“Seth?” Kapıya doğru gittiği sırada arkasından seslendim.

“Sen uyurken buradaydı. Ama eminim kısa süre sonra döner...”

Dudaklarım pipetten ayrıldı ve çeneme su aktı. Elimini tersiyle sildim. “Bugün günlerden ne?”

“Cuma.” Neredeyse utangaç bir gülümsemeyle ekledi: “Tanrıya Şükür Bugün Cuma.*”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Gerçi o anda bunu *yapabileceğimi* sanmıyordum. Suyun altındaymışım ve vücudum okyanusun zemininde sürüklenen bir yosun parçasıymış gibi hissediyordum.

“Sarah?” diye seslendim. Kapıdan çıkmak üzereydi. Köşeden dönmek üzereyken arkasına baktı.

“Bana hangi ilacı veriyorlar?” Konuşmakta zorlanıyor muydum bana mı öyle geliyordu?

Gözlerini kırıştırdı. Doktorla konuşmadan bunu bana söylemekten çekindiğini anladım.

“Haldol.”

Yatakta doğrulmaya çalıştım. Çarşafa bastırduğım sırada kollarımdaki kablolar geriliyordu. *Haldol, Haldol, Haldol!* Beynim çığlıklar atıyordu. Seth neredeydi? Neler olmuştu? Beni buraya getiren olayları hatırlamaya çalıştım ama olmuyordu. Tuğladan yapılmış bir duvara vuruyormuş gibiydim.

Sarah koşarak odaya geldi. Telaşlıydı. Benim gibi hastalar için eğitim almıştı. *Onu sakinleştir ve yardım çağır.* Omzunun üzerinden arkasına bakıp koridorda birilerini görmeye çalıştığını fark ettim. Bunu yapmasını istemiyordum. O zaman bana kendi adımları bile unutana kadar ilaç verirlerdi. Ellerimi ve yüzümü gevşetip rahatladım. Sarah bu numarama inanmış olmalı çünkü yatağa uzanırken canlı bir akrebe yaklaşıyormuş gibi yavaş hareket ediyordu.

* İngilizcede “TGIF” olarak kullanılan, açılımı “Thank God It’s Friday” olan ve haftanın bitmesine sevinç ifadesi olarak kullanılan bir cümle. (ed.n.)

“Neden Haldol veriyorlar?” Daha önce bir kez bu ilacı almıştım. Doktorların sadece şiddet içeren davranışlara karşı kullandığı antipsikotik* bir ilaçtı.

Sarah'nın rengi attı. Dudaklarını büzüp bir cevap bulmaya çalıştı. Aptal kız, bir yıl içinde deneyim kazanmış olacaktı. Bana verdiği ilaçları söylemesi lazımdı ama neden verdiklerini söylemesine gerek yoktu. Daha bilgili birileri içeri girmeden kızın bilgisizliğinden yararlanmak istiyordum ama o sırada doktor göründü. Cılız yüzü ciddi ve sertti. Sarah hızla odadan kaçtı. Uzun boylu doktor bana doğru yaklaştı. Çok fazla korku filmi izliyorsanız korkutucu olduğunu düşünebileceğiniz bir vücudu vardı.

“Haldol mu?” diye sordum bir kez daha. “Neden?”

“Sana da merhaba Thursday,” dedi. “Umarım iyisindir.”

İlaçtan sersemlemiş olmak iyilik demekse evet, kesinlikle iyiydim. Bu oyunu oynamayı reddederek ona sert bir bakış attım. Korkuyordum. Midem kasılıyor, beynim kontrolü eline almak için ilaçlarla savaşıyordu. Seth'in burada olmasını istiyordum. Onun sarsılmaz özgüveninin vereceği rahatlığı istiyordum ama aynı anda ondan tiksiniyordum. Ama neden? Neden hiçbir şey hatırlayamıyordum?

“Ben Doktor Steinbridge. En son burada olduğunda danışman doktorun bendim.”

“Geçen sefer Seth beni bir akıl hastanesine kapattığında mı?” Sesim boğuk çıkıyordu. Elimi boğazıma götürdüm, ardından fikrimi değiştirerek çarşafın üzerine indirdim.

“Buraya gelmene neden olan olayları hatırlıyor musun Thursday?”

Adımı söyleme şeklinden nefret ediyordum. Dişlerini sıktım. Aşağılandığımı tüm vücudumla hissedebiliyordum. Hatırlamıyordum ama bunu kabul etmek kulağa çılgınca gelecekti.

* Şizofreni gibi psikotik bozuklukların semptomlarına karşı verilen ilaç türleri. (ed.n.)

“Hayır,” dedim kısaca. “Sanırım hafızam da eşimle ortadan kaybolmuş.”

Doktor Steinbridge alay ettiğimi fark etmemiş gibi davrandı. Uzun ve ince bacaklarıyla yatağa doğru geldi. Bacaklarının kemikleri her an kırılıp yere düşmesine neden olabilecekmiş gibiydi.

Seth’in nerede olduğunu doğrudan sorarsam cevaplayacağından şüpheliydim. Doktorlar böyle olurdu. İstedikleri soruya cevap verir, genellikle de senin sorularını sana yöneltirdi. Sağlık görevlilerinin nasıl davranacağını bilecek kadar çok sağlıkçı tanımam komikti.

“Beyin sarsıntısının ciddiyetini anlamak için sana bazı sorular soracağım,” dedi. “Bana adını söyler misin?”

“Thursday Ellington,” dedim kısaca. *Seth Arnold Ellington’ın ikinci eşi.*

“Peki kaç yaşındasın Thursday?” diye sordu.

“Yirmi sekiz.”

“Şu anda devlet başkanı kim?”

Yüzümü buruşturdum. “Trump.”

Buna biraz kıkırdayınca rahatladım.

“Pekâlâ, gayet iyi. İyi gidiyorsun.”

Bir çocukla ya da anlama kıtlığı olan biriyle konuşuyor gibiydi. Bundan rahatsız olsam da belli etmedim. Hastanelerde işbirliği yapmak istemeyen hastalara nasıl davranıldığını biliyordum.

“Miden bulanıyor mu?” diyerek devam etti.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, yok.”

Cevabım hoşuna gitmiş gibiydi çünkü elindeki dosyada bir şeyleri işaretledi.

“Buraya gelişimi neden hatırlayamıyorum?” diye sordum. “Ya da öncesinde neler olduğunu?”

“Başına aldığın darbe ya da stres buna sebep olabilir,” dedi. “Beynin hazır olduğunda olanları sana hatırlatacaktır. Şimdilik tek yapman gereken dinlenip beklemek.”

“Bana ne olduğunu söyler misiniz?” diye yalvardım. “Belki bir şeyleri hatırlamama yardımcı olur...”

Tavana bakarken parmaklarını birbirine dolayıp beline indirdi. Hastane yatağındaki hasta kadınla konuşan bir doktordan ziyade, bir oda dolusu torununa çok eski bir anısını anlatmaya hazırlanan bir büyükbaba gibiydi.

“Salı günü akşamı mutfaktaydın. Hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim. “Seth’leydim.”

Dosyasına baktı. “Evet, bu doğru. Seth’leydin.”

Ondan daha fazlasını beklediğimi belli edercesine baktım. Oltaya gelip onu teşvik etmeye çalışmayacaktım ama söyleyeceklerini duymayı deli gibi istiyordum.

“Ona saldırdın. Bunu hatırlıyor musun?”

Bunu hatırlıyordum. Birden olanları hatırladım. Öfkemi ve mutfakta ona doğru gittiğimi hatırladım. Kanatana kadar tırnaklarımı tenine geçirmek istediğimi... Öfkemin nedenini de hatırladım ve bunu hatırladığım sırada çarşafa sıkıca tutundum. Önce Hannah, ardından da onu inkâr etmesi...

“Ona neden saldırdın? Bunu hatırlıyor musun?”

“Evet. Diğer eşine vurdu. Bunun için ona saldırdım ve kavga ettik.”

Başını yana eğdi. “Diğer eşi mi?”

“Eşim çokeşli. Üç eşi var.” Bir tepki vermesini ya da şaşırmasını bekledim ama o sadece önündeki kâğıda bir şeyler yazıp daha fazlasını söylememi bekliyor gibi bana baktı.

“Eşine vurduğunu gördün mü?”

“Eşlerinden birine,” dedim öfkeyle. “Hayır ama kadının kolunda ve yüzündeki yara izlerini gördüm.”

“Sana onun vurduğunu mu söyledi?”

Tereddüt ettim. “Hayır...”

“Birlikte mi yaşıyorsunuz? Siz ve diğer eşleri?”

“Hayır. Birbirimizin adını bile bilmiyoruz. Bilmememiz gerekiyor desem daha doğru olur.”

Kocamın Eşleri

Doktor kalemini indirip gözlüğünün kenarından bana baktı.

“Yani siz çokeşlisiniz ve eşinin...”

“Seth,” dedim.

“Evet, Seth’in isimlerini bilmediğin iki kadınla daha ilişkisi var.”

“İsimlerini artık biliyorum,” dedim. “Onları... buldum.”

“Onunla diğer ilişkileri yüzünden mi tartışıyordun?”

“Evet!” Başımı indirdim. Tanrım, bu durum çok karmaşık bir hal alıyordu. “Kim olduklarını öğrendim. Seth’le Pazartesi’nin kolundaki yara izleri yüzünden tartışıyordum.” Göğüs kafesimde baş gösteren panik mideme indi. Kendimi kontrol etmeye çalıştım. Şu anda kendimi bırakırsam zaten görüldüğümünden daha da çılgın görünürdüm.

Doktor Steinbridge kalemini alıp dosyama bir şeyler yazdı. Kalemi kâğıda kısa kısa değişiyordu. Bu ses, anıların canlanmasına neden oldu. Bedenimin duygusal bir acı çekmesine neden olan anıların. Halüsinasyon gibi bir şeyler yazdığını düşündüm. Bunun altını bir ya da iki kez çizdi. Nasıl yani? Aynı anda üç evlilik yapabileceğini düşünen Seth’ken halüsinasyon gören bendim, öyle mi?

Bildiklerimden geri adım atmamaya karar verdim. Toparlanıp Doktor Stein... adı neyse onun boncuk gibi küçük gözlerine baktım. “Bunu kanıtlayabilirim. Bana bir telefon getirirseniz ve birini aramama izin verirseniz tüm bunları size kanıtlayabilirim,” dedim.

Hemşire Sarah yeniden odaya geldi. Elinde bir yemek tepsi vardı. Doktorun yüzündeki ifadeye, ardından da meraklı kedi gözleriyle bana baktı.

“Doktor Steinbridge,” dedi hafif ve arkadaşça bir sesle. “Thursaday’in bir ziyaretçisi var.”

ON DOKUZ

Seth, ruh ve sinir hastalıklarındaki eşini ziyaret etmiyormuş da sıradan bir pazar kahvaltısına gidiyormuş gibi girdi içeri. Düg-meli bir ceket ve yıpranmış gri bir kot giymişti. Bu kıyafetlerini daha önce görmemiştim. *Onların* evlerinde kalan kıyafetlerden olmalıydı.

Yakın zamanda saç tıraşı olduğunu fark ettim. Birkaç gün önce onu evimde bulduğumda da saçının tıraşlı olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Bu çok tuhaf değil miydi? Eşi hastanede yatarken o saç tıraşı oluyordu. Kimi kandırıyordum ki? İki eşi daha vardı. Yedeklerden biri vagondan düşse de hayat devam ediyordu.

Dinlenmiş ve uykusunu almış bir ifadeyle gülümseyip yanıma geldi. Alnımdan öptü. Tam yüzümü başka tarafa çevirecektim ki vazgeçtim. Eğer buradan çıkmak istiyorsam numara yapmam lazımdı. Seth özgürlük için tek şansımdı.

Dudaklarının değdiği yerde batma hissi oluştu. Burada olma sebebim de kimsenin bana inanmaması da onun yüzündendi. Yanımda olup beni bu tür yerlerden çıkarmak için çabalaması gerekmez miydi? Sonra mutfakta yüzüne baktığımda bana yalan söylediğini, olanları inkâr ettiğini hatırladım. Hannah'yı uydurduğuma inanmam için çabalamıştı. Tedbirli bir şekilde yüzüne baktım ve yüzleşmeyi daha sonra yalnız olduğumuzda mı yoksa şu an mı yapıp yapmamam gerektiğini sorguladım. Bizi seyreden Doktor Steinbridge'e baktım. Bu tür yerlerde her zaman şahin gözleriyle seni izlerler, ortalığı karıştırmanı ve hastalığını ele vermeni beklerlerdi.

"Belki de bizim için bir konuyu açıklığa kavuşturabilirsiniz," dedi doktor Seth'e bakarak. *Evet!* dedim yatağıma yerleşerek.

Sonunda. Onu köşeye kıştırıp cevap vermesini sağlayacaktı. Eşim başını sallayıp yardım etmeyi çok istiyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Thursday sizin...” Doktor Steinbridge bunu söylemeye utanı-yormuş gibi bana baktı. “...başka eşleriniz de olduğunu söyledi...” Cümlesi yarıda kesildi. Sarah dosyama bir şeyler yazarken olduğu yerde kalakaldı. Omzunun üzerinden bana baktı ve sonra göz göze gelince utanıp işine döndü.

“Korkarım bu doğru değil,” dedi Seth.

“Değil mi?” Doktor Steinbridge bana baktı. Sesi yumuşaktı. Hava durumundan bahsediyor gibiydi.

“İlk eşimden üç yıl önce boşandım,” dedi Seth utanmış gibi gö-rünerek.

“Ama hâlâ birlikteler,” dedim.

“Boşandık,” dedi Seth net bir şekilde. Doktor da başını salladı. “Onu Thursday için terk ettim...”

Buna inanmayarak başımı salladım. İnanamıyordum. “Bu saç-malık Seth. Bu hikâyeye istediğin şekli veremezsin. Doğruyu söyle. Çokeşli olduğunu anlat.”

“Ben sadece bir kadınla evliyim Thursday,” dedi Seth. Yüzü cid-di ve son derece ikna ediciydi. Şaşırdım çünkü performansı o kadar iyiydi ki bir an için ne diyeceğimi bilemedim.

“Pekâlâ o zaman,” dedim. “Kaç kadınla cinsel ilişkin var?”

“Thursday, Pazartesi ve Salı olarak adlandırdığınız iki eşiniz daha olduğunu iddia ediyor,” dedi doktor.

Seth, doktorun bakışları altında kızardı. Bunu dikkatle izledim. Bu işin içinden çıkması mümkün olmayacaktı. “Bu, oynadığımız bir oyun.”

“Oyun mu?” dedi Doktor Steinbridge. Ağzım açık kaldı. Ür-perdim.

“Evet.” Destek vermem için bana baktı ama yüzümü çevirdim. Neden bu şekilde yalan söylediğini anlamıyordum. Diğer iki kadın-

la resmi olarak evli değildi. O yüzden çokeşlilik nedeniyle tutuklanamazdı. Aramızdaki her şey karşılıklı anlaşmaya dayalıydı. Bu hikâyeyi uydurduğuma onları inandırırsa buradan çıkmama izin vermemelerini sağlayabilirdi. Ya da çıksam bile bolca terapi ve ilaç almam gerekirdi.

“Bu, evden uzakta geçirdiğim zaman yüzünden Thursday’le yaptığımız bir şaka. Eve hep perşembeleri geliyorum ve onun adı da Thursday. Bu yüzden diğerlerine de Pazartesi ve Salı isimlerini verdik.” Bana gergin bir şekilde baktı. “Bu konuyu buralara getireceğini bilemezdim ama şeyi düşününce...”

“Ne? Neyi düşününce?” dedim lafını keserek. Çok öfkelenmiştim. İşin buralara geldiğine inanamıyordum. Odanın serin olduğunu bilsem de birden tüm vücudum ısındı. Örtüleri atıp hava almak için pencereye gitmek istedim.

“Thursday, bir halüsinasyon geçmiştin var,” dedi doktor araya girerek. “Kimi zaman bir travma olduğunda...” Konuşmaya devam edecekti ama bunu dinlemedim. Bunları duymak istemiyordum. Neler olduğunu biliyordum ama şu anda olanlar başkaydı.

Seth’in gözleri yalvarır gibiydi. Yaptığı şeye eşlik etmemi istiyordu. Baş ağrım aniden kötüleşti. Yalnız kalmak ve tüm bunları düşünmek istiyordum.

“Dışarı çıkın,” dedim ikisine de. Bu işe yaramadı ve kimse yerinden kıpırdamadı. Ben de bağırarak tekrar ettim. “Herkes dışarı çıksın!”

Yeni bir hemşire içeri girip Doktor Steinbridge’e baktı.

Seth’i yok sayıp doğrudan doktora baktım. “Uyutulmaya ihtiyacım yok. Ne kendim ne de bir başkası için tehdit arz etmiyorum. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Doktor bunu bir süre düşünüp akıl sağlığım hakkında kararını verdi. Sonra da bunu başıyla onayladı. “Pekâlâ. Daha sonra seni kontrol etmek için geleceğim. O zaman konuşuruz.” Bayılacakmış gibi görünen Seth’e baktı. “Öğleden sonra ziyaretinde gelebilirsiniz.

Konuşmaya hazır olursa o zaman konuşuruz,” dedi. “Sizinle ofisimde konuşmak istiyorum.”

Omuzlarında biriken gerginliği fark edebiliyordum. Durumun kontrolünü kaybetmişti. Seth kontrolü kaybetmekten hoşlanmazdı. Birilerinin ona engel olmasına alışık değildi. Bunu daha önce neden fark etmemiştim? Neden şimdi anlıyordum?

Seth bana bir kez daha bakıp başını salladı.

“Pekâlâ. Yine gelirim.” Bunu bana değil, ortaya söylemişti. Kapıdan çıkmadan önce bana bakmadı.

Hepsi gittiğinde derin ve titrek bir nefes alıp yan tarafıma döndüm ve pencerenin küçük aralığından dışarı baktım. Gökyüzü kasvetli bir gri tondaydı. Bir yandan da yağmur yağıyordu. Yattığım yerden sadece birkaç ağacın tepesini görebildiğimden onlara odaklandım. Evimizin –evimin– penceresini düşündüm. Parka bakan pencereyi... Seth, Sound manzaralı daireyi izlerken bu daire için ne kadar inat ettiğimi hatırladım. Yabancıların hayatlarını görmek için bu manzaraya ihtiyacım vardı. Bu, kendi hayatımdan kaçmam için bir yoldu.

Uyuyakaldım ve daha sonra Sarah'nın öğle yemeğimi –yoksa akşam yemeği miydi?– getirmesiyle uyandım. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Yemeğin kokusunu alır almaz bedenim aç olduğunu hatırladı. Köftenin gri olmasının da patates püresinin hazır olmasının da bir önemi yoktu. Yiyecekleri hızla ağızma atıyordum. Bitirdiğimde karın ağrısıyla yastığa yaslandım. Gözlerimi kapattım ve yeniden uykuya daldım. Sonra Seth'in sesini duydum. Gider umuduyla gözümü açmayıp uyuyormuş numarası yaptım.

“Uyanık olduğunu biliyorum Thursday,” dedi. “Konuşmamız lazım.”

“O zaman konuş,” dedim gözlerimi açmadan. Bir kese kâğıdı hışırtısı duydum, ardından burnuma yemek kokusu ulaştı. Gözlerimi açtığımda Seth yemek kutularını –beş taneydi– aramıza koyuyordu. Midem hastane yemekleriyle dolu olsa da ağızım sulandı.

“En sevdiğin paket yiyecekler,” dedi hafifçe gülümseyerek. En etkileyici gülümsemesiydi. İlk gün kafede bana attığı gülümsemenin aynısı. Yüzüme baktı. Başı hâlâ yana eğikti. Bir an için kırılğan ve mutlu etmeye hazır küçük bir erkek çocuğu gibi göründü.

“Lezzetli hastane köftelerinden yedim,” dedim mantarlı pilav kabına bakarken.

Seth omuzlarını silkti. Gülümsemesi utangaç bir hal aldı. Neredeyse onun için üzülecektim ama sonra nerede olduğumu ve neden burada olduğumu hatırladım.

“Seth...” Ona sert bir bakış attım ve o da bana baktı. İkimiz de ne yapmamız gerektiğini bilmiyorduk ama duygusal bir savaşa hazırlanıyorduk. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. “Neden doğruyu söylemedin?” dedim sonunda. Konunun özü buydu, değil mi? Doğruyu söylese buradan çıkabilirdim.

Ama doğruyu söylese de artık hiçbir şey... eskiye dönemezdi. O sırada çelik bakışlarından bunu anladım. Bu bakışlardan her şeyi anlıyordum. Hem Hannah'nın kim olduğunu biliyordum hem de ona fiziksel güç uyguladığını biliyordum. Aramız bir daha eskisi gibi olamazdı. Başta benimle birlikte olmasını, sadece benimle olmasını ummuştum. Bu asla olmayacaktı ve artık bunu istemiyordum. Eşimin gerçekte kim olduğunu bilmiyordum. Söylediği şey, duymayı beklediğim şey değildi.

“Doğru olan senin çok hasta olduğun Thursday. Yardıma ihtiyacın var. Tüm bunlar yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Senin oyununa ayak uydurdum...” Ayağa kalktı. Yatağın üzerindeki yemek kutuları sarsıldı.

O kadar kızgındım ki kutuları üzerine atabilirdim. Pencereye doğru yürüdü ve bana dönmeden önce bir süre orada kaldı. Yüz ifadesi her saniye değişiyordu. Şu anda yüzünde ciddi bir kararlılık vardı. Bana söyleyeceği kötü bir şey varmış gibiydi.

“Değiştin,” dedi dikkatli ve yavaş bir şekilde. “Bebekten sonra...”

Kocamın Eşleri

“Sakin,” dedim hemen. “Bebeği buna karıştırma.”

“Bundan bahsetmek istemiyorsun ama konuşmamız lazım. Geçmiş bu şekilde yok sayamazsın,” dedi. Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar sertti. Yumruklarını sıkıyordu. Son gece mutfakta yaşananlar aklıma geldi. Aynı şekilde kızgın görünüyordu ama üzgündü de.

Haklıydı. Olanlardan bahsetmeyi hep reddetmişim. Canım çok yanıyordu. O duyguları yeniden yaşamak ya da bir psikiyatri kliniğinde ortaya çıkarmak istemiyordum. Yaram tazeydi; sakın görünüşümün altında hâlâ şiş ve iltihaplıydı. Bu bana özeldi, kimseye göstermek istemiyordum. Kendi kendime bununla uğraşıyor, canlı tutuyordum. Çünkü yaram orada olduğu sürece oğlumun anıları da orada oluyordu. Birlikte var oluyorlardı.

“Thursday!” dedi. “Thursday, beni dinliyor musun?”

Yemeğin kokusu –hatta görüntüsü de– midemi bulandırdı. Yemek kutularını tek tek yataktan attım.

Yere düştüklerinde çıkardıkları ses Seth’in dikkatini dağıttı. Sadece beş adım ilerisinde olan yatağa doğru koşup bezelye çorbasına ulaşmadan bileğimi tuttu. Beyaz çarşafın altından dizimi kaldırıp çorbayı itmeye çalıştım. En çok onu düşürmeyi, hastane zeminine çamur gibi dağıldığını görmeyi istiyordum.

“Bebeğimiz öldü Thursday. Bu senin hatan değildi. Kimsenin hatası değildi!”

Kıvrınarak kendimi yastığın üzerine attım ve sonra yeniden kalktım. Bileklerimin Seth’in tuttuğu kısımları ağrıyordu.

Dişlerimi gösterdim. Bu doğru değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Bu doğru değildi.

“Buna bir son vermek zorundasın,” diyerek yalvardı. “Kendi kendine söylediğin tüm yalanlara bir son ver. Gerçekleri söyleyene kadar seni buradan göndermezler...”

Yüksek sesli ve kulakları delen bir alarm çaldı. Bunun nedeninin benim yaptığım şey olmasından şüphelendim. Sarah hemen odaya koştu. Örgüsü komik bir şekilde arkasında sallanıyordu. Arkasından bir adam ve başka bir kadın daha geldi. Hepsinin üzerinde mavi önlükler vardı. İfadeleri son derece kararlıydı.

Alarmın bizim odada çaldığını fark ettim. Seth basmış olmalıydı. Ama hayır... alarm değildi... bendim. Çığlık atıyordum. Ses boğazımdan yükselip ağzımdan süzülürken canımın yandığını hissedebiliyordum.

Hemşirelerden biri kayıp yerdeki yemeklerin üzerine düştü. Erkek hemşire onun kalkmasına yardım etti. Ardından Seth'i bir kenara itip beni tuttular. Seth kenara çekilip duvara yaslanarak onları izledi.

Gözlerinin korku içinde büyümesini ya da yüzünde acı dolu bir kaygı olmasını bekliyordum ama gayet sakin görünüyordu. Damarlarımda bir soğukluk hissettim ve gözlerim kapandı ama gözlerimi zorla açtım. Seth'i görmek istiyordum. Bir an için yok oldu ama orada beni izliyordu. İlaçlar gözkapaklarımı ağırlaştırıp beni sersemletti. Yüzündeki ifade de neydi böyle? Ne demek istiyordu?

YİRMİ

Kendime geldiğimde üşüyordum. Nerede olduğumu hatırlamıyordum. Son birkaç günde yaşadıklarımı hatırlamam birkaç dakikamı almıştı. Canımı sıkan gelişigüzel anlar hatırlıyordum. Antiseptik kokusu burnuma doldu ve örtüyü yana itip yatakta doğrulmaya çalıştım.

Bir hastane... Seth... Yerdeki yiyecekler...

Acıyla zonklayan alnımı ovdum ve yatağın yan tarafına baktım. Bana ilaç vermeden önceki renk cümbüşü artık yoktu. Bunu neden yapmıştım? Bu saçma bir soruydu çünkü cevabı biliyordum. *Çünkü Seth, yiyecek savaşının israf ve saçma olduğunu düşünürdü.* Ona hiçbir şey atmamıştım ama yere atmak da yetmişti. Tepki vermenin çocukça bir yoluydu.

Gerçekçi, soğuk ve ciddi Seth... Birkaç hafta önce onu bu şekilde tanımlamazdım. Ne değişmişti?

Hannah! Bu isim, diğerlerinden daha belirgindi. Ondan en son haber almamın üzerinden kaç gün geçmişti? Üç mü? Dört mü? İlaçlar beni etkisi altına almadan önce Seth'in yüzünde gördüğüm ifadeyi hatırladım. Anlamını çıkaramamıştım. Daha önce yüzünde görmediğim duyguların bir karışımıydı. Bu nasıl bir şeydi? Bir erkekle yıllardır evli olup yüzündeki ifadeyi ilk kez görmek...

Hannah'yla iletişime geçip iyi olup olmadığını öğrenmeliydim. Ama telefonum olmadan ona ulaşamazdım. Seth telefonumu alıp mesajlarımızı sildiyse ne olacaktı? Şifremi biliyor muydu? Tahmin etmesi zor değildi. Bebeğimizin doğmasını beklediğimiz tarihti.

İçeri yeni bir hemşire girdi. Bu seferki saçları sıfıra yakın tıraşlı, beyaz kaşlı ve buldok köpeğini andıran yüzlü yaşlıca bir adamdı. Yatağın içine gömüldüm. Omuzları çok genişti. Nazımı çekmeyeceğini hemen anladım. Daha genç ve deneyimsiz birini istiyordum. Bana yardım etmesi için ikna edebileceğim Sarah gibi birini.

“Merhaba,” dedi. “Ben Phil.”

Vardiyası ne zaman başlamıştı? Ne zaman gidecekti?

“Doktorunla konuştum. Başınla ilgili her şey yolundaymış gibi görünüyor...” Parmaklarıyla kendi kafasına vurup dosyamın sayfalarını çevirdi. Bu hareketi yüzümü buruşturmama neden oldu. Hemşire üniforması içindeki bir mağara adamı gibiydi. “Seni akıl hastalıkları servisine gönderecekler.”

“Neden? İyiysem neden bırakmıyorlar?”

“Doktor sana bundan bahsetmedi mi?” Phil elini sol göğsünde gezdirip başka bir sayfaya geçti.

Başımı iki yana salladım.

“Birazdan gelecektir. Gelince seninle konuşur.”

“Mükemmel,” dedim soğuk bir sesle. Yüzüm ekşimişti. Phil'i sevmemiştim. Belli ki eski bir askerdi ve her şeyin belli bir şekilde yapılmasını istiyordu: disiplin ve düzen. Sarah gibi bana üzülecek ve kolayca etki altına alınabilecek genç bir hemşire istiyordum.

Phil gitmeden önce bir arama yapıp yapamayacağımı sordum.

“Kimi arayacaksın?”

“Eşimi,” dedim sevimli bir sesle. “Portland'da çalışıyor ve nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Dosyanda bir eşten bahsedilmemiş,” dedi.

“Bana yalancı mı diyorsun?”

Beni görmezden geldi. “Merak etme işini ona bırakmaya ne dersin? Sonuçta hastanede olan sensin.”

Odadan çıktığı sırada ona öfkeli bir bakış attım. Eskiden Phil gibi adamları severdim. Yapışkan hastalar konusunda yardımcı

olurlar, hemşireler rahat bir nefes almak istediğinde kötü polisi oynarlardı ama Phil'in karşısındaki hasta olmak berbat bir durumdu. Bir sonraki hemşireyi bekleyip daha iyi biri olmasını umdum.

Doktor Steinbridge başımla ilgili her şeyin yolunda olduğunu, şişme ya da yaralanma olmadığını söyledi.

“İyi görünüyor, iyi görünüyor,” dedi dosyama bakarken. Parmak eklemlerinde beyaz tüyler vardı. “Seni akıl hastalıkları servisine alacağız. Orada değerlendirmelerin yapılacak ve yeni bir ilaç tedavisine başlayacağız.”

“Bir dakika,” dedim. “Benim akıl hastalıkları servisine gitmeye ihtiyacım yok. İyiyim. Düştüm ve başımı çarptım.”

Hayal kırıklığına uğramış gibi dudaklarını büzdü.

“Sıradışı halüsinasyonlar görüyorsun Thursday. Şiddet atakları yaşıyorsun. Endişelenme,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. “Seni iyileştirmek için elimizden geleni yapacağız. Hepimiz bunu istiyoruz.”

Bundan şüpheliydim. Seth burada kalmamı istiyordu. Çıglık atıp küfretmek istiyordum. Doğruları görmesi için zorlamak istiyordum ama bunu yaparsam düşüncelerini –Seth'in söylediklerini– onaylamış olacaktım... Deli değildim. *Değilsin*, dedim kendi kendime. *Öyleymiş gibi hissettiğinde bile kendi kendine öyle olmadığını hatırlat.*

Bir saat sonra bir hemşire odaya bir tekerlekli sandalye getirip tekerini kilitleti.

“Sizi götürmek için buradayım,” dedi.

“Eşim?” Sesimin titremesinden nefret ediyordum. Eşimin nerede olduğunu bilmemekten ve hemşireye sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Hemşire omuzlarını silkti. “Sadece sizi götürmek için geldim. Bildiğim tek şey bu.”

Sandalyeye doğru yürürken başımın döndüğünü hissettim. Bacağım, sandalyenin yumuşak deri kaplamasına değdi ve rahat bir

şekilde kendimi bıraktım. Böyle hissetmemin sebebi başıma aldığım darbe değil, ilaçlardı. Neredeyse doğru düzgün düşünemiyordum bile. Tekerlekli sandalyenin sekizinci kata nasıl çıktığını da küçük bir odadaki yatağa nasıl girdiğimi de hatırlamıyordum. Bana bir hemşire verilmişti ama gelip beni kontrol ettiği anları hatırlamıyordum. Hiçbir şey gerçek değildi sanki. Varlığımı, Hannah'ı sorguluyordum... Onların söylediği gibi her şey benim hayal ürünü müydü? Seth'le konuşmak istiyordum. Aklımı toplamak istiyordum ama ilaç verip duruyorlardı.

Sonraki yedi günü belli belirsiz hatırlıyordum. Hiçbir şey gerçek hissettirmiyordu. İlaçlar bedenimden uzaklaşmama neden oluyordu. Bir odanın içinde zıplayıp duran ama hiçbir yere gitmeyen bir helyum balonu gibiydim. Grup terapisine gittim, yemek salonunda yemek yedim ve terapi için Doktor Steinbridge'e gittim. Çok fazla kilo verdiğim için aynaya baktığımda kendimi tanıyamıyordum. Çenem belirginleşmişti ve köprücük kemiklerimde boşluklar oluşmuştu. Buralar, eskiden yağla doluydu... Bir hafta bir insana bunu nasıl yapabiliirdi? Bunu merak etsem de pek de umurumda olduğundan emin değildim. Her şey sessizdi. Kendimle ilgili hislerim bile...

Birkaç gün sonra Seth'i sormayı bıraktım. Onu düşünmek bile kendimi çaresiz ve çıldırmış hissetmeme neden oluyordu. Hemşireler bana acıyarak bakıyordu. Hayal meyal bundan hoşlanmadığımı hissediyordum. Muhtemelen Seth diye birinin olmadığını düşünüyorlardı. Belki de yoktu. Beni kendimi sorgulamak zorunda bıraktığı için ondan nefret ediyordum.

Dokuzuncu günde annem beni görmeye geldi. Ziyaret saatleri ortak alanda gerçekleşiyordu. Tüm deliler ziyaretçilerinin gelmesini heyecanla bekliyordu. Hardal rengi koltuklarda ya da gri masaların önündeki katlanan sandalyelerde oturuyorduk. Saçlarımız yağlı, yüzlerimiz solgundu. Çok az ya da fazla uykudan bitkindik. Odayı normalleştirmek için saksılara bitkiler, çerçevelere resimler koymuş-

lardı. Her bir resmi, hangi yerel ressam tarafından yapıldıklarını, çizildiklerini ve fotoğraflandıklarını gösteren levhaları inceledim. Seattle her şeyin yerelini severdi. Şehrin neden olduğu bıkkınlığa, şehrin ressamıları çözüm bulurdu.

İçecek makinelerinin yanındaki boş bir koltuğa oturdum. Çok fazla kafein almamıza da şeker kullanmamıza da izin vermiyorlardı. Makinelerde vitamin katkılı su ve eskimiş elmalar vardı. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup yere bakarak oturdum. Annem içeri girdiğinde başta beni tanımadı. Yüzüme bakıp ardından elastik bir halat gibi başka yere kaydı.

Çantasını sıkıca tutup bana doğru geldiğini görmeden önce adımı söylediğini fark ettim. Yaklaştığı sırada ayağa kalktım. Bana sarılmak mı istiyordu yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı anlamamıştım. İlk kez akıl hastalıkları servisine yattığımda beni o şekilde görmenin çok acı olduğunu söylemişti. *Onun* için çok acıydı. Bu kez de gözlerini yüzümden ayırmadan koltuğa bıraktı kendini.

“Baban...” dedi.

“Evet, biliyorum anne. Sorun değil.”

İlk kez karşılaşıyormuşuz gibi baktık. Babam bu tür bir yere asla gelmezdi. Kızlarından birinin akıl hastanesine kapatıldığını görmek, ebeveyn olarak bir şeyleri yanlış yaptığı anlamına gelirdi ama babam kusursuzluk hayallerine kapılmayı severdi.

Anneme gelince... Ben onun çatlak ve kaçık çocuğuydum. Beni doğurmuştu ama kim olduğumdan ve nasıl bir hayatım olduğundan haberi yoktu. Bilmek istemiyordu. Bu konuda hemfikiridik. Ka-zağımın kolunu elimin üzerine doğru çekip annemin botokslu alnına baktım. Kızının bir aptal olduğunu kabul etmek istemediği gibi kendi yaşını da kabullenmiyordu.

“Delirdiğim için burada değilim,” dedim.

Böyle bir şeyi aklından bile geçirmediğini söylemek için dudaklarını araladı. Tabii ki bir anne olarak bu onun göreviydi.

“Hasta da değilim. Bir yıl önce bebeğimi kaybettiğim için duygusal bir yıkım da yaşıyorum.” Aklından geçen tüm soruları, burada olmamı açıklamaya çalışacağı tüm sebepleri böylece dile getirdim.

Ağzını kapatıp bana baktı. Altdudağım titrerken kendimi ocuk gibi hissettim. Söylediğim hiçbir şeye inanmıyordu. Seth onu çoktan işlemiş olmalıydı.

“Anne, Seth’le tanıştığımda başka bir eşi vardı. Adı Regina Coele. Kadın ocuk sahibi olmak istemiyordu. Ona bir bebek vermesi gereken kişi bendim. Ama sonra ben de...” Sesim giderek alaldı.

Annem bu kadarı fazlaymış gibi başını yere eğdi. Ayakkabısına baktığı sırada kirpiklerini, burnunun kemerini izledim. Bu açıdan bakıldığında on ya da yirmi yaşı daha genç görünüyordu. Başını yorgunluk... öfke... umutsuzluk içinde eğen bir kız gibiydi. Gerçekten ne hissettiğini anlama konusunda hiçbir zaman iyi olamamıştım. Sevdieği tüm markaları, basit ve gereksiz konulardaki fikirlerini biliyordum ama gerçekten ne hissettiğini anlamayı başaramıyordum. Bunu kendisinin bilip bilmediğinden de emin değildim.

“Regina, Seth’in *eski* eşi. Evet, senden önce onunla evliydi. Haklısın, Regina ocuk istemiyordu ve yollarını ayırdılar.” Annem öne doğru eğildi. Gözleri yalvarır gibiydi. Bu doğrudu. Ona nasıl itiraz edebilirdim ki? Regina teknik olarak onun eski eşiydi. Sonuçta benimle evlenmek için ondan ayrılmıştı. Ama hâlâ birlikteledi. Hâlâ çiftlerdi. Sadece bir sıfatları yoktu.

“Anne,” dedim. “Lütfen beni dinle. Seth, izlerini kaybettirmeye alışıyor. Hâlâ birlikteledi.”

Annem yüzünü ellerinin arasına aldı. Ben ne zaman kendi annesinin bile inanmadığı bir kadın olmuştum? *Kendi kendine yalan söylemeye başladığın zaman*, diye geçirdim aklımdan.

Başını kaldırdığında gözleri nemliydi. Bu hali bana bir köpeği andırıyordu. “Eskiye dair sağlıksız bir yanılğı içindesin ama Thursday, Seth onlarla birlikte değil. Seninle birlikte. Senin için endişe-

leniyor.” Elimi tutmak için uzandı ama ben geri çektim. Bu şekilde sakinleştirilip çocuk gibi avutulmak istemiyordum. Elini yeniden dizlerine koydu.

“Neden hep Portland’da olduğunu sanıyorsun? İki eşi daha var.” Ayağa kalkıp yürümeye başladım.

“Orada çalışıyor,” dedi annem dişlerinin arasından. “Seni seviyor. Hepimiz seni seviyoruz. İyileşmeni istiyoruz.”

“Ben iyiyim,” dedim sert bir şekilde. Ona ters bir bakış atmak için durdum. “Neden o da gelmedi? Nerede?” Yüzünde utangaç bir ifade belirdi. Gözlerini kaçırıp bileklerini birbirine yasladı. Ardından da ayırdı. Bir şey diyemedi çünkü Seth’in nerede olduğunu da neden gelmediğini de bilmiyordu.

“Portland’da...” dedi. Bu daha çok bir soruyu andırıyordu. “Çalışmak zorunda Thursday. Hayat devam ediyor.”

“Hayır, etmiyor. Ben hastanedeyken etmiyor. İhtiyaçlarını gidermesi gereken diğer eşleri var,” dedim. “Neden gelip de zavallı Thursday’i ziyaret etsin ki?”

Ayağa kalkmadan önce bana kafası karışmış gibi bir bakış attı. Birbirimize baktığımızda yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

“Gitmem gerek,” dedi. On beş dakika. Akıl hastanesine on beş dakika dayanabilmişti. Kapıya doğru gidişini izledim. Omuzları kızı olarak yaptığım hatalarla çökmüştü. En azından bu seferlik yanıma gelmişti.

YİRMİ BİR

Yalnızdım. Bunun hep böyle olduğunu fark ettim. Hayatım boyunca böyleydi. Zihnimin beni aksine inandırmaya çalışması boşunaydı. Bu sadece ihtiyaç duyduğum bir yalandı. Annemle babam okulda ve arkadaşlarıyla sorun yaşayan kız kardeşim Torrence'le meşguldü. Ben iyi olan çocuktum. Onlar meşgul olduğundan kendi kendime bakıyordum. Kuralları biliyordum. Anne ve babamın çevreme sınır çeken ahlaki kuralları vardı: İçki içmek yok, evlenmeden seks yok, uyuşturucu yok, evden izin almadan çıkmak yok, sadece çok iyi notlar alacaksın. Bu kuralları uygulamak kolaydı. Ben ailenin asi bireyi değildim. Kız kardeşim ise bu kuralların hepsinde çuvalladı. Babamın saçları beyazlarken annem botoks yaptırmaya başladı. Ben her zaman mükemmel olmaya çalıştım. Benim için endişe etmeleri gerekmiyordu. Daha sonra Torrence toparlanıp doğru adamla evlenince o kadar rahatladılar ki bu kez ona farklı bir ilgi göstermeye başladılar. Güzel davranışlarla geçirdiği üç yılın ardından on yıl boyunca paralarını yediğini ve uyuşturucu satıcılarıyla işi pişirdiğini unutmuşlardı. Belki de tüm bunlar beni delirtmişti. Belki de ailemden görmediğim ilgi beni Seth'e itmişti. Kabul edilme konusundaki çaresizliğim, normal bir insanın saçmalık olduğunu düşüneceği bir ilişkiye saplanmama neden olmuştu.

Kaşığımınla jölemi dürttüm. Burada bize tıpkı akıllarımız gibi oynak ve renkli jöleler vermeyi seviyorlardı. Bugünkü turuncuydu, dünkü yeşildi. Sanki bize zayıf ve dengesiz olduğumuzu hatırlatmaya çalışıyorlardı. Jölemi yedim.

Buradan çıkmam lazımdı. Hannah'yı bulup iyi olduğundan emin olmalıydım. Bir zamanlar uykudaydım ama artık kendime

gelmiştim. Bugün Doktor Steinbridge'le görüşmüştüm. Güvence-min o olduğunu fark ettim. Kartlı girişin yapıldığı elektrikli kapılar ya da yaramazlık yaparsak bizi çocuk gibi yakalayacak iriyarı hem-şireler beni koruyamazdı. *Sakin ol küçük Thursday yoksa seni mola odasına kapatırız.*

İyi olduğumu söyleme yetkisi Doktor Steinbridge'deydi. Steril fayanslı ve floresan ışıklı bu yerin Tanrı'sı oydu. Kaleminin (Bic marka) tek işaretiyle bir kuş kadar özgür olabilirdim.

Hannah... Hannah. Tek düşünebildiğim oydu. Aklımdan onun kurtarıcısı olduğumu hayal ediyordum. Başına bir şey geldiyse so-rumlusu bendim. Bu adamla ben evlenmiş, üçüncü bir eşle evlen-mesine ben izin vermişim. İlk yara izini gördüğümde Hannah'yla konuşup neler olduğunu anlatması için onu zorlamalıyım. Bir an için Hannah'nın gerçek olduğundan şüphe ettim. Bu konuda çok iyilerdi. Burada kendi aklından şüphe etmene neden oluyorlardı.

Jöleni ye!

Görevimin, sevgili doktorumu aklımı başıma topladığıma, zih-nimin yanılğı sisinden kurtulduğuna ikna etmek olduğunu fark ettim. İyi olduğumu ve eşimin tek eşi olduğumu anlatmalıyım! Hannah ve Regina'nın gerçek olmadığını, bunun eşimle oynadığı-mız cinsel bir oyun olduğunu... Duymak istedikleri şey buydu de-ğil mi? Seth'in birden fazla vajinaya düşkünlüğü konusunda yalan söylediğimi ama artık iyileştiğimi söylemem lazımdı.

Değişimim çok hızlı olmamalıydı yoksa Steinbridge şüpheli-nirdi. Günlük terapilerimizde kafam karışıkmiş gibi davrandım. Seth'in sadece bir eşi mi var? O eş ben miydim? Sonunda daha fazla kendime geldim ve her bir terapide daha az kafası karışmış gibi ve daha az ısrarcı davrandım.

“Neyim var?” diye sordum doktora. “Neyin gerçek neyin hayal olduğunu neden bilmiyorum?”

Teşhisim konmuştu! Çocuğumu kaybetmenin travması ve bununla nasıl baş edeceğimi bulamamam Seth'le olan ilişkiye yansı-
mıştı! İyileşmeme odaklanmak yerine başka kadınları suçluyordum.
Doktor, akıl sağlığımın bu hale gelmesine neyin neden olduğunu
sorduğunda geveze, meraklı ve bana güvensiz hissettiren kadınlara
karşı dikkatli olmam gerektiğini söyleyen Debbie'yi hatırladım.
Debbie'yi hiçbir şey için suçlamıyordum. En azından gözümün
açılmasını sağlamıştı. Güvensizlik yaşayan tek kişi ben değildim.
Hangi yaşta olduğunuzun bir önemi yoktu. Lanet olsun, Lauren'in
dışarıdan mükemmel bir hayatı varmış gibi görünüyordu. O yıl
dönümü kartlarını hava atmak, bizlerden daha iyi bir hayatı ol-
duğunu gözümüze sokmak için yapıştırdığını düşünmüştüm hep.
Ama şimdi gerçekleri görüyordum: Kadınlar, erkeklerin neden ol-
duğu güvensizlikle yaşıyor, sürekli kendilerine ve çevrelerine iyi ol-
duklarını kanıtlamaya çalışıyordu. Tabii ki ara sıra erkeklere karşı
sabırlarını yitiriyorlardı ama bu, hepimizin dengesiz olduğu ya da
erkeklerin önemsemez davranışlarıyla dengemizi bozduğu anlamı-
na gelmiyordu. Doktor Steinbridge'e Debbie'den de Lauren'dan da
bahsetmedim. Söylesem sorumluluk almadığımı düşünürdü. Ama
yaptığım şey bu değildi. Herkesi sorumlu tutuyordum. Bir insanın
akıl hastanesine yatmasına bir köy dolusu insan neden olabilirdi.

Doktor Steinbridge'e göre bu durumlarla baş edemememin ne-
deni çözülme. Bu hoşuma gitmişti: *çözülme*.

Ama çözülen ben değildim. Eşime olan hayranlığımı. Kırılgan ve acı verecek kadar umursamaz bir kadın taklidi yapıyordum.
Stresle baş edemiyordum. Kontrol mekanizmam yoktu. Anne ve babamın ilgisizliği yüzünden gergin ve naif bir ipekböceğine dönüşmüştüm.

Annem ve babamla olan durumlar hakkında bir seans yaptık.
Annem herkesi memnun eden babam da herkesten uzak duran biri-
yidi. Annemin babamın ilgisini çekmek için daha daha daha

çok çabaladığını gördükçe... sevgi dilini öğrenmiştim. Bunu öğrendikçe de beklentilerin ağırlığı altında ezilmiştim. Boş karnım bana gerçek bir kadın olmadığımı, eşimin sevgisini hak etmediğimi hissettirmişti. Organlarımı alıp üreme sistemimi kapatmışlardı. Yaptığım düşüğe dair acı dolu anılar hatırlıyordum. Bunlara izin vermem ve o anılarla yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Doktorlar öyle söylüyordu. Ama ben yaşadığından beri bu anıyla bir kez bile yüzleşmemiştim. Kaçtığın şeyin ne olduğunu bildiğinde kaçmak daha kolay oluyordu.

Seth'le pansiyondan yeni çıkmıştık. Benzin istasyonunda durup yolculuk için atıştırmalık bir şeyler aldık. Hemen öncesinde bir şeyler yemiştik ama Seth bebeğin atıştırmalığa ihtiyacı olduğu konusunda ısrarcıydı. Bu da beni güldürüyordu. Çok ilgiliydi. Küçük hediyeler alıyor, karnımı öpüyordu. Hastanedeki arkadaşlarımdan biri, eşinin hamile karnından tiksindiğini ve ona dokunmayı reddettiğini söylemişti. Onu arabanın penceresinden izlerken içim gururla doldu. Benim kocam, benim. Ve artık bir bebeğimiz vardı. Hayatım bundan daha kusursuz olamazdı. Arabaya doğru yürürken çok yakışıklı görünüyordu. Elinde iki karton bardak vardı ve koluna da bir poşet asmıştı. Bardaklarda çay vardı. Bardaklara sıcak su doldurduğunu ve içine de annesinin çaylarından koyduğunu söyledi. Tadı acıydı ama bir haftadır içiyordum ve artık alışıyordum. O, benzin doldurmayı bitirene kadar ben de çayımı karıştırdım. En sevdiğim hamilelik atıştırmalıklarımından almıştı: sağlıklı ve normalde utançtan kızarmama neden olacak işlenmiş şeylerdi bunlar. Ama çayımdan içerken bunlardan birini çıkardım. Düşünceli ve anlayışlı eşime minnet duydum. Ranch soslu cipsler ve birbirine dolanmış, kırmızı plastikleri andıran meyan kökü çubukları çok güzeldi. Kramplar bir buçuk saat sonra başladı. Başta bir şey söylemek istemedim. Doktorumun kadınların hamileliklerinin ilk zamanlarında kimi zaman Braxton Hicks kasılmaları yaşadıklarını söy-

lediğini hatırladım. Bu hafif kasılmalar, olacakların provasıydı. Koltuğumda huzursuz bir şekilde kıvrandım. Açık cips paketim arabanın zeminine döküldü. Küçük üçgen parçalar ayakkabılarımın çevresine saçıldı. Cips paketini almak için eğildiğimde kanı gördüm. Krem rengi derinin üzerine birikmiş krem rengi pantolonumu koyu ve korkutucu bir kırmızı renge boyamıştı. "Seth," diyebildim sadece. Bana baktı ve kanı görünce ayağını gaza bastı. En yakın hastaneye, Queen County'ye gittik. Acil kapısının girişine geldiğimizde bebeğimin öldüğünü anlamıştım. Sanki canı bacaklarımın arasından akıyor gibiydi.

Ondan sonraki her şeyi floresan ışıklarıyla aydınlanmış bir sersemlik içinde hatırlıyorum. Hastaneye arabayla gittiğimiz andan sonra net olarak hatırlayabildiğim tek şey beş gün sonrasında bana rahmimin parçalandığını ve kanamayı durdurabilmek için acil bir ameliyatla almaları gerektiğini söyledikleri andı. Bir daha asla hamile kalamayacaktım. Seth'in gömleğine sarılıp ağladım. O da bana sıkıca sarıldı. İşyerinden gelen bir telefonu cevaplamak için dışarı çıktığı sırada odamın küçük tuvaletine gidip metal bir tırnak törpüsüyle bileklerimi kesmeye çalıştım. Bir hemşire yerde kan içinde olduğumu görünce çok sakın bir şekilde kana baktı. Kötü bir iş çıkarmıştım. Bileklerimi kör bir şeyle kesmiştim. Yara izleri kalın ve yumru gibiydi. Onlar bana yardım etmeye çalışana kadar sakindim ama sonra tırnaklarımı geçirip ısırma, bebeğimi öldürdüklerini ve beni de öldürmeye çalıştıklarını söyleyerek haykırmaya başladım. Queen County'de ilk yatışım böyle olmuştu. Orada rahmimi ve kalbimi bıraktım.

Doktor Steinbridge kederliyen üç eş yanılsamasını uydurduğumu söyledi. Seth'e daha çok uyan ve ona benim veremediğimi verecek üç kadın... Tanrım, eksiklerimin hepsi acı vericiydi. Gerçi bunların sadece yarısı doğruydı.

Terapilerden başım önümde, bileklerimdeki yaralar zonklayarak çıktım. Acınacak haldeydim. Doktor iyileştigimi düşündü. Ama en

kırılğan göründüğüm ve omuzlarımı indirdiğim anlarda sinirleniyordum. Seth neredeydi? Neden gelmemiştii? Bebeğini taşıdığım zamanlarda böyle değildi. Her şeyi alttan alıp tüm kaprislerimi çekiyordu. Yalan söylediği için hiç suçlu hissetmiş miydi?

Beni başından atmıştı. Hemşirelere defalarca şikâyetle bulunsam da hâlâ soğuk olan odama doğru sinirle gittim. Oda arkadaşım kırklı yaşlarının sonunda Susan adında bir kadındı. Eşinin kendisini aldattığını öğrenince manevi bir yıkım yaşamıştı. Ona Zayıf Susan demek istiyordum. Bir de fazladan iki evliliğe onay verip unutulmuş ortanca eş olmak neymiş onu görmeliydi.

Susan'ın kaşı ve kirpiği yoktu. Gerildiğinde ince parmaklarıyla uzanıp bunları cımbız gibi yolduğunu görmüştüm. Başının tepesinde de kel bir kısım, yatağına dağılmış kahverengi saçlar vardı. Buradan çıkana kadar şu kedilerden biri gibi tamamen saçsız kalacağını düşünüyordum.

Döndüğümde odada yoktu. Yatağıma uzandım. Gün içerisinde de ışıklarımızı söndürmemize izin vermedikleri için gözüme gelen ışığa kolumla engel oldum. Şekerleme yapmak üzereydim –buralarda yapabileceğiniz en iyi şey buydu– ki bir hemşire ziyaretçim olduğunu söylemeye geldi.

Gözlerimi açtım. Aklımdan ilk geçen ona kızmamış gibi davranmak oldu. Bu doğrudu. Uysal ve mahcup davranacaktım. Onun benden istediği türden bir kadın gibi davranacaktım. Çok zor olmazdı, değil mi? Yıllardır rol yapıyordum. Öfkem yüzeyin altında kaynasa da kendini belli etmiyordu. *Artık uyandın*, dedim kendi kendime. *Kontrolünü kaybetme*.

Dikkatli ve hazır bir şekilde ayağına kalktım. Nasıl görüldüğüme bakmak için ayna yoktu –aynalarla bilek kesilebilirdi– o yüzden saçımı düzelterip gözlerimin altını sildim. Nasıl görüldüğüm hakkında bir fikrim yoktu ama ne kadar acınası görünürsem o kadar iyi olacağını düşündüm. Ellerimi karnıma götürdüğümde sadece eskiden

şarap ve peynirli makarna alışkanlıklarım yüzünden dolgun olan kalçamdan geriye kalan kalça kemiğim vardı. Göğsümü dikleştirdim. Neyse ki onlar küçülmemişti. Kocamı kendi tarafıma lazımdı.

Ortak alana girdiğimde gördüğüm kişi Seth değil Lauren oldu. Birden hayal kırıklığına uğradım. Bunu beklemiyordum. İfademi toparlayıp gıcık Lauren'a gülümsedim. Birlikte içki içip sırlarımı anlattığım Lauren'a. Hâlâ arkadaş mıydık?

Onu gördüğüm için sevinip sevinmediğimi bilmiyorum ama o beni gördüğüne kesinlikle sevinmişti. Beklediği masadan kalktı. Kot ile Seahawks* eşofman üstü giymişti. Bana doğru gelirken yüzü kaygılıydı. Odanın ortasında dans eden kadına değmemeye çalıştı. Kaşlarını çatı.

“Thursday,” dedi derin bir nefes alıp başını sallayarak. “Neler oluyor?”

O an onu o kadar sevdim ki Seth için hazırladığım pişman ifade yok oldu ve ona sıkıca sarıldım. Ruh halim, düşüncelerim, hepsi ortaya saçıldı. Bir örümcek maymunu gibiydim; rahatlamak için tanıdığım birine sarılmıştım.

Lauren hafifçe çığlık attı ve onu çok sıktığımı fark edip bıraktım. Kötü bir şey yaşadığında eski dostlarının yapacağı şekilde hafifçe gülümsedi. Şimdiden bana inandığını anlayabiliyordum. Bir arkadaşım vardı.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum duyacaklarım için heyecanlanarak.

“Eşin hastaneyi aradı. Adı Seth'ti değil mi? Bir hastalık nedeniyle uzun süre gelemeyeceğini söyledi. Ona ulaşmaya çalıştım ama bizde numarası yoktu. O yüzden anneni aradım. Acil durumlarda aranacaklar listende vardı. O da bana seni nerede bulabileceğimi söyledi.”

Annemin bir yabancıya kızının akıl hastanesinde olduğunu söylemesine şaşırmıştım. Lauren beni bulmak için çok çabalamıştı.

* Seattle'in resmi futbol takımı. (ed.n.)

Anna'nın ortalıkta olmadığını fark edip etmediğini merak ettim. O da anneme ulaşmaya çalışmış mıydı acaba?

"Neden buradasın?" dedi sonunda pencerenin yanında bir yere oturduğumuzda. Doğudan sıradışı şiddette bir yağmur yağdığı ve camlara çarpıp ağaçları eğdiği için camlar lekeliydi. Bahçede dolaşan bir kadının saçları savruluyordu. Lauren'a yaklaştığım sırada bir anne/oğul ikilisi bize doğru yürüyüp etrafımızdaki boş sandalyelere baktı. Onlara sert bir bakış atıp uzaklaşmalarını sağladım. *Güzel. Gidin.*

Ona Hannah'yı görmeye gittiğimi ve Regina'yı internetten bulduğumu anlattım. Hannah'nın yara izlerinden bahsettiğimde Lauren'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Bu, hikâyenin en karmaşık kısmıydı. Seth'in tartıştığımız sırada beni de ittiğini söyledim.

"Tüm bunları yüzüne vurdum. Ona saldırdığımı, düşüp başımı çarptığımı söyledi. Uyandığımda buradaydım. Lauren..." dedim sesimi alçaltarak. "Bunları uydurduğumu söyledi."

Yüzü dehşet içindeydi. Hayatı berbat haldeydi ama benimki daha da beter haldeydi.

"Neyi uydurduğunu?"

"Çokeşliliğini. Kendi annem de dahil herkesi delirdiğime ikna etti." Bir tutam saçı parmaklarımın arasında oynarken delirmiş gibi görünüyor olabileceğimi düşünüp hemen durdum.

Lauren bunu fark etmemiş gibiydi. Düşünürken bakışlarını yere indirdi.

"Eğer sana yakın herkes aynı şeyi söylerse sana asla inanmazlar," dedi. "Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin."

Biliyordum.

"Peki ya arkadaşların? Arayıp arkanda durmasını söyleyebileceğim bir arkadaşın var mı?" Ellerini dizlerinin üzerine koyduğu sırada sadece sağ el parmağını sallıyordu. Bunun gerginliğinin işareti olduğunu düşündüm.

“Hayır,” dedim. “Senin dışında kimseye söylemedim. Kız kardeşim bile bilmiyor.”

“Yakında değilsiniz öyle mi? Tıpkı bizim aile gibi.”

“Yakınız ama birbirimize çok uzağız. Sanırım ne demek istediğimi biliyordur. Sık sık görüşüyoruz ama birbirimizin hayatlarından haberimiz yok.”

Lauren ne demek istediğimi anlıyormuş gibi başını salladı. Tüm Amerikan aileleri bir birliktelik oyunu oynuyor olabilirdi. Belki de bu oyunda çoğu Amerikan ailesi spor hakkında konuşup birlikte güveç yiyebilir (Pasifik Kuzeybatısı’nda glütensiz ve organik), politika hakkında tartışabilir ve aslında yalnızlıktan ölürken anlamlı ilişkileri varmış gibi davranabilirdi.

“İyi olup olmadığını bilmiyorum,” dedim Hannah’yı kastederek. “Onu son gördüğümde iyi değildi. Ertesi gün beni aradı ama geri döndüğümde cevap vermedi.”

“Belki onu ben arayabilirim,” dedi Lauren. “Facebook’u falan var mı?”

Hannah hakkındaki tüm detayları anlattım. Adresini hatırlıyordum ama telefon numarasını unutmuştum.

“Seth’in bu kızla nerede tanıştığını biliyor musun?” diye sordu Lauren ona kapıya doğru eşlik ettiğim sırada.

Başımı iki yana salladım. Onca dedektiflik araştırmamda Hannah’ya eşimle nerede tanıştığını sormamıştım. Gerçi bana doğruyu söyleyeceğinden de emin değildim.

“Bir fotoğraf var,” dedim hemen. “Regina’nın arkadaşlık sitesindeki profilinde. Sanırım Hannah ve Regina birbirini tanıyor.”

Lauren şaşırdı. Konu saçma bir hal alıyordu. “Bir dakika,” diye fısıldadı. “Seth’in diğer iki eşi birbirini tanıyor mu?”

Bunu başımla onayladım. “Bu fotoğrafı bulabilirsen bir kanıtımız olur. Regina’ya gidip onu konuşturabiliriz...”

Planım kusurluydu. Regina'nın bana destek olmak için öne çıkacağını düşünmek hataydı. Sadece bir fotoğrafla Seth'in çokeşli olduğunu kanıtlamak çok zordu. Ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Onlara şantaj yapabilirdim.

Lauren bir şeyler öğrenir öğrenmez geleceğine söz verdi. O kadar rahatladım ki ona bir kez daha sarıldım.

Gitmeden önce, "Lauren," dedim. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Nasıl olduğunu bile sormadım..."

"Evet ama içinde bulunduğun duruma bakılacak olursa buna hakkın var."

Ziyaretçi kartıyla güvenlik masasına doğru dönüp bana el salılamadan önce ona minnetle baktım. "Kısa süre sonra geleceğim," diye söz verdi.

Odama döndüm. İçimde yeni bir umut doğuyordu. Yalnız değildim. Seth öyle olduğuma inanmamı istiyordu. Annemi... ve babamı yanına çekmişti. Tamamen ona bağımlı olmamı istiyordu ama bunun nedenini bilmiyordum. İşlerine burnumu soktuğum anda onun için bir sorun haline gelmiştim. İşini ve itibarını zedeleyebilecek şeyler biliyordum. Tabii ki beni buraya kapatmak isterdi.

Peki ya... Ya Hannah'nın benden haberi yoksa? Belki de öyleydi. Belki de başından beri hepimizin bir kadın dayanışması içinde olduğumuzu hayal ediyordum. Eşimiz o kadar çok sevilen biriydi ki üç kadınla birlikteydi. Bu yüzden hepimiz bundan memnunduk! Ama Seth beni uzak tutmak için elinden geleni yapacaktı. Beni Hannah'dan uzak tutmak istiyor olabilirdi. Olanları öğrenmesini istemiyordu. Regina'nın arkadaşlık sayfasındaki fotoğrafını düşündüm. Fotoğrafın köşesinde duran ve tuhaf bir şekilde Hannah'ya benzeyen sarışını... Ya Seth, Hannah'ya da bana uydurduğu hikâyeyi uydurduysa? Kısır eş, ona çocuk verecek birine duyulan

ihtiyaç... Bu denklemden tamamen çıkarılabilirdim. Böylece Seth bir kez daha istediğine ulaşmış olurdu.

YİRMİ İKİ

Lauren iki gün sonra üniformasının üzerine giydiği çöp poşeti
Lrengindeki şişme siyah ceketiyile yorgun bir şekilde geldi. Bir
Starbucks bardağını parmakları arasında çevirirken benimle göz
göze gelmemeye çalışıyordu. Ojeleri yoktu. Onu daha önce ojesiz
gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Bunun stresli Lauren'ın bir im-
dat çağrısı olup olmadığını merak ettim. Selamlaşmakla uğraşama-
yacak kadar dikkatim dağınıktı.

“Sana da aldım ama içeri sokmama izin vermediler.”

Bana ne aldın? Ah! Latte, latteden bahsediyordu. Kahveyi elimle
reddettim. “Kafein almamıza izin verilmiyor.

Başını salladı ve konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes
aldı. Yanaklarını şişirip gözlerini açtı. Kendimi duyacaklarıma ha-
zırladım.

“Facebook'ta yok Thursday. Hiçbir şey yok. Tüm sosyal payla-
şım sitelerini dolaştım. Pinterest ve Shutterfly'a bile baktım. Öyle
biri yok. Tanrım, adını farklı şekillerde aramayı bile düşündüm.
Bazı insanlar öyle yapar bilirsin...”

Regina'yı düşünüp başımı salladım. Onu bulmak için akıllı dav-
ranmam gerekmişti.

“Ya profilini silmiş ya da aşırı sıkı güvenlik ayarları var,” dedi Lau-
ren bardağın karton tutacağıyla oynarken. “Ona Google'dan da bak-
tım... Hiçbir şey yok. Gerçek adının o olduğundan emin misin?”

“Bilmiyorum. Seth'in cebinde bulduğum isim bu.” Başımı elle-
rimin arasına aldım. “Peki Regina ile Hannah'nın fotoğrafı? Onu
buldun mu?”

Çantasına uzanıp katlanmış bir kâğıt çıkardı. Lauren'in rengi atmıştı. Kâğıdı masanın üzerine ittiğinde uzandım. Açarken ellerim titriyordu. Regina ile Hannah olduğundan şüphelendiğim kadının fotoğrafıydı. Ama buğulu çıktıya bakarken bir tuhaflık vardı. Regina aynıydı. Gülümsemesi hatırladığım gibi kocamandı ama daha önce Hannah'yı gördüğüm köşede koyu renk saçlı başka bir kadın vardı.

"Hayır," dedim. *Hayır, hayır, hayır...*

"Bu o mu?" diye sordu Lauren. Parmağıyla fotoğrafa – Hannah'nın olması gerektiği yere– dokundu. "Bu Hannah mı Thursday?"

Başımı iki yana sallayıp kâğıdı ittim. Buz gibi olmuştum. Öne arkaya doğru sallanıp başımla sorusunu reddettim. Deliriyor muydum?

Ben delirdiğimi düşünüyorsam Lauren da öyle düşünüyor olabilir. Birden başımı kaldırdım. "Bana inanıyor musun?"

"Evet..." Ama sesinde şüphe vardı. Soruma cevap olarak bir kanıt arıyormuş gibi etrafa baktı. Kalbim *sıkıştıkça sıkıştı*.

Birkaç dakika sessizce oturup pencereden dışarı baktık. Lauren'in oturduğu yerde kıpırdandığını fark ettim. Her şeyin yolunda olmadığının bir diğer göstergesi de buydu. Durumumdan mı rahatsız olmuştu yoksa kendi sorunları yüzünden miydi bilmiyordum.

"Bir şey daha var..." Bunu sona saklamıştı. Neden bana bakmıyordu?

Midemde bir kasılma hissettim ve masanın altındaki bacaklarımı sallamaya başladım. Aklından geçeni söyleyip rahatlamasını istiyordum. Kalbim sıkışmaya devam ediyor, düğüm düğüm oluyordu...

"Anlat..."

"Bak, bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Birkaç arama yaptım ve... şey... bana verdiğin adresteki ev... Şey, Thursday... Senin adına kayıtlı." Elini yüzüne kapattı.

Zihnim bulandı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sözlerini tekrar edene kadar ona boş boş baktım.

“Ne?”

Bana farklı bir şekilde bakıyordu. Doktorlarla hemşirelerin bana baktığı gibi.... Temkinli bir acımayla. *Ah zavallı kız, kırılğan şey...* Ayağa kalkıp gözlerine bakmak için kendimi zorladım.

“Orası benim evim değil. Neler olduğunu bilmiyorum ama benim evim değil. Bana inanmasan da umurumda değil ama ben delirmedim.”

Beni sakinleştirmek ister gibi iki elini birden kaldırdı. “Sana delirdiğini söylemedim. Sadece sana bulduğum şeyleri anlatıyorum.”

Geri çekilirken dudaklarımı ıslattım. Burada kimse bize dudak kremi vermiyordu. Beyninizi rahatlatmaya çalışırken bedeninizin mahvolmasına izin veriyorlardı. Buradaki herkes ya kurumuş ya da yağlanmıştı. Saçları tel tel başlarına yapışmıştı. Saçlar ya ıslak görünür ya da üzerine kar yağmış gibi kepekli olurdu.

Veda etmeden odama koşmak ya da bağırmak gibi –bağırmak kötü olabilirdi– kabaca bir şey yapmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım. Ama kendimi kontrol edemiyordum. İnsanların sizin hakkınızdaki görüşleri hayatta düşüncelerinizi en çok etkileyen şeydi. Herkes size karşıysa, şu anda olduğu gibi kendinizi yargılamaya başlıyordunuz.

“Geldiğin için teşekkürler.” Bunu zorlukla söyledim. “En azından çabaladığın için minnettarım.” Sakince yürümeye başladığımda bana seslendiğini duydum. Koşmuyor ya da acele etmiyordum. Neler hissettiğimi görmemesi için oradan uzaklaşıyordum.

Odamdaki ince örtünün altında kıvrıldım. Dizlerimi göğsüme çekip yanağımı kaşındıran çarşafa yasladım. Çamaşır suyu ile biraz da kusmuk kokuyordu. Susan odanın diğer tarafından bana bakıyordu. İçeri girerken ona bakmıştım. Kirpiksiz gözleri temkinliydi. Benim de orada yaşadığımı unutmuş gibiydi.

Gözlerini sırtımda hissettim. Bu saatlerde, grup terapisi ile akşam yemeği arasında, genelde ikimiz de odada olurduk. Bu saate “kısa bir mola” diyorlardı. Çoğumuz molamızı nasıl olduğumuzu düşünerek geçiriyorduk. Tam bir kısır döngüydü.

“Ne kadar zamandır buradasın Susan?” Sesim boğuk çıkmıştı. Susan çekingen bir ses çıkarınca sorumu yenilemem gerekti.

“Bir aydır,” dedi.

Oturup sırtımı duvara yasladım ve yastığı göğsüme çektim.

“Daha önce böyle bir yere geldin mi?”

Bana baktı ve kendisini izlediğimi fark edince bakışlarını uzaklaştırdı. “Sadece bir kez... çok gençken. Babam ölmüştü ve bununla baş edememiştim.” Susan’ın her şeyi özetlemesine ve başka soru sormak zorunda kalmamaya bayılıyordum. Terapisti onu çok seviyor olmalıydı.

“Peki gitmeye hazır olduğuna nasıl karar verdiler?”

Susan heyecanlanmış gibiydi. Yanaklarında iki kırmızı nokta belirdi ve parmaklarını birbirine geçirdi.

“İntihar eğilimimden vazgeçince ya da vazgeçtiğimi söyleyince.”

Bu doğrudu. En azından doğru yoldaydım. Bu konudan bahsetmeyi bırakmıştım.

“Umarım işler yoluna girer Susan. Bunu hak etmiyor.” Bunu inanarak söylemişim. Son birkaç gündür benim gibi kadınları, Lo’yu ve Susan’ı düşünüyordum. Güvenlerini kıran adamlara her şeylerini veren kadınları...

Daha sonra bana baktı. Kaşlarını görmediğim için şaşkın mı üzgün mü anlayamıyordum. Sözlerimi anladığında kısmen memnun olmuş gibiydi. Bu sözleri zihninden tekrar tekrar geçiriyormuş gibiydi. *O bunu hak etmiyor, bunu hak etmiyor.*

“Teşekkürler,” dedi kısık bir sesle. “Gerçekten hak etmiyordu.”

Bunu başımla onaylarken, *Seth de hak etmiyor*, diye aklımdan geçirdim. Hak etmiyordu. Ona itaat edip onu mutlu etmek için

her şeyi yapan kadınları da bizim ona sunduğumuz hayatı da hak etmiyordu. Çünkü arkasında zaten koca bir ekip vardı: kanun, çocuk taşıma, para. Bu kısmı kabul etmeyi hiç istememiştim. Belki de benimle param için birlikteydi. Belki de güven fonum için. Bu, hakkında düşünmediğim bir konuydu.

Para bendim. Kendime hiç bu gözle bakmamıştım. Bunun ilişkimizde bir önemi olduğunu sanmıyordum ama zengindim. Babam kardeşimin de benim de iyi bakıldığımızdan emin olmak için elinden geleni yapardı. Kız kardeşim onun güvenini büyük ölçüde sarsıp Michael Sprouce Jr. adında varlıklı bir golf kulübü üyesiyle evlendi. Böylece kardeşimin, anne ve babamın gözündeki itibarı kurtulmuştu. Benim için paranın bir önemi yoktu. Tek önemli olan şey Seth'ti. Ve her zaman çok cömert olmuştum... Hatta abartıp kontrolü ona bırakmıştım.

Ama şimdi... Artık her şey farklı görünüyordu. Her şey farklıydı. Beni köşeye kıstırmıştı. İnsan, eşine –sevdiği birine– böyle bir şey yapmazdı. Bu, yönetmek istediğiniz birine yapabileceğiniz bir şeydi. Ama Seth, üçümüzü birden yönetiyordu.

Susan ile birbirimize dönük şekilde oturduk. Akşam yemeği saatini beklerken gözlerimiz tavana dikiliydi.

Aklımdan dışarı çıktığımda yapmam gereken şeylerin bir listesini yaptım: banka hesabını kontrol et, eşlerle konuş, Seth'in anne ve babasıyla iletişime geç ve varlığımdan haberi olmayan iş ortağı Alex'le görüş. Beni burada sonsuza dek tutamazlardı. Dışarı çıkacaktım. Herkese onun gerçekte kim olduğunu gösterecektim. Bunu bana yapamazdı. Bu kez ona karşı savaşıacaktım.

YİRMİ ÜÇ

İki gün sonra serbest bırakıldım. Gruptaki Susan'a veda edip küçük kare sabunumu, kahvaltıda çaldığım bir elmayı ve hastaneye ait şampuan şişelerini yatağına bıraktım. Burası bir akıl hastanesi değilmiş de otelmiş gibi her zaman yeterince şampuan olmamasından şikâyet ederdik. Şikâyetlerin bazıları sadece kendimizi normal hissetmek içindi. Şampuanı çok fazla düşündüğünüzde önemli şeyleri düşünmüyordunuz.

Seth, danışmada durmuş hemşirelerden biriyle konuşuyordu. Doktor, dosyamla birlikte bana doğru yürüdü.

"Durumunu öğrenmek için her gün aradı," dedi Doktor Steinbridge yumuşak bir ses tonuyla. Nefesi yaşlı bir adamınki gibi soğanlı poğaça kokuyordu. "İnsanlar sorunlarla farklı şekilde baş eder. Bu yüzden ona sert davranma."

Dişlerimi sıkıp başımı salladım. Erkek dayanışması. Doktor Steinbridge'in kıllı parmağında bir alyans vardı ama zamanının tamamını burada geçiriyordu. Bayan Steinbridge'in evde oturup onu bekleyip beklemediğini, kendine ait bir hayatı olup olmadığını, hayatında ona, "*Çok çalışıyor, ona karşı sert davranma,*" diyecek birilerinin olup olmadığını merak ettim. Beklemek... beklemek.... Kadınlar hep bunu yapardı. Erkeklerin eve gelmesini, kendileriyle ilgilenmesini, onlara adil davranmasını beklerdi... Görülmeye değer olduklarının fark edilmesini ve takdir edilmeyi beklerdi. Hayat, kadınlar için bir tür bekleme oyunuydu.

Ben hâlâ uysal taklidi yapıyordum. Özgür kalana kadar bunu sürdürecektim. Yüzüme ifadesiz bir maske takıp ilerledim. Seth başarılı ve sakin biri gibi duruyordu. Regina'nın evindeki kıyafetlerini

giymişti. Koyu gri kumaş pantolonu, orman yeşili eşofman üstü, düzgünce jölenip taranmış saçı, tıraşlı yüzü... Benim yanımdayken olduğundan çok farklı bir tarzı vardı. Her birimizle farklı olduğunu, eşlerine uyum sağlamak için farklı tarzlara büründüğünü fark ediyordum. Hannah ile eşofman üstleri, beyzbol şapkaları ve müzik gruplarının tişörtlerini giyiyordu: Genç eşine uyum sağlamak için genç giyiniyordu. Yeni tıraşlı surat ve iş kıyafetleri Regina içindi. Bu sayede avukat eşi için saygıdeğer bir iş insanı oluyordu. Bana seksi Seth kalıyordu: kirli sakal, takım elbise ceket, üzerine oturan tişörtler ve pahalı ayakkabılar. Bukalemun gibiydi. Bir sürü kişiyle evcilik oynuyordu. Aramızda birkaç metre kaldığında Seth bana bakıp gülümsedi. Bana gülümsedi! Her şey yolundaymış ve normalmiş gibi. *Eşini bir akıl hastanesine bırak ve tek kelime etmeden ortadan kaybol.* Dudaklarıma zorlukla bir gülümseme yerleştirdim. Masanın arkasındaki hemşire bana bakarken, *Ne kadar şanslısın, böyle bir adamın senin gibi bir deliyle ne işi var!* der gibiydi. Kadının başını okşayıp bu ilişkideki asıl delinin Seth olduğunu söylemek istesem de onu yok saydım. Sevgili eşim Seth'e odaklandım. Her şey yolundaymış gibi kollarına gittim ve bana sarıldığı sırada öylece kaldım. Tıraş kolonyası çok kuvvetli ve keskindi... Benim yanımda kullandığından farklıydı. Korkak ve sakin bir eş gibi göründüğümü biliyordum ama beni göğsüne yasladığında Regina'nın kolonyasının kokusunu alıp öfkelen dim.

“Pekâlâ, ikinizi yalnız bırakayım,” dedi Doktor Steinbridge. “Bir sorunuz ya da sorununuz olursa aramayı unutmayın. Numaram dosyanın hemen üzerinde.” Elindeki kâğıdın üzerinde bir yeri işaret edip dosyayı Seth'in önüne bıraktı. İkimiz de ona teşekkür ederken kusursuz uyumda bir çiftmişiz gibi seslerimiz birbirine karıştı. Eskiden kesinlikle öyleydik. Bu da çoğunlukla benim sayemdeydi.

Seth üzerimi değiştirmem için kıyafet getirmişti. Eşofman altım, uzun kollu bir tişört ve Nike ayakkabılarım.

“Annen evine gidip birkaç şey getirdi,” deyip kıyafetleri bana uzattı.

Senin evin, diye düşündüm içimden. Neden *bizim* demiyordu da *Senin* diyordu? Üzerimi değiştirmek için tuvalete gittim ve ayakkabı hariç her şeyin büyük geldiğini fark ettim. İçinde kaybolduğum tişörtümü çekiştirerek dışarı çıktım.

Beni gördüğünde, “Mükemmel görünüyorsun,” dedi Seth.

Hannah kadar zayıf! diye düşündüm. Dışarı çıkarken elimi tutup hafifçe sıktı. Bir an için onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım. *Kendine gel Thursday!*

Kendime geldim. Ben de onun elini sıkıp beni arabaya götürmesine izin verdim ama kendimdeydim. Queen County gibi kasvetli bir yerde bir ay süren mahkûmiyetin ardından otoparka hayranlıkla bakıyordum. *Özgürüm!* İstedğim tarafa koşabilirdim, özgürdüm. Yolcu koltuğuna oturup her zamanki gibi havalandırma deliklerini ayarladım. Seth bunu fark edip gülümsedi. Onun için her şey normale dönmüştü. Ne yapacağını tahmin edebildiği Thursday karşısındaydı! *Kendimdeydim!* Arabanın ön tarafına geldiğinde bir nefes verip ondan nefret etmeye çalıştım. Bu onun arabası değildi. Kimindi? Her şey tuhaftı: koku farklıydı, koltuklar da... ama soru sormak istemiyordum. Beni yine hayal görmekle suçlayabilirdi. İçeri girdiğinde gülümseyip ellerimi ısıtmak için iki elimi birden dizlerimin arasına soktum. Yağmur yağıyor, damlalar ön cama hafifçe vuruyordu. Geçen haftaki gibi sert bir yağmur değildi. Seth uzanıp dizimi okşadı. Çok babacan bir tavırdı bu.

“Bak Thursday...” dedi otoyola çıktığımızda. “Seni görmeye gelmediğim için üzgünüm...”

Sadece bunun için mi üzgündü?

“Aramadın da,” dedim.

Bana baktı. “Aramadım da,” dedi. Evlilik yıldönümünü unutan sıradan bir koca gibiydi. Karısını hastaneye yatırmış bir koca gibi

değildi. Ona bu yüzden bağırabilir, onu azarlayabilirdim ama yolunda olmayan bir şeyler vardı. Aramızdaki elektrik değişmiş, gerginlik yüklenmiş gibiydi. Pencereden dışarı bakarken bir minivanın yanından geçtik. Kızıl saçlı küçük bir kız bana bebek koltuğundan el salladı. Ona karşılık vermediğim için kendimi suçlu hissettim. Elimi çok geç kaldırıp boş yola el salladım. Kendimi ilk kez delirmiş hissettim. Queen County’de bunu hissetmeyip şimdi hissediyordum. Bu çok komikti. .

“Ben... kızgındım,” diyerek devam etti Seth. Kelimelerini dikkatle seçiyordu. “Sana olanlar yüzünden kendimi suçladım. Daha iyi... çok daha iyi iş çıkarsaydım... Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Kızmak mı? Seth kızmanın ne demek olduğunu biliyor muydu? Hayatı tam da istediği gibi şekillenmişti. Kendisini tatmin edecek üç kadın birden vardı. İçimizden biri onu üzecek bir şey yapsa öfkesi geçene kadar ilgisini ve penisini bir başkasına verirdi.

Söyleyebileceği pek çok şey aklıma geldi. Ona söylemek istediklerim de. Pek çok şey... ve sonra neden kızgın olduğunu söylemediğini fark ettim. Onu akıl hastanesinden kovduğum için mi? Onu, genç ve hamile üçüncü eşine vurmakla suçladığım için mi? Sözkonusu eşini gizlice görmeye çalıştığım için mi? Ya da belki de bunların hepsi yüzünden mi? Seth’i suçlayacak tek laf etsem arabayı ters yöne çevirir ve Doktor Steinbridge’in beni ağzımı açıp salyalarımı akıtmama neden olacak bir dizi yeni tedaviyle beklediği Queen County’ye götürürdü. Kontrolümü kaybetmemeliydim. Bu da kontrolüm yokmuş gibi davranmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ona istediği gibi davrandım. Gerçekten yaralanmış gibi görünüyordu. Benim zavallı kurban eşim.

Bedenim gerildi.

“Doktorlara yalan söyledin, masallar anlattın...”

Demek ki Seth, hastanenin dışında bile yalan söylediğim saçmalığını sürdürüyordu. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Farkında

olmadan ayakkabımın içindeki parmaklarımı kıvrıp önümüzdeki arabalara baktım. Gerçekleri Hannah ve Regina dışında bilen tek kişi bendim. Seth arkadaşlarım ile ailemin beni dengesiz ve hayal gören biri olarak görmesini sağlamıştı. Beni Queen County'ye gönderebilirdi ve yanımda kimse olmayabilirdi. Beni son görmeye gelişinde Lauren'ın yüzündeki ifadeyi hatırlayıp yanağımın iç tarafını kemirdim. Hannah oradaydı ve onu tam olarak nerede bulacağımı biliyordum. Tek yapmam gereken gidip onunla konuşmaktı. O son gün, bana ulaşip yardım istediğini söyleyen bir mesaj bırakmıştı. Kendi kendime, *Kanıt bulana kadar çeneni kapat*, dedim.

“Anladım,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Seth bundan memnun olmuş gibi konuşmayı daha fazla uzatmadı. İşaretparmağıyla direksiyonda ritim tutuyordu. Vücut dili farklıydı. Onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyordum.

“Aç mısın? Annen buzdolabını doldurdu ama istersen bir şeyler alabiliriz.”

Aç değildim ama başımı sallayıp hafifçe gülümsedim. “Sadece evde olmak istiyorum. Eminim yiyecek bir şeyler bulabilirim.”

“Güzel,” dedi. “Birlikte bir şeyler yapabiliriz. Yıllardır bana ders vereceğine söz veriyorsun...” Sesi fazla neşeliydi. Hiç mutlu hissetmediğiniz bir anda birilerinin sizden neşeli olmanızı beklemesinden daha kötü bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

Seth'e aşçılık dersleri vermek, her zaman bahsettiğimiz ama hiçbir zaman hayata geçirmediğimiz bir konuydu. Bu, salon dansları dersi alacağınızı söylemek ya da çift olarak hava dalışı yapmayı planlamak gibi bir şeydi. *Düşünsene! Eğlenceli olmaz mı?*

Seth, yemek yapma konusuna benim inşaat sektörüne duyduğum kadar ilgi duyuyordu.

“Tabii ki,” dedim. Daha ikna edici ve uysal olmak için, “Çok eğlenceli olur,” diye de ekledim.

Otuz dakika sonra evimize girdiğimizde çok gergindim. İçerisi temiz kokuyordu. Seth'in oturma odasındaki bir pencereyi açık bıraktığını fark ettim. Ev soğumuştur. Gidip pencereyi kapattım. Seth her an sorun çıkaracakmışım gibi hep yanımdaydı. Pencereden dönerken ona çarptım ve iki yabancı gibi birbirimizden özür diledik. Düşersem beni yakalar mıydı yoksa yeniden Queen County'ye mi götürürdü emin değildim. İstedğim tek şey evde olmaktı ama eve tamamen farklı şartlar altında dönmüştüm. Eşim tanıdığım gibi biri değildi ve ben de rol yaptığım kadından farklı biriydim. Her şey aynı görünüyordu ama korkunç ve geri dönüşü olmayacak şekilde farklıydı.

İlk yaptığım şey duş almak oldu. Uzun, sıcak ve köpüklü bir duş. Normalde kullandığımdan iki kat fazla şampuanı başımda köpürttüm ve Susan'ı düşündüm. Birbirimize iletişim bilgilerimizi vermemiştik ama bir gün onu bulmak ve nasıl olduğunu görmek istiyordum. Kahve içmek için buluşup bir akıl hastanesinde tanışmamış gibi davranabilirdik. Banyodaki paspasa adımımı attığımda parmaklarım buruşmuştu. Buruşmuş tabanlarımı yere bastırıp alt dudağımı kemirdim. Gergindim ama uzun zamandan beri ilk kez kendimi temiz hissediyordum. Tüylü bornozuma sarınıp derin bir nefes aldım ve banyodan çıktım. Arkamdan buhar yükseliyordu.

“Burada bir süre seninle kalacağım,” dedi Seth.

Bir süre? ‘Bir süre’ ne demekti? Bunu bana bir ay önce söylese o kadar heyecanlanırdım ki muhtemelen hemen boynuna atlardım ama şimdi sadece yüzüne baktım. İki gün mü? Üç gün mü? Varlığı şimdiden can sıkıcıydı ve henüz birkaç saat olmuştu. Evimde, az önce terk ettiğim hastanedeki kadar rahat hissedemiyordum. Eşyalarımı karıştırmış mıydı? Çekmecelerim dağınık görünüyordu. San ki neyin nerede olduğunu bilmeyen biri karıştırmış gibiydi. Seth ve ben her zaman birbirimizin özel hayatına saygı duymuştuk ama

artık ben onun hakkında bir şeyler bildiğim için onun da benim hakkımda bir şeyler bilmek istemiş olabileceğinden emindim.

“Peki işin ne olacak?”

“İşimden daha önemlisin. Önceliğim sensin Thursday. Dinle,” dedi elimi tutarak. Elleri tuhaftı. Farklıydı. Elini tutmayalı çok uzun zaman mı olmuştu?

“Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. İşleri senin önüne koyduğumun farkındayım. Aramızı düzeltmek istiyorum. İlişkimiz üzerine yoğunlaşmak istiyorum.”

Duymak istediklerim tam olarak bunlarmış gibi başımı salladım. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirip ıslak saçlarımla oynadım. Eski Thursday gibi rahat ve uysaldım. Sadece daha zayıftım! Seth’in sevimli ve küçük şişme bebeğiydim.

“Yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Aç mısınız?” Konunun dağılmasına ihtiyacım vardı. Seth beni izlemiyorken düşünmem lazımdı ama ayağa kalkıp mutfağa gittiğim sırada yolumu kesti. Bedenime adrenalin pompalanıyor, kalbim hızlanıyordu. Bir şey yapmaya kalkarsa ona karşı koymaya hazırdım. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum ve ardından gülümsedim. Bu, birkaç haftadır yüzümde beliren en gerçekçi gülümsemeydi.

“Hayır, ben hallederim,” dedi. “Sen dinlen.”

Bir nefes verip bornozun içindeki ellerimi sıktım. Rahatlamaya çalışarak parmaklarımı esnettim. Seth mutfağın içinde ilerleyip çevreye sakin bir şekilde baktı. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen kararsızlığına gülmek istedim. Babam gibiydi. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Olduğum yerde kaldım ve ardından konuşmaya başladım. “Hasta, yorgun ya da incinmiş değilim.”

Başını kapı eşiğinden uzattı. “Belki de annenden gelmesini istemeliyim...”

Bunu normal ve neşeli bir ifadeyle söyledi ama annemin gelmesini istemiyordum. Ayrıca kocam ne zamandan beri destek almak

için annemi arıyordu ki? Annem telaşlanıp sızlanır, bana hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bakardı. Evliliğimi yargıladı. Mutfak-
ğa gidip ona baktım. Açık duran buzdolabının önünde duruyordu. Elinde bir paket tavuk göğsü vardı. Bununla ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Paketi elinden aldım.

“Hadi,” dedim. Başımla mutfak kapısını işaret edip gitmesi gerektiğini ima ettim. Ağzını açtığı anda onu susturdum. “Sorun değil. Bir şeylerle oyalanmak istiyorum.”

Bundan memnun olmuş gibiydi. Omuzlarını hafifçe silkerek oturma odasına doğru döndü. Hep böyleydi; her zaman çok çabalıyormuş gibi davranırdı. Her zaman uğraştığını, beni memnun etmek için çok çalıştığını düşünürdüm ama bu aslında sadece bir taktikti. Asıl yükü taşıyan bendim. Mutfak dolabından bir tava çıkardım. Bir soğanla taze sarımsak doğrayıp sıcak zeytinyağının içine koydum. Seth’ten nefret ediyordum. Tavanın içindeki tavuk cızır-damaya başladığında sırtımı tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Oturma odasındaki televizyonun sesini duyabiliyordum. Haberleri izliyordu. Ve sonra neler olduğunu anladım: Her şey normale dönüyordu. Seth, her şey normalmiş gibi davranarak bana yüklediği rolü üstlenmemi umuyordu.

Ne yapacağımı bilemeden yere çöktüm. Buradan uzaklaşmam lazımdı.

YİRMİ DÖRT

İlaç alırken alkol almama izin yoktu. Bu yüzden sonraki dört gün boyunca Seth’le ayrı koltuklarda saatlerce dizi izlemek benim için dayanılmazdı. Aramızdaki mesafe, her geçen gün artıyordu. Keskin votkanın boğazımdan geçtiğini ve beni yaktığını hayal ediyordum. Önce midemi yakıp damarlarıma geçecek, başımda bir yerlere yerleşip rahat ve hafif hissetmemi sağlayacaktı. Ne zaman bu kadar çok içmeye başlamıştım? Seth’le ilk tanıştığımızda alkole elimi sürmezdim. Belki de kardeşimi sürekli sarhoş ve kafası güzel bir halde gördüğüm için alkole yönelmiştim ama sonrasında şişeyi elime almış ve hiç bırakmamıştım.

Seth de içmiyordu. İçkinin etkisi altında olmaktan hoşlanmıyordu. Ben hamile kalınca o da içkiyi bıraktı. İçmeyi hayatında hiç sevmiş miydi yoksa sadece benimle birlikteyken mi içmişti bilmiyordum. Seksi ve tehlikeli Seth. Benimleyken rol yapıyordu. Bir fanteziyi yaşıyordu.

Hayatımı etkisi altına alan turuncu şişeler mutfaktaki su ısıtıcısının yanında duruyordu. Bir dizi nöbetçi gibiydiler. Bunları oraya koymak Seth’in fikriydi.

“Neden banyoya koymuyoruz?” diye mırıldanmıştım şişeleri ilk gördüğümde.

“Bu sayede unutmazsın,” demişti.

Ama aslında onları oraya koymasının nedeni bana ve gelenlere hasta olduğumu hatırlatmaktı. Su ya da atıştırmalık almak için mutfığa her girdiğimde gözüme takılıyorlardı. Beyaz etiketleri ışıltıyor gibiydi.

Annem sebze çorbası yapıp getirdi. Sanki soğuk algınlığım varmış gibi çorba getirmişti. Kahkaha atabilirdim ama sadece gülüm-

seyip ‘hasta’ çorbasını elinden aldım. Şişeleri görünce rengi belirgin bir şekilde attı. Arkasını dönüp bunları görmemiş gibi davrandı. Hastalandığınızda insanlar size iyi ve normal davranır, sizinle empati kurmaları gerektiğini düşünürdü. Size çorba ve ilaç getirip ellerinin tersiyle alnınızı kontrol ederdi. Ama akıl hastalığınız olduğunu düşünürlerse durum değişirdi. Bu çoğunlukla sizin hatanız olurdu. ‘Çoğunlukla’ diyordum çünkü akıl hastalıklarının bir tercih olmadığını, kimyasal kaynaklı olduğunu defalarca duymuştum.

“Özür dilerim, hastaneden çıktığında burada değildim,” dedi. “Baban sana Florida’daki Kel Teyze’yi ziyarete gittiğimi söyledi mi?”

“Babam mı? Benimle konuşmuyor. Utanıyor.”

Bana tuhaf bir bakış attı. “Çok çabaladı. Gerçekten Thursday. Bazen çok bencil olabiliyorsun.” *Bencil olan ben miydim?* Babam neredeydi? Eğer gerçekten umursuyorsa neredeydi?

İlaçlardan dolayı ağırlaştığımı ve dağıldığımı hissediyordum. Seth birkaç günlüğüne ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen diğerlerini görmek için Portland’a gitmişti. Annem benimle kalıp her sabah ve akşam ilaçlarımı verdi. Gece bir uyku hapi aldım. Hoşuma giden tek ilaç buydu. Aklımdan geçen endişe verici düşüncelerden uzaklaşabildiğim tek an uyuduğum anlardı. Planlar, planlar, planlar...

Annem bir sonraki sefer geldiğinde yanında babam da vardı. Burada yaşadığım yıllar içinde babam sadece birkaç kez gelmişti. Annem bir keresinde, *Baban ziyarete gidecek tarzda biri değil*, demişti. *Ziyaret edilecek tarzda biri*. Bunu babamın kendine çok değer vermesine yormuştum. O, kendince bir kraldı. Köleleri ona gelirdi. Onlar içeri girerken kenara çekip bu ziyareti Seth’in ayarlayıp ayarlamadığını merak ettim. Gideli on dakika olmuştu ve Seattle ofisinde birkaç saat geçirmesi gerektiğini söylemişti. Zil çaldığında henüz üzerimi yeni giymiştim.

“Burada ne işiniz var?” Daha kibar bir şey söylememe fırsat kalmadan bu sözler dudaklarımdan dökülmüştü. Babam bundan kendisi de emin değilmiş gibi kaşlarını çatı.

“Ciddi misin Thursday? Şükran göstermek için ne harika bir yol,” dedi annem. Oturma odasına giderken omzunda sallanan çanta küçük bir tasarım harikası gibi görünüyordu. Babamla birbirimize tuhaf bir şekilde gülümsedik ve ardından annemin arkasından ilerledik. Koridorda ilerlediğimiz sırada onun varlığını fazlaca hissediyor ve bundan huzursuzluk duyuyordum. Onun burada olmaması, benim de akıl hastanesine girmemem lazımdı. İkimiz de bunu biliyorduk. Karşılarındaki sandalyeye oturduğum sırada ağızımda ekşi bir tat vardı. Anne ve babalar duygusal muhafızlardı. Her zaman ciddi bakışları ve şok tabancaları hazır olurdu.

“Baban çok endişelendi.”

Annem çantasına uzanıp bir peçete çıkardı. Bununla hafifçe burnuna dokunduğu sırada ben de bana huzursuz bir ifadeyle bakan babama döndüm.

“Bunu görebiliyorum,” dedim.

Onlardan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Yapmam gereken işler vardı. İşe koyulmaya karar vermiştim.

“Gelmenizi Seth mi istedi?”

Annem hakarete uğramış gibi baktı. “Tabii ki hayır,” dedi. “Bunu da nereden çıkardın?”

Ağızımı açıp kapattım. Onu beni hapsetmekle suçlayamazdım. O zaman deli olduğumu düşünebilirlerdi. Benim için gereksiz yere telaşlandığına dair bir şeyler söyleyecek oldum ama babam benden önce davranıp konuşmaya başladı.

“Thursday...” Yüzündeki ifade çocukken kız kardeşime ve bana karşı kullandığı ifadeyle aynıydı. Bir hayat dersine mi hazırlanmalıyım yoksa hâlâ on iki yaşında olduğumu düşündüğü için bozulmalı mıyım bilemedim. “Seth meselesi artık yetti.” Elini havada hızla

kaydırdı. Avcuyla 'Seth meselesini' ortadan ikiye bölüyormuş gibiydi. "Tüm bunları arkanda bırakmalısın. Önüne bakmalısın."

"Kesinlikle," dedim.

"Bir spor salonuna yazılmalısın," dedi annem.

"Yazılacağım," diyerek başımı salladım.

"Pekâlâ..." Babam oturduğu yerde doğruldu. İşi bitmişti. Eve gitmek, haberleri izlemek ve annemin hazırladığı yemekleri yemek için hazırды.

"Gerçekten çok yorgunum," dedim.

Babam rahatlamış gibi görünüyordu. "O zaman gidip de yat," dedi. "Seni seviyoruz."

Yalan söylüyordu. Ondan nefret ediyordum.

Onları yolcularken kapı arkalarından kapanır kapanmaz neler yapacağımı planlamaya başlamıştım bile. Hannah'yı ara... Bir çanta hazırla... Git. Hannah'yı ara... Bir çanta hazırla... Git. Ama Seth kapıdan girdiği anda henüz yatak odasına bile gidememiştim. *Tatlım, ben geldim!* der gibi bir ifade vardı yüzünde. Beni kendimden korumak için gelmişti. Komodinin üzerine eğilmiştim ki yeniden doğruldum. Anne ve babamdan daha çabuk kurtulamadığım için kendi kendime küfrettim.

"Ne yapıyorsun?" Son birkaç haftadır işler bu şekilde değişmiş olsa, bu gayet normal bir soru olurdu. Ama şu anda ses tonu beni korkutuyordu.

"Kortizonlu kremime bakıyorum." Gülümsedim. "Sanırım ilaçlar cildimi kurutuyor." Kolumu hafifçe kaşıdım.

"İlaç dolabında değil midir?"

"Birkaç ay önce yatağın yanına koymuştum ama belki de..." Kaşınmaya devam ederek banyoya baktım.

"Ben getireyim." Sesi neşeliydi ama bakışlarındaki hafif değişikliği fark etmiştim. Farklı yürüyordu; adımları daha sertti ve omuz-

ları kasılmıştı. *Ne işler karıştırıyorsun?* Banyoya doğru gidip ışığı açışını izlerken ürperdim. Birkaç saniye sonra elinde kremle geri geldi. Ona minnet duyuyormuşum gibi gülümsedim. Rahatlamış gibi... Birkaç ay önce olsa ona içtenlikle gülümseyebilirdim. Kremin kapğını açıp koluma sürdüm. Seth de sürdüğüm yeri incelemek için eğildi. İlk kez saçının ne kadar beyazladığını fark ettim. Üç eşin yaşadığı stresle ve yalanlarla yaşamak onu da yoruyor olmalıydı. Kilo da almıştı. “Ben bir şey göremedim,” dedi.

“Kaşınıyor.” Sözlerim benim kulağıma bile sert gelmişti.

Doğrulup bana baktı. “Kaşınmıyor demedim.”

Orada bana çok uzun gelen birkaç saniye kadar kalıp birbirimize baktık.

“Annem...” Annemle babamın geldiğini anlatmaya başladım. Seth yeniden koluma baktı.

“Yarın yine geleceğini söyledi. O zaman seninle kalacak,” dedi bakışlarını kaldırmadan.

“Bakıcıya ihtiyacım yok,” dedim. “Ben iyiyim.”

İlk kez bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Seni önemsiyoruz Thursday. Yeniden iyi olana kadar birileri burada seninle kalacak.

Buradan çıkmam gerek. Çıkmam gerek.

*

Yatağa aynı anda gittik —çiftler birlikte yataardı— ama Seth yatakta benimle uyumadı. Koltukta uyudu ve televizyon da tüm gece açık kaldı. Bu, yalnız kaldığım tek andı ve yatakta yalnız kaldığım için çok memnundum. Tüm bunlar çok fazlaydı. Banyoya girdiğimde iyi olup olmadığımı sormak için kapıyı tıkladıyordu. Eve gelişimin beşinci gününde telefonumu geri vermiştim. Telefonumu izne ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi vermişti. Bir an önce iyileşmemi dileyen ve nöbetlerimin diğerleri tarafından doldurulduğunu söyleyen patronumdan, nerede olduğumu öğrenmeden önce Lauren'dan

ve dört gün önce ne zaman görüşebileceğimizi soran Anna'dan mesajlar vardı. Anna'ya meşgul olduğuma ve onu sonra arayacağıma dair bir mesaj attım.

Hannah'dan gelen mesajları aradığımda her şeyin telefon numarasıyla birlikte silindiğini gördüm.

“Sesli mesaj kutum boş,” dedim normal bir ses tonuyla. “Sildin mi?”

Seth, kitaplığımdan seçtiği gerilim romanından başını kaldırdı. Beş dakikadır sayfayı çevirmemişti. Başını iki yana salladı. Bana bakarken dudakları büzüldü. “Hayır.”

Bu kadar mı? Hayır mı? Yeniden ‘kitabını’ okumaya döndü ama gözleri hareket etmiyordu. Beni izliyordu. Telefonu bıraktım. Küçük masamın üzerindikileri yerleştirip toz alır gibi davranırken bir şarkı mırıldandım. Mutlu bir eştim. Kocam yanımdayken kendimi güvende ve iyi hissediyordum. Yeniden bana baktığında bir fatura yığınınını düzelterip gülümsedim. Kenarlarını düzelttim. *Neyin peşin-desin seni pislik?*

İlk seferki gibi Hannah'nın adını aramak için dizüstü bilgisayarıma uzandım. Son kullandığımdan beri masamın üzerinde şarjdaydı. Şifresi vardı ve bu yüzden Seth'in şifremi tahmin edip bir şeyleri silmiş olması olası değildi.

Ama gerçek şu ki korkuyordum. Mutfakta düşüp çarptığım gün gözlerindeki ifadeyi görmüştüm. Ve Hannah... Hannah'ya da vurmuştu. Tanrım, iyi olup olmadığını bile bilmiyordum.

Uygun zamanı bekliyordum. Altıncı gecede, ocakta çorbayı ısıtırken uyku haplarından birini ezdim. Saçma bir televizyon programının iki sezonunu bitirdiğimiz için Seth bize televizyonda izleyecek yeni bir şeyler arıyordu.

Çorbayı karıştırırken, Seth'in kâsesine ilacın tozunu koyup üzerine de acı sos ekledim. Tam da sevdiği gibi. *Friends*'in* bir bölümünü izlemiştik ki Seth'in koltukta başı düştü. Ağzı açık kalmıştı. Horladığı sırada başı arkaya gidiyordu. Adını seslendim. "Seth..." Sonra daha yüksek sesle bir kez daha, "Seth?" dedim. Kolunu sertçe dürttüğümde cevap vermeyince dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. Kalbim deli gibi atıyordu. Halı sayesinde adımlarım sessiz olsa da bana bir filin adımları gibi geliyordu. Beni yakalayacak olursa ne yapardı? Daha önce telefonunu hiç karıştırmamıştım. Eşleri dışında özel hayatla ilgili çok fazla kuralımız yoktu. Sadece ben onun eşyalarını karıştırmazdım o da benimkileri. Yani Seth, Hannah'nın mesajlarını silene kadar. Bu, evliliğimizde bir milattı.

Telefonu ters bir şekilde sehpanın üzerinde duruyordu. Bunun normal olup olmadığını, bunu daha önce yapıp yapmadığını hatırlamaya çalıştım. Ama hayır, telefonunu her zaman düz bir şekilde koyardı. Açık ve ortada olurdu. Üniversitede bir arkadaşım birinde kendisini aldatan erkek arkadaşından bahsetmişti. Telefonunu her zaman ters koyuyordu. *Bunu tahmin etmeliydim*, demişti. *Bu çok büyük bir mesajdı*. Ama Seth tam olarak beni aldatmıyordu, değil mi? Sadece onların isimlerinin ekranda belirmediğini görmemi istemiyordu. Beni onların var olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Gözümü yüzünden ayırmadan telefonuna uzandım. Televizyonda, kremine sürünce teni aniden kusursuz bir hal alan timsah derili bir kadın reklamı vardı. Parmaklarını kolunda gezdiriyor, Seth'in şifresini girdiğim anda bana cesaret verircesine gülümsüyordu.

Şifresi tanıştığımızdan beri aynıydı. Telefonuna şifresini yazdığını yüzlerce kez görmüştüm. Rahatlıkla tahmin edilebilir bir şifresi vardı. Telefonunun ışığı yandığında ve Seth'in ana ekranına giriş

* David Crane ve Marta Kauffman tarafından yaratılmış Amerikan yapımı durum komedisi türünde bir dizidir. (ed.n.)

yaptığımda şaşırdım. Tabii ki şifresini değiştirmemişti. Durum kontrolü altındaydı. Ben kontrolü altındaydım. Telefonu hep yanındaydı ve ben de gün boyunca çoğunlukla takip altındaydım. Belki de görmemi istemişti. Önce telefon listesine bakıp Hannah ve Regina'nın isimlerini bulmaya çalıştım. Hiçbir şey çıkmadı. Hiçbir şey yoktu. Kocamın tanıdığı bir Hannah, bir Regina bile yoktu. Ama birkaç hafta önce pazarda şarap içtiğimiz sırada Regina'nın ismi telefonunun ekranında belirmişti. Köpekleriyle ilgili bir arama gelmişti. Bunu uydurmuyordum. Mesajları arasında ilginç bir şey yoktu: nasıl olduğumu soran annemle kız kardeşim, iş arkadaşları, müşterileri, müteahhitler...ben. Sesli mesajlarıyla epostaları da aynı şekildeydi.

Kıpırdamadım ama nefes alışverişlerim hızlanmıştı. Her şeyi silmişti. Arayıp hiçbir şey bulamamamı istemişti. Telefonunu kendisinin bıraktığı şekilde sehpa üzerine bıraktım ve sonra da sessizce dizüstü bilgisayarımı açtım. Bilgisayar açılmadı. Açma tuşuna uzun süre bastığımda bile ışığı yanmıyordu. Seth bilgisayara bir şeyler yapmıştı. Terleyen avcumu pantolonuma sildim. Bilgisayarın tuşuna bir kez daha bastırdığımda ellerim titriyordu. Kızgın mıydım yoksa korkuyor muydum bilmiyordum. Bunu neden yapmıştı? Ya da o yapmamış mıydı? Bilgisayarlar her zaman bozulabilirdi. İki... üç... dört... Açılmadı. Hayır, bu bilgisayarı bir yıl önce almıştım. Daha önce bir sorunu yoktu... Yani kocama diğer eşini bulduğumu söyleyene kadar...

Lo'ya mesaj atıp olanları anlatmak için telaşla telefonumu buldum. Seth'in uyurken kıpırdanıp kıpırdanmadığını görmek için omzumun üzerinden baktığım sırada aklımdan deli gibi düşünceler geçiyordu. Ekranımda bir düzine mavi baloncuk oluşana kadar ardı ardına mesajlar attım. Yaptığım şey delice görünüyordu. Mesajları gönderir göndermez pişman oldum. Seth telefonuma bakar diye

tüm mesajları sildim ve sonra da ondan mesaj gelmesini bekledim. Gönderdiğim mesajları görmesini bekledim ama görmedi.

Seth arabamın anahtarını da cüzdanımı da saklamıştı. Kıyafetlerimi değiştirdiğimde ve ıvır zıvır çekmecesinden arabanın yedek anahtarını aldığım da saat yediyi geçmişti. Nakit paraya ihtiyacım olacaktı. Seth'in cüzdanından yeni yüzlük dolarları alırken dudagımı ısırdım. Acil durumlar için ekmek kutusunda beş yüz dolar daha bulunduruyordu. Mutfağa gidişim uzun sürdü. Para yoksa ne yapacağımı düşünüp gerildim ama kapağı kaldırır kaldırmaz para yığınını gördüm. Kenarlarından kıvrılmıştı ve tek başına duran bir kuru üzümün yanındaydı. Bir çantanın içine gerekecek şeyleri yerleştirdim. Seth koltukta uzanmaya devam ederken kapıya doğru yöneldim. Kapının çanı çınlayınca donup kaldım. Ses kulağımda öyle bir çınladı ki binadaki herkesin bunu duyduğundan emindim. Gerildim. Seth'in ellerini her an üzerimde hissedebilirdim. Beni geri çekebilirdi. Ne kadar yakınımda olduğunu görmek için başımı arkaya çevirdim. Beni yakalamak için üzerime atılmaya hazırlanmış olmasını beklerken odaya baktım ve hâlâ koltukta uyuduğunu gördüm.

Ne kadar süreliğine gittiğimi bilmiyordum. Param biterse Anna'yı arayıp para isteyebilirdim ama o da buraya gelmek için ısrar ederdi ve o zaman da her şeyi açıklamak zorunda kalırdım. Hayır... düşün... başka bir yolu olmalı. Ve sonra harekete geçtim. Asansöre gittim. Midem ağzımdaydı. Ya uyanırsa? Beni durdurmak için ne yapardı? Beni durdurmaya çalışırsa ona karşı koyabilir miydim? Çığlık atabilirdim. Belki bir komşu yardım etmeye gelirdi.

Asansörün düğmesine basıp yolunda gitmeyecek tüm korkunç şeyleri düşündüm. Acele et, acele et... Nereye gittiğimi anlaması birkaç saniyesini alırdı. Önce annemi ve Anna'yı arardı. Belki de benden haber alan biri olup olmadığını öğrenmek için hasta-

neyi arardı. Böylece birkaç saat kazanırdım. Son olarak Hannah'yı görmeye gittiğimi anlardı ama o zamana kadar ben çoktan oraya ulaşmış olurdum. Asansör hareket ettiğinde Seth'in telefonuma bir takip cihazı takmış olabileceği aklıma geldi. Bunu ondan bekleyebilirdim, değil mi? Bunun için uygulamalar vardı. Telefon takip programları. Telefonu avcuma alıp baktım. Seth planlama konusunda çok iyiydi. Her şeyi düşünürdü. Kapı açıldığında telefonu yere atıp dışarı çıkmadan önce kısa bir an için tereddüt ettim.

YİRMİ BEŞ

Evin önünde yeni saksılar vardı. Her biri yüzlerce kiloymuş gibi görünen seramik saksılar... Bunları Seth'in arabadan taşıyıp Hannah'nın isteğine göre yerleştirmiş olabileceğini düşündüm. Mutlu bir aile. Hannah, içlerine parlak turuncu ve sarı aynısefalar yerleştirmişti. Toprakta düzgün bir şekilde duruyorlardı. Mahallede yeni, büyüme konusunda ürkeklerdi.

Başka nelerin değiştiğini merak ettim. Hannah kapıyı açıp karnını tutarak mı benimle konuşacaktı? Ben, karnım belli olmadığı zamanlarda bile içimde büyüyen hayatı hissedip bu hareketi yapıyordum. Saksıların yanından geçip ön kapıya doğru ilerledim. İçeriden gelen gülme efektli televizyon programını duyabiliyordum. Güzel, demek ki evdeydi.

Zili çalmadan önce durdum. Evden telaşla çıkmıştım ve arabada da saçımı bile düzeltmeye fırsat olmamıştı. Eh pekâlâ, artık çok geçti. Zili çalıp geri çekildim. Bir dakika sonra ayak seslerini ve ardından da kilidin açılışını duydum. Kapı açılınca tarçın kokusu geldi.

Hannah, kapının eşiğinde çıplak ayakla dururken geçen sefer gördüğümünden daha farklıydı. Üzerinde bir pijama altı ile askılı tişört vardı. Saçını aşağıdan toplamıştı. Onu gördüğüm için rahatladım. İyi görünüyordu. Beni görünce kaşlarını çatıp başını hafifçe yana eğdi. *Bu ifade ne anlama geliyor?* diye düşündüm ama sonra birden kıyafetlerimle saçımı hatırladım. Muhtemelen hissettiğim kadar kaçık görünüyordum. O ise her zamanki gibi parlak ve güzel bir porselen bebek gibiydi.

"Ben... sana mesaj bıraktım... iyi olup olmadığını bilmiyordum. Çok iyi görünüyorsun!" Bana tuhaf bir şekilde bakınca ekledim. "Telefonum bende değildi..."

Sesim kesildi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Hannah'nın yüzü kibar ama buz gibiydi. Beni duyduğuna dair tek işaret gözlerini hafifçe açması ve sonra yeniden uykulu bir şekilde kılması oldu.

"Affedersiniz," dedi. "Anladığımdan emin değilim. Ne için buradasınız?"

"Senin için..." dedim sessiz bir şekilde. "Senin için buradayım." Sesim çok kısık ve tereddütlü çıkıp ardından yok oldu. Kendimden emin görünmek için yüzümü toparladım.

Elini kaldırıp yakasının alt kısmına dokundu. Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı. "Sizi tanımıyorum," dedi. "Yanlış eve mi geldiniz?" Beni bekleyen birileri var mı yoksa yalnız mıyım diye görmek için arka tarafa baktı. "Hangi numaraya bakmıştınız? Bu sokaktaki çoğu insanı tanırım," dedi yardım etmek isteyerek.

Boynumdan ayaklarıma kadar ürperirken ağzımı açıp kapattım. Nefesim kesiliyor, gözlerim yanıyordu.

"Hannah?" Bir kez daha şansımı denedim.

Başını iki yana salladım. "Üzgünüm..." Sesi artık daha sertti. Komik programını izlemeye dönmek istiyordu.

"Ben..." Sokağa boylu boyunca baktım. Dışarıda kimse yoktu. Sadece evlerin düzenli verandaları, sıcak ve sarı ışıkla aydınlatılmış pencereler... Kendimi kapana kısılmış, yalnız kalmış gibi hissettim. Bu sıcak ve sarı ışıklar benim için değil, başkaları içindi. Geriye doğru bir adım attım.

"Benim, Thursday," dedim. "İkimiz de... Ben de Seth'le evliyim."

Kaşlarını çatıp eve doğru bir bakış attı.

"Özür dilerim. Sanırım bir yanlışlık var. Durun eşimi çağırayım. Belki o size yardım edebilir..."

Arkasını dönüp içeriden birini çağırdı. O sırada saçını aşağıdan toplamadığını, küt kestirdiğini fark ettim.

"Saçın," dedim. "Yakın zamanda mı kestirdin?" Karnının düzlüğünü de fark etmiştim. Kafam karışarak elimi kaldırdım.

Hannah artık korkmuş gibi görünüyordu. Gözleriyle yardım istercesine etrafa baktı. Boynuna dokunmak için elini kaldırdı.

“Umarım aradığınız kişiyi bulursunuz,” dedi ve sonra da kapıyı yüzüme kapattı. Tarçının kokusu kesildi ve geriye sadece nemli toprakla çürümüş yaprak kokusu kaldı.

Geriye doğru sendeleyip garaj girişinden, sokaktaki arabama doğru yürüdüm. Kapıyı açmaya çalışırken eve doğru döndüm ve ikinci kattaki perdenin kıpırdadığını gördüm. Birileri dışarı bakıyor olmalıydı. Hannah’ydı. Neden beni tanımadığını iddia ediyordu? Neler oluyordu? Arabaya bindim ve alnımı direksiyona yasladım. Nefesim dudaklarımdan sessiz bir şekilde süzülüyordu. Olanlar çok çılgıncaydı. Kendimi delirmiş gibi hissediyordum. Bu düşünce çok huzursuz ediciydi. Hemen arabayı çalıştırdım ve evden uzaklaştım. Polisi aramasından korktum. Nasıl açıklayacaktım?

Arabanın navigasyonuna bir adres girdikten sonra otoyola yöneldim. Seth önce daha büyük otelleri araştırırdı. Bornozları ve minibarları olanları. Aklına başka bir şey gelmezdi çünkü şık şeylerden hoşlanan bir kadınla evlenmişti.

Başım ağrıyordu. Ağrımı dindirmek için yanımda hiçbir şey olmadığını fark ettim. Seyahat boy aspirinim Seth’in sakladığı çantamdaydı. Günlerdir ilk kez düşüncelerim keskin ve netti. Baş ağrım muhtemelen son birkaç gündür alıyormuş gibi yaptığım ilaçların etkisinden kurtulan bedenimin bir tepkisiydi. Su ısıtıcısının yanındaki turuncu şişeleri ve dilimin üzerinde eridikleri sırada bıraktıkları acı tadı düşündüm. İşe yaramaları lazımdı ama kendimi deli gibi hissetmeme, düşüncelere boğulmama ve kendimden şüphe etmeme neden oluyorlardı. Seth bunu mu istiyordu? Kendimden şüphe edip ona güvenmemi mi bekliyordu?

On dakika sonra arabanın navigasyonu beni uzun ve çamurlu bir yola götürdü. Hava kararmıştı ama sol tarafımda, yoğun ağaçların arasında bir göl olduğunu biliyordum. Gün ışığında gölün

üzerinde jet skiler ve sörf tahtaları olurdu. Burası üniversite öğrencileri ve aileler için bir hafta sonu mekânıydı. Yol bitti ve arabayı otoparka bıraktım. Karşımdaki ev karanlıktı. Büyük pencereleri oyulmuş gözler gibi iriydi. Çantamı yolcu koltuğundan alıp arabadan çıktım. *Lütfen Tanrım, işe yarasın*, dedim eve doğru ilerlerken. Ev iki katlıydı ve etrafı ormanlıktı. Önünde dolambaçlı bir garaj yolu vardı. Altmışlı yıllarda meşhur olan tek gözlü evlerdendi. Etrafta hâlâ inşaat malzemeleri vardı. Arabadan çıkarken büyük metal bir borunun yan tarafından geçmek zorunda kaldım. Dolambaçlı garaj yolundan ilerlerken çakıltaşlarına basıyordum. Ön kapıya asılı bir kilit kutusu vardı. Karşısında diz çöküp bir fener getirmiş olmayı diledim. Seth'in tüm evlerinin şifresi aynıydı; flört ettiğimiz zamanlarda Seattle'da inşa ettiği bir evi görmeye gittiğimizde bunu söylemişti. Otuz metrelik evine girmiş –o sıralarda gördüğüm her şeye bayılıyordum– sonra da mutfaktaki ada tezgâhta sevişmiştik.

Seth'in şifreyi değiştirmemiş olmasını dileyerek rakamları tuşladım. Kapı tatmin edici bir klik sesiyle açıldı. Anahtarı elimde sallayıp deliğe soktum. Kapı açıldı ve içeri girdim. Etrafa bakınca içten içe büyük bir gurur hissettim. Görünür bir yerde saklanıyordum. Sigara ve nemli havlu kokusu aldım. Etrafı inceledim. Bitmeyen baş ağrılarımın kaynağı Cottonmouth evi... 66 Cottonmouth Road üzerindeydi ve Seth bu yüzden buraya yılan ev diyordu. Dört ay önce ev sahibi felç geçirip hastaneye kaldırılmıştı. Babasının sonunun ne olacağını bilmeyen ve masrafları üstlenmek istemeyen oğlu da projeyi belirsiz bir şekilde beklemeye almıştı.

Seth tüm bu olanlara çok kızmıştı. Bu yüzden tüm detayları ezberlemiştim. Perdeleri açıp solgun ayışığının küçük boşluktan içeri girmesine izin verdim. Halı eskiydi. Eskiden kraliyet mavisiyken şimdi yamalı bir kot gibiydi. Müteahhittin işe başladığı zeminin bazı yerlerinde halı kıvrılmıştı. Pencereden dışarı, karanlık gökyüzüne baktım. Bulutlar o kadar yoğundu ki güneş tepede bile olsa

etraf kasvetli bir gri renge bürünmüş olurdu. Çok eski bir yapıydı. Girişteki küçük banyoya yürüdüm ve ışığı açmak için cesaretimi topladım. Çişimi yaparken eğilip tuvaletten gelen kokuyla burnumu buruşturdum. Eski lavaboda pas lekeleri vardı ve musluk gıcırdayordu. Aynaya baktığımda solgun ve beyaz tenimi, gözlerimin altındaki morlukları gördüm. Hannah'nın kapıyı açınca korkması normaldi.

Yukarı çıkıp yatak odasını buldum. Duvarlarda çiçekli duvar kâğıdı vardı. Köşeleri kalkmıştı. Duvara doğru itilmiş eski bir yatak vardı. Yatağın köşesine oturdum. Örtü, altımdan kaydı. Burada ne işim vardı? Gelmekle yanlış mı yapmıştım? Hannah bana kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakmıştı. Seth onu uyarmış mıydı? Onu tehdit mi etmişti? Yoksa.... Tanrım. Saçlarımda gezdirdiğim parmaklarım düğümlere takıldığında acıyı gözümün arkasında hissettim. Yoksa beni daha önce hiç görmemiş miydi? İnsan bir ilişkiyi tamamen uydurabilir miydi? Başka zaman olsa doktorumu arayıp fikrini alabilirdim ama şu anda doktoruma, eşime ya da kendime güvenmiyordum. Seth hepimizi etkisi altına almıştı.

Başım hâlâ ağrıyordu. Arkaya doğru yatıp yan döndüm. Dizlerimi göğsüme çektim. Sadece kısa bir uyku... Baş ağrım azalana ve mantıklı düşünmeye başlayana kadar.

Uyandığımda sabah olmuştu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Son aylarda uyku kafamı karıştırır olmuştu... Her şey karmaşıktı. Sürekli yer değiştirmem ve ilaçların bunda etkisi olmalıydı. Doğrudum ve bir saat bulmak için odaya bakındım ama duvarlarda sadece yıpranmış çiçekli duvar kâğıtları vardı. Seth uyanmış mıydı acaba? Beni bulmak için telefon görüşmeleri yapmaya başlamış mıydı? Arabamda bir takip cihazı olabileceğini düşünmemiştim ama bu da çok abartılı olurdu. Seth böyle bir şey yapmazdı... değil mi?

Büyük banyoda bir duş alıp duş başlığından akan suya eşlik eden boruların tıkırtısını dinledim. Bulduğum havlu sert ve kaşındırarak cinstendi. Tamamen kurumadan havluyu bırakıp kıyafetlerimi hızla nemli tenime geçirdim. Aceleden sadece bir kot ve kazak getirmiştım. Bir zamanlar üzerime oturan kazağım şimdi çok boldu. Bununla idare etmeliydim. Aklımdan soru işaretlerini attım. *Converse*imi giyip kapıya gitmeden anahtarlarımı aldım.

Regina ile konuşma zamanı gelmişti.

YİRMİ ALTI

Sabah trafiğinde ilerlerken radyoda Adele çalıyordu. Bugün kendimi daha iyi hissediyordum. Daha çok kendim gibiydim. Müziğin sesini açtım ve aynı anda frene bastım. Çarpmak üzere olduğum iş kamyonu birkaç metre ilerideydi. Daha dikkatli ilerlemeye karar verdim. Adele'in sesi çok melankolik olduğundan aniden kendimi çok yalnız hissettim. Burada ne işim vardı? Belki de delirmiştım. Aniden otoparka çekip arabayı durdururken Adele'i de susturdum. Hayır, Seth yalancıydı ve benim bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmam lazımdı. Tüm sabah boyunca Hannah'yla aramızda geçenleri düşünmüştüm. Bana bakarken bakışlarındaki boşluk, midemin kasılmasına neden oluyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve bunun kaynağını bulmalıyım. Aklıma gelen tek yol Regina'ya ulaşmaktı. Will Moffit için oluşturduğum arkadaşlık sitesi profilini düşündüm. Asırlardır profili kontrol etmiyordum. Regina, adamın kendisini unuttuğunu düşünmüş olabilir miydi?

Markel & Abel ofisi, küçük bir göle bakan üç katlı beyaz bir binadaydı. Başka bir firma ve çocuk doktoru ile aynı binayı paylaşıyordu. Yanımdan geçen arabaların içlerine bakarak binanın altındaki kapalı otoparka girdim. Regina bunlardan birinde olabildi. Onu garajda yakalamayı düşündüm ama o zaman kaçık gibi görünmekten başka bir şey elde etmezdim. Hayır, doğru adımlar atmalıyım. Planladığım gibi. Kendi kendime bunları söylesem de arabadan çıkar çıkmaz ağlamaya başladım. Bunlar donuk gözyaşlarıydı. Korkuyor muydum, üzgün müydüm yoksa kızgın mıydım bilmiyordum ama gözyaşlarım durmuyordu. Elimin tersiyle yüzümü silip ıslanan elimi de kotuma sürerek kuruttum.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama bunun ne olduğunu bilmiyordum. Gözlerimi son kez sildim. Kendini dağıtmış bir kadın gibi görünmemek için nafile bir çabayla dudağıma ruj sürdüm. Binanın kapısını açtığımda bir çocuğun çığlığını ve yere vurduğu ayaklarının seslerini duyabiliyordum. Birkaç saniye sonra ufacık sarışın çocuk köşeyi hızla döndü. Yorgun görünen annesi de peşindeydi.

“Özür dilerim,” dedi bana çarpan çocuğu kucağına alırken. Çocuk halinden memnun bir şekilde annesine sarıldı ve başını omzuna yasladı. Göğsümde bir kıpırtı oldu ama buna engel olup çocuğu kucağına yerleştirerek doktorun ofisine dönen kadına gülümsedim.

Ne yapacaklarını görmek için arkalarından gidecektim ki buraya neden geldiğimi hatırladım. Merdivenlerden ikinci kata çıkıp cam kapıyı görünce yavaşladım. Cam kapının arkasında, kahverengi deri koltukları olan şık ve resmi bir bekleme alanı vardı. Odanın arka tarafında danışma masası duruyordu. Saçını topuz yapmış ve gözlük takmış bir kadın, bilgisayara bir şeyler yazarken bir yandan da telefonu kulağına yaslamıştı. Birden çok geniş kazağını ve kirlenmiş kotumu hatırladım. Keşke daha uygun bir şeyler satın alsaydım.

Kapıyı açıp doğrudan danışma masasına gittim ve telefon görüşmesi biten kadını gülümseyerek selamladım.

“Hoş geldiniz,” dedi deneyimli ve profesyonel bir tavırla. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Randevum vardı,” dedim. “Regina Coele ile.” Randevuyu alırken kullandığım ismi hatırlamak için sustum. Tüm bunlar birkaç hafta değil de asırlar önce yaşanmış gibiydi. “Ben Lauren Brian.” Ellerimi belime koyup sıkılmış gibi görünmeye çalıştım. Bilgisayara bir şeyler yazmadan önce kısa bir süreliğine bana baktı.

“Gördüğüm kadarıyla geçen haftaki randevunuzu kaçırmışsınız Bayan Brian.” Kaşlarını çatı. “Sizin için bugüne verilmiş bir randevu yok.” Soru sorarcasına yüzüme baktı.

Elimi alnıma götürüp şaşkın bir ifade takınmaya çalıştım. “Ben... ben...” diye kekeledim. Ona bakarken gözlerim nemlendi. Randevu gününde Queen County’ye hapsedilmiştim, jölemi yiyip Susan’ın kirpiksiz gözlerine bakıyordum. Kızmış gibi görünmeme gerek yoktu zaten kızgındım. Elim yüzüme götürüp aniden indirdim.

“İşler biraz... Boşanıyorum,” dedim. “Her şeyi birbirine karıştırmış olabilirim.”

Kadının yumuşadığını gördüm.

“Bana bir dakika verin.” Ayağa kalkıp koridorda kayboldu. Muhtemelen avukatların ofisi o taraftaydı. Bekleme salonuna bakındım. Sabahın erken saatleri olduğundan hâlâ boş sayılırdı. Yaşça benden büyük bir kadın uzaktaki köşede oturuyordu. Bir elinde Starbucks bardağı, diğerinde de *Good Housekeeping* dergisi vardı. Danışma masasının en yakınındaki sandalyeye iliştim. Gerginliğimle uyumlu bir şekilde parmaklarımla oynayıp bacağımla salladım.

Kadın birkaç dakika sonra dönüp sandalyesine oturdu. İfadesinden bir şey anlayamıyordum.

“Bayan Brian, Bayan Coele saat on ikide gelmek isterseniz öğle yemeğini iptal edebileceğini söyledi.”

İyi ve nazik biri! Ayağa kalkıp masaya yaklaştığım sırada kalbimin hızlandığını hissettim. “İsterim,” dedim hızla. “Ayarladığınız için çok teşekkür ederim.” Ciddiydim. Sesim minnetle titredi.

Kadın bunun bir önemi yokmuş gibi başını salladı. Telefon yeniden çaldı. Kadına engel oluyordum. Duvardaki saate bakarken masadan uzaklaştım. Geçirmem gereken dört saat vardı.

Yakınlardaki bir alışveriş merkezinde küçük bir kıyafet butiği buldum. *Pretty Missy*. Mağaza vitrinini incelerken bu ismi görünce irkildim. Fırfırlı uzun çoraplar ve üzerlerinde pozitif mesajları olan tişörtler arkamı dönüp gitmem için yeterliydi ama zaman ge-

çirmem lazımdı ve seçeneklerim kısıtlıydı. Mağazaya girerken camdaki yansımama baktım. Turuncu kazağım hapishane tulumlarını andırıyordu. Kahverengi süet bir ceket ile beyaz bir bluz bulana kadar otuz dakika dolandım. Bunun daha iyi olduğunu düşündüm. Kasiyere nakit para verip arabada üstümü değiştirdim. Yeni kıyafetlerimi giymeden önce eskileri arka koltuğa attım. Yeni kıyafetler tenimi kaşındırıyordu. Canım yanana kadar her yerimi kaşıdım.

Beyaz ofis binasına dönerken bir bar gördüm. Penceresindeki *Açık* yazısı parlıyordu. Saate baktım, üç saatim daha vardı. Alkol almak için saat çok erkendi ama yine de otoparka girdim. Park etmiş olan sadece iki araba daha vardı. Muhtemelen biri barmene, diğeri de kasabanın sarhoşuna aitti. Kapıya doğru ilerlerken eski model Mercedes'e baktım. Ayakkabılarım çakıldaşlarını eziyordu. Şimdi den boğazımdaki alkolün tadını hissedebiliyordum. İçki içmeyeli ne kadar zaman olmuştu?

Kapıyı açınca salaş bir bar kokusu beni karşıladı: havasızlık, dökülmüş bira ve vücut kokuları karışımı. Bir bar taburesine otururken kokuyu içime çektim. Yorgun gözlü ve Van Halen tişörtlü barmenden bir votka soda istedim. Benimle konuşmadan ve göz teması kurmadan tezgâhın üzerinden içkiyi itmesi, ardından da başka bir işe geçmesinden memnun oldum. O sırada telefonumu alıp arkadaşlarımdan Facebook paylaşımlarını inceleyecektim. Belki de en sevdiğim alışveriş sitesindeki indirimlere bakardım. Ama bunun yerine içkiye baktım. Öğle yemeğinden önce barda zaman geçiren biri gibi davranıyor, Regina'ya ne diyeceğimi planlıyordum.

YİRMİ YEDİ

Kafam güzeldi. Üç votka soda içmiş, sabah boyunca hiçbir şey yememiştim. Bulanık görüyordum. Elim kolum gevşemiş ve kontrolsüzdü. Küçük bar tuvaletinde parmaklarımı saçımda gezdirip asık bir yüzle kendime bakarken söyleniyordum. Sarhoş gibi görünüyordum: Yüzüm şişmiş, gözlerim kızarmış, tenim lekelenmişti. En azından turuncu kazaktan kurtulmuştum. Dışarı çıkmadan önce küçük lavaboda yüzümü yıkadım.

Eşimin ilk eşini görmeden önce tam olarak otuz dakikam vardı. Benim hakkımda ne düşündüğü önemliydi ve bu yüzden içki içmek iyi bir fikir değildi. Teknik olarak ben onun yerine geçmiştim. Ona karşı kıskançlık hissetsem de aynı zamanda bir yakınlığımız da vardı. Beni sevmesini istiyordum. Bana yardım edebilirdi. Hevesli bir köpek yavrusu gibiydim. İstismar edilse de hâlâ sevgi için kuyruğunu sallayan bir köpek yavrusu... Benzin istasyonunda durup göz damlası, sakız ve vücut spreyi aldım. Son dakikada kasadaki çocuktan kullan at bir telefon istedim. Muhtemelen vücut spreyi iyi bir fikir değildi. Vanilya aromalıydı ama bar çok sıcaktı ve koltuk altlarımla belimin nemlendiğini hissediyordum. Şekerli ve terli bir kek gibi kokuyordum. Ofise girdiğimde beş dakika gecikmiştim. Sekreter beni görünce sinirli bir bakış attı. *Bunu yapmasanız iyi olurdu hanımefendi...*

“Bu taraftan,” dedi ayağa kalkarak. Onu bir dizi kapının yanından geçerek takip ettim. Odaların dizilişi pek hoşuma gitmedi. Lisede müdürün odasına doğru yapılan uzun yürüyüşleri hatırladım. Vanilya ve terin silik kokusunu alıyordum.

Sekreter kapıyı yavaşça çalıp kapıyı açtığında Regina masasında oturuyordu. Sekreter bana bakmadan geri çekildi ve içeri girmeme izin verdi. Regina beni görür görmez ayağa kalktı. Seth'in dediği gibi çok minyondu ama fotoğraflarında olduğundan daha sevimliydi. Ona dikkatle baktığımı sekreter gidip de odada yalnızca ikimiz kaldığımızda fark ettim. O an gerçek değilmiş gibiydi. Masasına dönük olan iki deri koltuktan birine oturmamı işaret etti. Kendisi de yerine oturmak yerine gelip yanımdaki boş sandalyeye oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Parfümünün kokusunu hemen aldım. Lavantanın baygın kokusu.... Vanilya ve ter kokusuna engel olabilecekmışim gibi sandalyeme çöktüm.

“Size su ya da kahve söyleyeyim mi?” dedi. “Çay da olabilir?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Saçımı kulağımın arkasına atıp sandalyemde doğruldum. Müdür korktuğumu bilmemeliydi.

“Sanırım ayrılmayı düşünüyormuşsunuz.” Ölçülü ses tonu büyüleyiciydi. Derinden geliyordu ama çok kadınsıydı. Tıpkı siyah beyaz filmlerdeki eski film yıldızlarının sesleri gibi. *Vay canına.*

“Sadece düşünmüyorum,” dedim. “Ayrıca benimle görüşmek adına öğle yemeğinizi iptal ettiğiniz için teşekkürler. Randevumu kaçırmıştım. Çok kibarsınız.” Annem her zaman kendinden emin insanların çok fazla teşekkür etmeyeceğini ve çok düşünceli olmayacağını söylerdi.

“Bu benim görevim,” dedi Regina. “Şimdi çalış, sonra yersin derler, değil mi?” Gülümsedi. “Bana durumunuzu anlatın.”

Hafifçe öksürdüm. Kolumun iç tarafında koparmayı unuttuğum bir etiket olduğunu fark ettim. Kâğıdı başparmağımla içeri doğru ittim.

“Eşim çokeşli.” Bu normal bir insanı sarsacak bir cümleydi. Kimi zaman bunu herhangi bir yabancıya ya da bir iş arkadaşına söyleyip yüzündeki ifadeyi görmek istemiştim.

Regina'nın ifadesi ise hiç değişmedi. Sanki beni duymamıştı. Bunu açıklamamı ya da tekrar etmemi istemedi. "Devam edin," dediğinde devam ettim.

"Yasal eşi benim. İki eşi daha var."

Bana sert bir bakış attı. "Çocuk da var mı?"

Hannah'yı ve dün gece kapısını çaldığımda bana beni daha önce hiç görmemiş gibi bakmasını düşündüm. Doktora Seth'ten bahsettiğimde Seth'in yüzündeki kafa karışıklığı ve incinmişliği düşündüm. Aklımı kemiren bir şüphe hissettim. *Sen delisin, sen delisin, sen delisin.*

"Üçüncü eşi hamile. Kısa zamanı kaldı."

"Peki diğer eşleri de eşinizle aynı evde mi yaşıyor?"

Başımı iki yana salladım. "İkisi burada Portland'da yaşıyor. Ben Seattle'dayım."

Neler olduğunu anladığına dair bir ifade görmek için yüzüne baktım. O da benim hakkımda bir şeyler biliyor muydu?

"Sizi tanıyorlar mı?" diye sordu.

Yüzüne uzun ve sert bir bakış attım. Dolgun dudaklarına dudak kremi ve vişne rengi ruj sürmüştü. Makyajının altından burnundaki çiller belli oluyordu. Ya şimdi ya hiç, buraya bunun için gelmiştim.

"Her şeyi biliyorsun değil mi Regina? Sana benden ne kadar bahsetti?"

İfadesi hiç değişmedi. Sandalyesine yaslanıp boş gözlerle bana bakarken bacak bacak üstüne attı. Uzun bir süre öylece kaldık. O beni izledi, ben de onu. Sert bir uçurumdan düşüyormuş gibiydim.

"Thursday," dedi.

Sandalyeden fırlayıp bağırmak istedim. Bu tek kelime haklılığı-mı onaylıyordu. Regina adımı biliyordu. Kim olduğumu biliyordu. İçten içe kendimden şüphe ediyordum ama Regina'nın adımı söylemesi tüm şüphelerimi alıp götürdü.

“Evet,” dedim. Nefesim kesilerek... Acınacak haldeydim.

Yüzünde bir tiksinti belirdi. Derin bir nefes verip ayaklarını yere bastı ve öne eğildi. Kollarını dizine yaslamıştı. Artık çok kontrollü görünmüyordu. Yorgundu. Yüz ifadesinin insanın görüntüsünü bu kadar değiştirebilmesi tuhaftı.

“Seth benimle iletişime geçti. Buraya gelebileceğini söyledi.” Doğrulmadan önce ayaklarının arasından yere baktı.

Yani Seth nerede olduğumu biliyordu. Beni sandığımdan daha iyi tanıyordu. Ona bakarken midem kasıldı. Annemi ve Anna’yı arayacağını sanırken o doğrudan Regina’yı aramıştı. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi saklamaya çalışırken gözlerimi kırıştırdım. Akıllı olduğumu sanıyordum ama belli ki kocam benden daha akıllıydı. Aptal kafam. Ama son yıllarda hayatım hep böyle geçmişti: Aptal kafam deyip durmuştum. Seth bunu öngörmüştü. Planını bozacağımı anlamıştı. Tüm bunları düşünmüş, neler yapabileceğimi tahmin etmişti. Belki sadece son haftalarda, belki de her zaman böyle olmuştu.

“Pekâlâ Thursday, bunca yolu geldin. O halde beni görmeyi neden istediğini söyle. Bunun boşanmayla ilgili bir görüşme olmadığını anlayabiliyorum.” Dudaklarını sıktı. Yüzünde ciddi ve tiksiniş bir ifade vardı. Boşanma konusunda çok yanılıyordu ama ona bunu söylemeyecektim. İstedikini düşünebilirdi. Tek istediğim şey ikimizin de evli olduğu adamla ilgili sorularıma cevap almaktı.

Konuştuğum kadının kişisel dokunuşlarını görmek için ofisi inceledim: fotoğraf çerçeveleri, kilimler, bana kim olduğunu söyleyecek detaylar... Dekorlar çok erkeksiydi. Regina’yla bir ilgisi olmazdı. Kadınlar kiraz ağacını bu kadar çok tercih etmezdi. Eğreli-otlarına düşkün olmalıydı çünkü odasında üç tane vardı. Biri yanlarına dökülen yapraklarıyla kitap rafında duruyordu. Diğerleri daha küçüktü ve masasındaydı. Üçüncüsü de pencerenin pervazındaydı. Üçünden en sağlıklı olanı buydu. Hepsi de çok taze ve bakımlıydı.

“Buraya gelmemin sebebi kocamı tanımamam. Bana yardım edebileceğini umdum.” Bunu en kibar şekilde dile getirmeye çalışmıştım. Eşim kadınlara vuruyordu ve çok fazla soru sorduğum için beni akıl hastanesine kapatmıştı. Belli ki gerçekten aptaldım ve Regina’nın da ona güvendiği için en az benim kadar aptal olduğunu düşündüğünü söylemesine ihtiyacım vardı. Ardından ona Hannah’yı anlatacaktım.

“*Kocanı mı?*” Kaşını kaldırırken yüzünde alaycı bir ifade vardı.

Şu anda Seth’in kime ait olduğuyla ilgili bir yarışa girmek için doğru zaman değildi ama bunu dile getirmedi.

“Sana yardımcı olabileceğimden emin değilim. Aslında yardım etmek istediğimden de emin değilim.” Eteğini düzelterip saatine baktı. Bunu çok net bir şekilde yapmamıştı ama görmemi istediği belliydi. Zamanını boşa harcıyordum. Birden birkaç dakika önce hissettiğim kadar kendimden emin olmadığımı fark ettim. Ortam gerilmişti.

“Sekiz yıldır Seth’le birliktesin,” diyerek söze başladım.

“Beş,” dedi araya girerek. “Seth ve ben boşanmadan önce beş yıl birlikte kaldık. Boşanmamızın nedeni olduğuna göre bunu biliyor olmalısın.”

Ona boş bir ifadeyle baktım. Tabii ki boşanmalarının sebebi bendim ama bunu o kabul etmişti. Böyle olmasını beklememiştim. Neden kendi kabul ettiği bir şey için böyle davranıyordu? Seth, Regina ile benden beş yıl önce tanışıp evlenmişti. Birlikte geçirdikleri fazladan her anda yaşadığım kıskançlığı hatırlayabiliyordum. Bununla baş edemediğim anları...

“Peki bu son üç...”

“Bu son üç ne?” Regina sözümü kesmişti. Gözlerinde beliren ifade kontrolünü kaybedeceğini düşünmemene neden oldu.

“Yani... birlikte olduğunuz bu üç yıl. Çoklu evlilik...”

Regina kendisine tokat atmışım gibi baktı. İnce boynunu arkaya attı. Boynunun kızardığını hissettim. Onu kızdırmıştım. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi bilmiyordum ama kızmıştı.

“Özür dilerim,” dedi. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

Koltuğumdan fırlayıp onu sarsarak, *Bana doğruyu söyle seni sür-tük!* diye bağırarak olsam polisin aranacağını biliyordum. En azından binadan çıkarılırdım ve bir kişi daha delirdiğimi düşünürdü.

“Beni görmeye geleceğini söylemek için arayana kadar eski eşimden yıllardır haber almamıştım,” dedi.

Sözleri bir sonraki sorunun ağzıma tıklmasına neden oldu. Dudaklarımı birleştirip kaşlarımı çatana kadar ağzım bir süre açık kaldı.

Önce Regina’ya sonra da ellerime baktım. Düşüncelerim donmuş kalmıştı. Ben de Regina da anlamlı sözler etmiyorduk. Sadece bir ses dalgası ve kendi kalp atışımı duyuyordum.

Sonunda, “Ne demek istiyorsun?” diyebildim.

“Sanırım gitmelisin.” Ayağa kalkıp kapıya yöneldiği sırada yüzü beyazlamıştı.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden arkasından gittim. Düşüncelerim Regina ile Hannah arasında gidip geliyordu.

“Yardıma ihtiyacın var Thursday,” dedi yüzüme doğrudan bakarak. “Hayaller görüyorsun. Seth hasta olduğunu söylemişti ama...”

“Ben hasta değilim.” Bunu öyle sert söylemişim ki ikimiz de bir süre gözlerimizi kırptıştırarak birbirimize baktık. Daha sakın bir ses tonuyla bunu tekrar ettim. “Seth sana ne demiş olursa olsun ben hasta değilim.”

“Çık dışarı.” Kapıyı açtı. Aklımdaki sayısız düşünceyle yanından geçtim.

“Sadece bir şeyi söyle,” dedim. “Lütfen...”

Dudaklarını sıkırsa da bunu reddetmedi.

“Seth’in anne ve babası. Onlarla hiç tanıştın mı?”

Şaşırmış gibiydi. “Seth’in anne ve babası öldü,” dedi başını sallarken. “Yıllar önce öldüler.”

“Teşekkürler,” dedim ve nefes nefese dışarı çıktım.

YİRMİ SEKİZ

Hannah'nın arabası kaldırımın her zamanki yerinde park edilmiş duruyordu. Arabaya doğru yürüdüm ve geçerken sıcak olup olmadığını anlamak için hafifçe motor kapağına dokundum. Soğuktu. Birkaç saattir arabaya binmemişti. En azından evde olduğunu biliyordum. Garaj yolundan hızlı bir şekilde ilerleyip saksıların arasından ön kapıya geldim.

Birileri beni izliyormuş gibi gerildim ama bu tür sokaklarda her zaman birileri sizi izlerdi. Seth'le bir mahalle ve müstakil bir ev yerine bir apartman seçmiş olmamızın nedeni de buydu. Böyle yerlerde komşular tabakla güveç getirip tabaklarını geri vermenizi bekler, pencerelerinizden içeri bakabilmek için akşamları köpeklerini evinizin yanında yürütürlerdi. Omzumun üzerinden bakıp yakındaki pencereleri şüpheyile inceledim. "Sen gerçekten delisin Thursday," dedim sessizce. Deliliğin bir sonraki aşaması, toplum içinde kendi kendine konuşmaktı.

Ön kapıya yaklaştığımda göğsümde hissettiğim baskı neredeyse dayanılmazdı. Doğru düzgün nefes alamadığımı hissettim. Bir taşla takılıp hafifçe sendeledim. *Sakin ol, sakin ol.* Ayaklarıma, çok sevdiğim ve artık kokmaya başlayan topuksuz ayakkabılarıma baktım. Hannah beni içeri davet ederse ayakkabılarımı çıkarmak istemiyordum. Geçen sefer ayakkabımı çıkarmamı istemiş miydi? Bunu hatırlayamıyordum. Zili çaldım ve beklemek için geri çekildim. Kapıya çıkan Hannah olmazsa ne olacaktı? Ya gerçekten de onunla yaşayan bir eşi varsa? Ne diyecektim? Beklerken kalbim hızlandı. Tırnaklarımı avuççıklarime bastırdım. Terlemeye başlamıştım. Yapış yapış olduğumu hissediyordum.

Ama sonra bir dakika ikiye, iki dakika üçe uzadı. Yeniden zile basıp pencereden içeri baktım. Işıklar açık değildi ama gün ortası olduğu için bunun bir anlamı yoktu. Karanlık bir gündü. Güneş yarım saatte bir beliriyor, bulutların arasından kendini gösteriyordu. Evin yan tarafından yürüdüm. Salonun geniş pencerelerinin önünden ve sonra da açılması kolay olan kapıdan geçtim. Birileri beni görse kesin polisi arardı. Hannah'ya hiç benzemeyen yabancı bir kadın, elit sokaktaki bir evin çevresinde dolanıyordu.

Daha önce arka bahçeye hiç girmemiştim. Evin içindeyken de buraya hiç bakmamıştım. Hannah'nın gizli ve küçük bahçesi çok güzeldi. Yaz mevsiminde çiçeklerin açtığını hayal edebiliyordum ama şu anda dallar ve gül saksıları kuruydu. İki tane tüylü pavlonya ağacı vardı. Biri evin arkasında pencerenin yanında büyümüştü.

İçeri baktım. Birilerinin olup olmadığını anlamak için evi inceleyen pencerenin açık olduğunu fark ettim. Beni içeriden ayıran tek şey sineklikti. "Hannah?" diye seslendim. "İyi misin? İçeri giriyorum..." Bir cevap gelmesini bekledim. Herhangi bir ses ya da hareket yoktu. Sinekliğe baktım. Açmak kolay olacaktı. Çocukken annem çiçekleri suladığı sırada yanlışlıkla dışarıda kalmamıza neden olduğunda da bunu yapmıştım. Pencerenin açık olması çok uzaklara gitmemiş olduğunu gösteriyordu. Belki de markete ya da postaneye kadar gitmişti. Arabası ön tarafta olduğuna göre Seth onu almış olabilir miydi? Bunu gerçekten yapmak istiyorsam acele etmeliydim.

Fikrimi değiştirmeden sinekliği çıkarmak için anahtarımı kullandım. Yerinden çıkan sinekliği çimlerin üzerine koydum. Kendimi içeri doğru çekip oturma odasına girdiğim sırada ellerim titriyordu. Tüm bedenim gerildi. Bir alarm çalmasını bekledim ama birkaç saniye sonra hiçbir şey olmayınca ileri doğru dikkatli birkaç adım attım. Hannah'nın alarmla uğraştığını hiç hatırlamıyordum.

Evde birileri yemek yapıyormuş gibi bir koku vardı. Hannah'nın

evden çıkmadan önce bir şeyler yaptığını anlamak için mutfağa bakmama gerek yoktu. Hızla ilerleyip köşeyi döndüm ve merdivenleri çıktım. Ahşap zemin üzerinde adımlarımın sesi duyuluyordu. Merdivenlerin yukarısındaki ilk kapı yatak odasıydı. Kapıyı açıp odayı inceledim. Ne arıyordum? Kapıya en yakın olan komodine gidip çekmeceyi açtım. Bir mendil kutusu, birkaç kitap, grip ilacı ve sıradan ıvır zıvırlar vardı. Bir yerlerde Hannah ve eşinin fotoğrafı olmalıydı.

Şifonyerin çekmecelerine baktım ama çok düzgünlerdi; iç çamaşırları sonra derece düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Soluk renklerdeki atletler, çoraplar, külotlar vardı. Hiçbirinde erkek eşyası yoktu. Eşinin çekmeceleri neredeydi? Elbise dolabına gittim. Küçük bir gömme dolaptı. Taş rengi kazaklara ve kotlara baktım. Babetlerle, topuklu ayakkabıların yanında takım elbiseler, gömlekler ve kahverengi makosenler yoktu. Bu yatak odasında bir erkek kalıyorsa da hiç belli olmuyordu.

Dolabın yanında küçük bir banyo vardı. Tek bir lavabo, tek bir diş fırçası ve şakayık kokulu bir duş jeli küvetin kenarında duruyordu. İlaç dolabında doğum kontrolü için bir servikal kapak, çeşitli baş ağrısı ilaçları, pastil vardı. Hamilelik öncesi vitaminler de tıraş losyonları da yoktu. Seth'in koyu renk saç tellerini görebilmek için yere baktım. Hannah'nın sarı saçlarının yanında fark edilir olmalıydı. Bu banyoyu kullanıyorsa etrafta saç telleri olmalıydı. Ben kendi banyomu her zaman süpürüyordum. *Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey* yoktu. Neler oluyordu?

Bir diğer odaya gittim. Burası bir ofisti. Karşıdaki duvara bir masa yaslanmıştı. Hiç Hannah'nın tarzını yansıtmıyordu. Sert hatları olan modern ve kare şeklinde bir masaydı. IKEA'dan alınmış ucuz bir şeydi. Bir fatura bulmaya çalıştım. Üzerinde onun ya da Seth'in adının olduğu bir şeyler. Sorularıma cevap bulmalıydım. Ben mi delirmiştim yoksa Seth mi? Bunu öğrenmem lazımdı.

Ne bir fatura ne de bir eposta vardı. Her şey son derece temiz ve düzenliydi. Ah Tanrım, neden her şey bu kadar zor olmak zorundaydı? Odadaki tek dolabın içinde sadece bir elektrik süpürgesi vardı. Duvarda fotoğraf yoktu. Hannah bana evi gezdirdiği sırada fotoğraf görmemiş miydim? Bir sığır ya da bir alpaka olduğunu hatırladım! Büyük bir çerçeve içinde bir alpaka resmi... Bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm.

Daha önce resmin asılı olduğu boşlukta elimi gezdirip çivi deliğini bulmaya çalıştım. Oradaydı. Buldum. Üzeri düzeltilmiş ve yeniden boyanmıştı.

Bu katta bir yatak odası ve bir banyo daha vardı. Yatağın üzerinde çiçekli bir örtü vardı. Komodinde de antika bir lamba duruyordu. Kişisel hiçbir şey yoktu. Hatırladığım şeyler ortada yoktu.

Aşağıdaki pencereden girince ne kokusu almıştım? Bir şey pişiriyorken aniden gitmiş olmalıydı. Aşağı indim ve mutfağın kapısında durdum. Bir tabak taze pişmiş kurabiye vardı. Dolgunlardı. Çikolata parçacıkları hâlâ sıcak ve yumuşaktı. Tezgâha yaklaştım. Başka bir şey daha vardı... Bir kâğıt yığını... Formlar. Birini aldım. Tezgâhtan kaldırırken elim titriyordu.

“Affedersiniz...” Arkamdan bir ses geldi. Hannah’ya ait değildi. Kesinlikle ona ait değildi. “İçeri nasıl girdiniz? Başvurular bir saat sonra başlayacaktı.”

Kapının girişinde bir kadın duruyordu ve kaşlarını şüpheyile çatmıştı. Bir emlak komisyoncusu ya da gayrimenkul temsilcisi gibi görünüyordu. Saçını alttan atkuyruğu yapmıştı. Siyah bir pantolon ile pembe bir gömlek giyyordu. Kendinden emin bir havası vardı ama sert değildi. Ayağında ayakkabı yoktu. Külötlü çorap vardı. Elinde ziyaretçilerin evi gezerken giymesi için bir kutu galoş vardı.

“Özür dilerim,” dedim hemen. “Benim hatam. Tabii ki sonra gelirim... Durun çıkayım.” Kapıya doğru giderken kalbim göğüs-kafesimde deli gibi atıyordu. Tam yanından geçecekken kadın buna izin vermedi.

Kaşlarını çattı. “İçeri nasıl girdiniz?” diye tekrar etti ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek. Belli ki zorlu tiplerdendi. Çocuğu oyun parkında dövüldüğünde okula şikâyetle gidecek tiplerdendi. Komşunun köpeği havlarsa, ev sahipleri derneğinden onlara ceza yazdırırdı. Doğruyu söyleyebilirdim ama polisi arama ihtimali vardı. Kemerine iliştirilmiş telefona baktım. Çok profesyoneldi.

“Bakın,” dedim. “Canınızı sıkmak istememiştim. Sadece dışarı çıkacağım.”

“Ah hayır, çıkmayacaksınız.” Kapının girişinden adresi alıp telefonuna uzandı. Arkamdaki açık pencereyi gördüm. Ağaç dalları rüzgârda sallanıyordu. Başını sola çevirse anlayacaktı. Toparlandım. İfademi sabitleyip omuzlarımı dikleştirdim.

“Çekil. Hemen.”

Dediğimi yaptı. Bir dakika önce yüzünde olan sert ifade yok oldu. Ön kapının kilidini açıp dışarı çıktığımı gördüğü anda aniden tedirgin bir bakış attı. Arkaya gidip sinekliği yerine yerleştirmeyi düşündüm ama o zaman polisi aramak için zaman kazanmış olurdu.

Arabama büyük adımlarla gittim. İçeri girip motoru çalıştırırken arkama bakmadım. Birkaç kilometre boyunca amaçsız bir şekilde gidip ardından bir eczanenin önünde durdum. Pantolonumun arkasına sıkıştırdığım formu çıkarıp üzerinde yazanlara baktım. Hannah taşınacağından bahsetmemişti. Neredeydi? Dün gece orada, biriyle televizyon izliyordu ve bugün, evi satılıktı.

Telefonum olmadığından kimseyi arayamıyor, internetten bir şey bakamıyordum. Bir kütüphaneye gidip bilgisayarlarını kullanabilirdim. Ama hayır, hâlâ takip etmem gereken bir kişi vardı. Ortada yerine oturmamış bir hikâye vardı. Seth’in ilk eşi hakkında yeterince bilgim yoktu. Onunla ilgili bir şeyler kafamı karıştırıyordu. Bir şeyler eksikti. Regina Coele hakkında daha fazla şey öğrenmeliydim. Şimdilik Hannah ve Seth bekleyebilirdi.

YİRMİ DOKUZ

Ben deli değildim.

Seth aptalı oynuyordu ve Hannah da resmen ortadan kaybolmuştu. Bu durumda tek seçeneğim kalmıştı: Regina Coele. O bir şeyler biliyordu. Bundan emindim. Öyle olmasa beni ofisinden çıkarmak için o kadar çabalamazdı. Yıllardır Seth'i görmediğini ve ondan haber almadığını söylemezdi. Ama panayıra gittiğimiz gece Seth'e mesaj attığında oradaydım. Adının telefonda belirdiğini görmüştüm. Bunun köpekleriyle ilgili bir nezaket telefonu olduğunu iddia etmişti.

Kelimelerini dikkatle seçmesi bir şeyler gizliydi. Bunları daha önceden çalışmış, planlamış gibiydi. Benim delirmiş gibi görünmem için bunu birlikte planlamışlardı. Ama neden? Ve Hannah tüm bu olayların neresindeydi? Hannah'yı düşününce midem kassıldı. Ona gerçekte kim olduğumu söylemeyerek ihanet etmiştim. Yaptığım şeyi öğrendikten sonra Seth ona kim olduğumu söylediye, benden korktuğu için onu suçlayamazdım. Ama Seth'in diğer eşi onu bulduğu için evini satışa çıkarmış olabilir miydi?

Belki de Seth insanlara çokeşliliğinden bahsedeceğimden korkup ondan toplanmasını ve evi satılığa çıkarmasını istemişti. Ama neden? Onların ikisiyle de resmi olarak evli değildi ve yasalar karşısında risk altında değildi. Birçok erkeğin yasak ilişkisi olurdu. Kadınlarla evlilikdışı birlikte olmanın bir cezası yoktu. Bunu itibarını korumak için mi yapıyordu? İşini korumak için mi? Seth hiçbir zaman insanların hakkında ne düşündüğünü önemseyecek türden

biri olmamıştı ama Warren Jeffs'in* ardından Utah'daki kökten dinci toplulukların çoklu evliliklerle bağdaşan imajları medyaya yayılmıştı. Akli başında olan hiçbir iş insanı bunlarla özdeşleştirilmek istemezdi. Sadece itibarını korumak için bu kadar aşırıya kaçarmıydı? Bilmem gereken şey buydu. Plan yapmadan önce onların planlarını öğrenmem lazımdı.

Arabamla akşam trafiğinde zikzaklar çizerek Regina'nın günü bitirmek için çalıştığı beyaz binaya doğru giderken tuhaf bir şekilde iyimserdim. Cevap almadan gitmeyecektim. Son müşterisiyle –ya da sondan bir öncekiyle– görüşüğünü tahmin edebiliyordum çünkü geç saatlere kadar çalışıyordu.

“Geç saatlere kadar kalır, çok çalışır,” demişti Seth bir keresinde.

Sesindeki gurur kafamı karıştırmıştı. Bunun hayranlık duyulacak bir özellik olduğunu düşünmek yerine dert yanması gerekmez miydi? Ofisten çıktığında ne yaptığını hayal etmeye çalıştım. İşten sonra arkadaşlarıyla içki içecek türden biri miydi? Yoksa televizyonun karşısında akşam yemeğini yemek için eve mi giderdi? Ofisini düşündüm. Nasıl biri olduğunu anlamaya yetecek kadar kişisel detay yoktu. Hayır, bir barda herkes gibi içki içecek türden biri değildi. Evde çalışacak türden biriydi. Her akşam eve gidiş yolunda yolcu koltuğuna koyduğu dosyaları kolunun altına yerleştiriyor olmalıydı. Uzun masasının ucunda akşam yemeğini yiyor olmalıydı. Etrafında açık dosyalar, burnuna yerleştirdiği gözlüğü... Seth'in anlattıklarının ardından zihnimde oluşan imaj böyleydi. Bu da ondan hoşlanmamama neden olmuştu. Kocamızın ihtiyaçlarıyla uğraşamayacak kadar meşguldü. Belki de bu hikâyeyi Seth uydurmuştu. Böylece Regina'nın eksik kaldığı kısmı ben tamamlamaya çalışacaktım. Ve bunu yapmıştım, değil mi? Her zaman gereğinden fazla çabalamıştım. Seth, Hannah'yla ilk evlendiğinde onu çok kıskanmıştım.

* Hıristiyanlıkta çokeşli bir mezhebin önde gelen ismi. (ç.n.)

Bunun için kendimi suçlu hissetmiştim. Bir bebeğimizin olamaması benim suçumdu. Sağlıksız bedenim, evliliğimi sekteye uğratmıştı. Rolümü anlayabilmek için her birimizden ne aldığını, rollerimizin neler olduğunu sormuştum. O da bana güneşi düşünmemi söylemişti.

“Güneş ışık, sıcaklık ve enerji verir.”

“Yani sen... nedin? Dünya mı?” Şaka yapmıştım. “Biz çevrende dönüyoruz. Sen dönmüyorsun.”

Bunun üzerine gerilmiş ama yine de hafifçe gülümsemişti. “Çok teknik düşünme Thursday. Sadece açıklama istediğin için bunu söyledim.”

İmalarımın beni daha az sevmesine neden olabileceğinden korkup susmuştum.

“O zaman ben neyim?” Bunu sevimli bir sesle sormuştum. Benzetmesi beni rahatsız etmişti. Masanın altındaki bacağımı sallarken rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım. Hep böyle yapardım. Bir şeyleri onun göremeyeceği yere saklardım. Üçümüz de öncelikli olarak onun ihtiyaçlarını karşılamak için vardık. O halde güneş, dünyadan tam olarak ne alıyordu? Anne ve babamın evlilikleri kusursuz olmaktan çok uzaktı ama ikisi de aynı şekilde birbirlerine ihtiyaç duyardı.

“Sen benim enerjimsin,” diye yanıtlamıştı hızla. O zamanlar Seth’in enerjisi olmayı sevmiştim. Kısa süreliğine de olsa bu sözlerden tatmin olmuştum. Onu motive edip devam etmesini sağlayan bendim. Devamlılığını sağlayan bendim. İçten içe diğer ikisinden daha önemli olduğumu düşünmüştüm. Regina ışıktı ve Hannah da sıcaktı. Enerjin olmadan sıcaklığın ve ışığın tadını nasıl çıkarabilirdin ki?

O anda otoparkta Regina’yı beklerken tüm bu olanları mantık çerçevesine yerleştirmeye çalışmamı üzümlere hatırlıyordum. Hannah, Seth’in sıcaklığıydı. Yeni bir vajinaydı. Regina ilk aşkıydı. Âşık

olan bir kadın önce görüşünü, ardından da cesaretini kaybederdi. Parmağım ile direksiyonda ritim tuttum. Ben deli değildim... Ya da olabilir miydim? Bunu bulmanın gerçekten tek yolu vardı.

Bir saat kırk dakika sonra Regina binadan çıktı. Seth onu tam olarak böyle tanımlamıştı. Bir saat önce, gidebileceği bir milyon güzel mekân varmış gibi koşarak otoparktaki Ford'una binen sekreterden daha sonra çıkmıştı. Regina'nın eski model bir Mercedes'e doğru hızla gittiğini ve çantasını elinde sıkı sıkı tuttuğunu fark ettim. Arabası eskiydi. Boyanın yıprandığını ve ön koltuğa oturduğu sırada çamurlukta bir ezik olduğunu görebiliyordum. Araba, vintage olacak kadar eski değildi ama çoğu insana göre 'iyi' denecek kadar da yeni değildi. Regina serbest çalışan bir avukattı. Görkemli yeni model bir araba sürmesini beklerdim. Otoparktan çıktığı sırada ben de motoru çalıştırıp arkasından gittim.

Otoyola girdiğinde kalbim hızlandı. Direksiyonu daha sıkı tutup arabasına odaklandım. Bu trafikte onu takip etmek zor olacaktı. Birkaç araba arkasında kalmayı başardım. Otoyoldan çıktığı sırada tam arkasındaydım. Kalbim deli gibi atıyordu. Birkaç araba bana korna çaldı. On dakika sonra arkasından gittiğim kasvetli bir sokağın ardından arabasını Marina Point adında karanlık bir siteye çekti. Görünürde bir marina yoktu. Sadece hapishane grisine boyanmış bloklar vardı. Yerleri kaplayan çimen sararmış ve düzensizdi. Her şey kasvetli görünüyordu. Etrafta dolanan birkaç kişi de bir merdivende toplanmış sigara içiyordu. Pencereyi açsam içtikleri ot mu yoksa sigara mı anlayabilirdim ama buna zamanım yoktu. Regina hız kesici bariyerlerin üzerinden hiç yoklarmış gibi geçti. Binaların yanından geçmesini bekledim. Bunun bir kestirme yol olduğunu düşünsem de arabasını numaralı bir park yerine çekti.

Çevremdeki dağınıklığa baktım. Arabayla yolda ağır ağır ilerliyordum. Bu hiç normal değildi. Louboutin koleksiyonu olan bir

kadın böyle bir arabaya binmez ya da böyle bir yerde yaşamazdı. Birilerini ziyarete geldiğini ve birazdan eve gideceğini düşündüm. Belki de bir müşterisine evrak bırakmaya gelmişti. Ama arabadan inerken çantasıyla dosyalarını aldı. Arabasını eliyle kilitlemeye çalışırken dosyaları düşürmemek için çabalıyordu. Hangi bloğa gittiğini görmem lazımdı. Sokağın karşı tarafına park edip arabadan inmeden önce merdivenleri çıkmasını bekledim. Hızla ilerleyip üçüncü kata çıktım ve o anda hangi kapıyı kapattığını gördüm. Regina kendini içeri kilitlerken kilidin sesi, beton koridorda yankılandı. Etrafa bakındım. Paspas ya da kapı girişinde bir bitki yoktu. Sadece dört tane boş kapı ve önlerinde ucuz plastik plakaların üzerine yazılmış numaralar vardı. Tuhaf bir yerdi. Birkaç dakika boyunca kapısına —4L'ye— öylece baktım ve sonra kapıyı çaldım.

Kapıyı açtığı anda yüzünde makyaj yoktu. Eve geldiği birkaç dakika içinde makyajını silmişti. Ben hemen uykuya dalarken, onun günün izlerinden kurtulmayı tercih eden biri olması şaşırtıcıydı.

Şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. Hızlı davranıp kapıyı itmeye çalıştı. Kapı bana doğru kapanıyordu ama hızlı hareket ettim. Ayağımı boşluğa koydum. Kapı parmaklarımın üzerine kapandığında acıdan sıçradım.

Regina öfkeyle bana bakarak kapıyı açtı. Makyajı yokken çocuk gibi görünüyordu. İstedikini elde edemeyen öfkeli ve arsız bir çocuk gibi...

“Ne? Ne istiyorsun?” Beni dışarıda tutmak için kapıyı tutmaya devam ediyordu. Soyulmuş gri boyanın üzerindeki kırmızı ojeli parmakları parlıyordu.

“Ne istediğimi biliyorsun,” dedim. Ve sonra kendimi bile şaşırtacak bir şey yaptım. Onu itip davetsiz bir şekilde evine girdim.

Ağzı açık bir şekilde bana baktı. Gözleriyle telefonunu aradığını görebiliyordum. Kimi arayacaktı? Seth'i mi yoksa polisi mi? Ondan önce yemek masasındaki telefonu ben buldum. Bana engel olma-

Kocamın Eşleri

sına izin vermeden cebime koydum ve ona ciddi bir bakış attım.

“Sadece konuşmak istiyorum,” dedim. “Bunun için geldim.”

Bir süre düşündü. Karar verdiğini hissedebiliyordum. Çılgılık atsa kim gelecekti ki?

Benimle konuşmanın daha mantıklı olduğuna karar vermiş olmalı çünkü bedenindeki tüm gerginlik yok oldu ve kapıyı kapattı. Yanımdan geçerken kızgındı. Etrafta, karşılamak istemediği bir kadınla aynı odaya tıkılıp kalan birinin kokusu ve enerjisi vardı. Benim onunla ilgilendiğim kadar benimle ilgilenmemesi küçük düşürücü bir durumdu. Bir kadın, diğer kadınlarla ilgili bir şeyler öğrenmeyi hep istemez miydi? Bir şeyler öğrenip kendimizi karşıımızdakiyle kıyaslamaz mıydık? Makyajsız yüzüne ve sağlıklı saçlarına bakarken bile kıyaslamaya devam ediyordum.

“Pekâlâ Thursday,” dedi. “Hadi konuşalım.”

OTUZ

Bu ucuz dairede pahalı eşyalar vardı. Bir zamanlar büyük bir Oturma odasını doldurmuş olabilecek deri bir köşe koltuk, mermer masanın üzerinde kalın sehpa kitapları... Her şey çok büyüktü; bu da odanın küçük ve boğucu görünmesine neden oluyordu. Demir işlemeli yemek takımının üzerindeki pencereye baktım ama dışarıda kasvetli gri binalardan başka bir şey yoktu. İçerisi gerçekten sıcaktı. Yaz mevsimindeymiş gibi sıcaktı. *Hayatı tamamen reddediyor*, diye geçirdim aklımdan. Regina, koltuğun benden uzak tarafına gitti ve beni beklemeden oturdu. Köşeye kıvrıldı. Top haline gelmiş minyon bir kadın gibiydi. Ben de deri koltuğun ucuna yerleştim. Ona dikkatle bakmamaya çabaladım ama bir insanı uzun zamandır merak ediyorsanız bu çok da kolay olmuyordu.

“Pekâlâ,” dedi, “neyi öğrenmek istiyorsun?”

Bugünkü eğretileri, ahşap mobilyalar ve eğitim plaketleriyle dolu ortamdaki *Size nasıl yardımcı olabilirim?* tavrından çok farklıydı. Burada, onun oturma odasında, etrafımda onun eşyaları vardı.

“Bana doğruları söylemeni istiyorum,” dedim.

“Doğruları mı?” dedi duyduklarına inanamayarak. “Doğruları duymayı hiçbir zaman istediğini sanmıyorum Thursday. Sen Seth’i istedin. Her şeyi biliyorum...”

“Bu da ne demek? Ve neden Seth’le sadece beş yıl birlikte kalmışsınız gibi konuşuyorsun?”

“Çünkü sadece beş yıl birlikteydik,” dedi yorgun bir tavırla. Ve sonra da ekledi, “Sen ortaya çıkmadan önce.”

“Sadece ikiniz olduğunuz zamanlardan mı bahsediyorsun?”

“Hayır! Ah Tanrım, sen gerçekten delisin...” Başını tüm bunlara inanamıyormuş gibi iki yana salladı. “Thursday, sen Seth’le yasak

bir ilişki yaşadın. Boşanmamızın nedeni sendin.”

Uzayan sessizlik sağır edecek cinstendi. Şakaklarımda gezinen bir ağrı vardı.

“Bu doğru değil,” dedim. “Neden böyle söylüyorsun?”

Yüzünde donuk bir ifadeyle bana baktı. “Çünkü bu doğru.”

Başımı iki yana salladım. Dudaklarım kurudu. Bir şeyler içmek istiyordum ama su vermesini isteyemeyecek kadar gururluydum.

“Hayır, Seth bana dedi ki...”

“Kes şunu,” diyerek sözümü kesti. Bakışları çok sertti. Birden gözlerini kapattı. “Sadece kes şunu.”

Normalde denileni yapardım ama bu kez öyle olmadı. Çok uzun zamandır karanlıkta oturuyordum ve artık cevapları duymam lazımdı.

“Seth’i en son ne zaman gördün?” Hemen yüzünü buruşturup dudaklarını büzdü.

“Sana bunu söylemiştim...”

Bana bakmak yerine dizine, ellerine ve pijamasının desenlerine baktı. Omuzlarının kıpırdandığını ve derin bir iç çektikten sonra çöktüğünü gördüm.

“Seth’i geçen hafta gördüm,” dedi. “Bu evde.” Yüzümdeki ifadeyi görünce ekledi. “Bana borcu vardı.”

“Ne borcu?”

“Her şeyimi kaybettim,” dedi. “Gerçekten böyle bir yere ait olduğumu mu sandın?”

Louboutin giyen Regina mı? Gülmek istedim ama bunu yapmasam iyi olurdu. Kırmızı tabanlı ayakkabıları alacak param vardı ama bu benim tarzım değildi. Regina ise kendini lüksle şımartmaya alıştı. Tasarım kıyafetler giyer ve muhtemelen aşağıda park edilmiş olan külüstür araba yerine Mercedes’in en yeni modeline binerdi.

“Bana bunu açıklaman gerekecek Regina çünkü ne dediğin hakkında bir fikrim yok.” Sakin olmaya çalışıyordum ama sesim dişlerimin arasından çıkıyormuş gibiydi.

“Seth’in yüzünden. Birkaç yıl önce işler kötüye gitmeye başladı. Seninle evlenmeden hemen önce,” dedi imalı bir şekilde. “Seth işlerini sürdürebilmek için oturduğumuz evin üzerine ikinci bir kredi aldı ama borç yine de kapanmadı. Çok fazla borcu vardı. Evimize ipotek kondu. Her şeyi yoluna sokacağına söz verdi ama gördüğün gibi...” Gözlerini tavana dikti. “...buradayım.”

Ben bunları neden bilmiyordum? Neden bana anlatmamıştı? Ona destek olacak kadar param vardı... Başımı iki yana salladım. Bunu düşündüğüme inanamıyordum. Akıl hastanesine kapatıldıktan sonra bile Seth’in diğer eşinin karşısına oturmuş, ona nasıl yardım edebileceğimi düşünüyordum.

“Peki sana para mı verdi?” diye sordum.

Her şeyi anlamaya çalışıyordum. Seth maddi durumunu özellikle de diğerleriyle olan ilişkisinde durumun ne olduğunu hiç anlatmazdı. Ayrı hesaplarımız vardı ama ilk evlendiğimizde ona ortak bir banka kartı vermiştim. Onlarla da durumun aynı olduğunu düşünmüştüm hep.

Regina yanaklarını şişirip derin bir nefes verdi. Çocuk gibi görünüyordu. İnsan onu nasıl ciddiye alabilirdi ki?

“Evet, biraz. Çok değil. İnsanlar senetlerini tahsil etmek için kapımı çalıyordu. Çok stresliydi.”

“Bir ilişkiniz yoksa neden sadece parayı göndermedi? Neden bu-
raya geldi?”

Dudaklarını sıktı ve yanakları kızardı. Onun yalnız ve acılı bir kadın olduğunu fark ettim. Hayal ettiğim gibi güçlü ve kibirli değildi. *İdolüm yerle bir olmuştu.* Hayalimdeki halini tercih ederdim. Bana kendimi güvensiz hissettiren halini...

“Köpeğimiz öldü,” dedi. “Ve o da kısa süre sonra bana daha fazlasını vereceğini bizzat söylemek istedi. Birkaç hafta içinde ödemesini alacağı bir iş anlaşması varmış.”

Yani Seth köpek hakkında yalan söylememişti. İş anlaşması hak-

kında yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. Seth hep hesap kapatırdı. Müşterileri onun etkili ve çalışkan olduğunu söylerdi. Yelp üzerinde her zaman dert ettiği sadece bir olumsuz yorum vardı. İşyerinde aldığı ödemeler tatmin ediciydi ama büyük borçları kapatmasına ya da büyük evleri yeniden satın almasına yetmezdi.

Köpeklerinin adını doğrulamak istedim. “Smidge mi?”

Regina bana dehşet içinde baktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Seth söyledi,” dedim omzumu silkerek. *Bana da bir şeyler anlatıyor*, diye geçirdim içimden. Sadece neyin doğru neyin yalan olduğunu hiçbir zaman bilemiyordum.

Gözlerini hızla kırptıştırarak başka bir yere baktı. Seth’in böyle bir şey yapacağına inanamıyormuş gibiydi.

“Henüz Smidge’in eşyalarını atamadım.” Başıyla TV ünitesi ile mutfağın arasında duran içinde hâlâ köpek oyuncaklarının olduğu sepeti işaret etti. Bir sürü parlak top ve pelüş oyuncak vardı. Belli ki şımarık bir köpekti.

“Buraya geldiğinde seviştiniz mi?”

Regina hızla bana baktı. Yüzüne çok öfkelenmiş gibi bir maske yerleştirdi. “Buna nasıl cüret edersin?” dedi. Ama öfkesinin arkasına gizlenmiş bir şey... bir kabulleniş vardı.

“Yaptınız.” Saçımı kulağımın arkasına attım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Tabii ki hissetmiyordum. Seth’in diğer iki eşiyle her zaman seviştiğini biliyordum. Sadece benimle yapacağı seksin diğerleriyle yaptığından çok daha iyi olması için elimden geleni yapıyordum. Daha tüysüz, daha esnek ve dokunuşlarına daha duyarlıydım. Regina sadece gözlerini kırptıyordu.

“Neden bana numara yapıyorsun? Seth bana delirmişim, seninle ve Hannah’yla ilgili durumu uydurmuşum gibi davranıyor. Ben sadece doğruları öğrenmek istiyorum.”

“Hannah’yı tanımıyorum,” dedi Regina. “Sana çok uzun zaman önce ilişkimizin bittiğini söyledim.” Ayaklarını altına topladı. Bunu

olduğundan daha uzun görünmek için yaptığını düşündüm. Tıpkı giydiği topuklu ayakkabılar gibi.

Başımı iki yana salladım. *Ben deli değilim. Değilim.*

Burun delikleri büyüdü. Nefes alırken göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordum. Kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Ama bunu neden yapıyordu? Ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Bana gitmemi söylemek üzere olduğunu anlayabiliyordum. Bir şeyler yapmalı ve onu daha çok konuşturmalıydım.

“Bebeğimi kaybettim...” Bu sözler dudaklarımdan kendiliğinden ve göğsümü acıtarak dökülmüştü.

Regina donup kaldı. Sırtı bana dönüktü.

Her şey bebeğimi kaybetmemle başlamıştı. Hayatım adım adım rayından çıkmaya başlamıştı. O zamanlar belirtileri göremeyecek kadar kederliydim ama şimdi her şeyi görebiliyordum. Seth’in uzaklaştığını, başka bir kadın istediğini, birlikte olduğumuz zamanlarda aklında hep seks olduğunu... Artık konuşmak istediği kadın değil, becermek istediği kadındım. Artık işine yaramazdım.

“Beş aylık hamileydim ve...” Boğazımdaki düğümü yutkundum. Bunu söylemem lazımdı. “Ona bir çocuk vermem lazımdı.”

Bana bakmak için yan döndüğünü gördüm. Ona baktım. Yüzü dehşete kapılmış gibiydi. Dudakları gevşemiş, gözleri açılmıştı. Seth bunu ona söylememişti. Yanağımın iç tarafını ısıırıp konuşmaya devam etmeye çalıştım.

“Kızıl saçları vardı... Çok azdı... ama kızıldı. Bunun nereden geldiğini bile bilmiyorum. Ailemde kızıl saçlı olan kimse yok...”

Kısa da olsa bebeğimden bahsetmek onun varlığını onaylamak gibiydi. Ufacıktı ve kızıl saçları daha çok portakalı andırıyordu. Hemşireler ona hayran kalmıştı ve bu daha çok üzülmemen neden olmuştu. O zamanlar bu küçük detaylara tutunuyordum. Bedeni öyle küçüktü ki onu sardıkları battaniyenin içinde kaybolmuştu. Onu birkaç dakikalığına kucağıma almama izin vermişlerdi. Aklım

hayranlıkla keder arasında gidip geliyordu. *Bunu ben yaptım. Öldü. Bunu ben yaptım. Öldü.* Seth istese de ona isim vermemiştim. İsim vermek ölümünü gerçek kılacaktı ve ben bunu unutmak istiyordum.

Bunca zamandır özenle koruduğum her şey içime akıyordu. Gözyaşı kanallarım yanıyordu.

“Seth’in annesinden,” dedi Regina yumuşak bir ses tonuyla.

Zorlukla yutkundum. Anne ve babasının fotoğrafını hiç görmemişim. Seth bana fotoğraf çekilmeyi sevmediklerini söylemişti.

“Öyle mi?” Daha fazla şey söylemesini istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

“Evet. Uzun ve güzel saçları vardı.”

Boğazımdaki düğümü yutkundum. “Onlara ne oldu? Nasıl öldüler?”

Regina ellerini dizinde birleştirip başını üzgün bir şekilde salladı.

“Babası annesini vurdu ve sonra da silahı kendine doğrulttu. Aile için çok trajik ve büyük bir darbeydi.”

Ağzım açık kaldı. “Anlayamıyorum. *Ne zaman* öldüler? Peki diğer eşleri? Diğer çocuklar?”

Regina omuzlarını silkti. “Bu olay yaşandığında evliydik. Babası iyi değildi. Çocukken şizofreni teşhisi konmuş. Tanrı’nın kendisine bir şeyler yapması gerektiğini söylediğini iddia edermiş. Çok... dindarlardı.”

“Onlarla hiç tanıştın mı?” Onlardan geldiğini ve annesinin el yazısıyla yazıldığını düşündüğüm kartları düşündüm.

Hayır, Regina haklı olamazdı. Seth’in anne ve babası bize düğün hediyesi göndermişti. Değil mi? Hayır, bunlar Seth’in çok iyi planladığı yalanlardı.

“Tanıştım. Tuhaf insanlardı. Oradan taşındığımız için çok mutlu olmuştum. Düğünümüze bile gelmediler.”

Bizim düğünümüzü de kaçırdıklarını söylemek istiyordum ama hazır anlatmaya başlamışken onu bölmek istemedim.

“Seth babasına saplantılı şekilde bağılıydı.”

“Ne açıdan?”

Seth’le olan ilişkisinden başka bir konudan bahsettiği için rahatlamış gibiydi.

“Bilmiyorum. Sanırım her oğulun babasına bağılı olduğu şekilde. Çok yakınlardı. Biz taşınınca babası çok üzüldü. Seth’in ailesini terk ettiğini söyledi.”

“Hiç çocuk sahibi olmaya çalıştın mı?” diye sordum birden konuyu değiştirerek.

Regina bu sorudan hoşlanmamıştı.

“Çocuk istemediğimi biliyorsun.”

“Neden?”

“Çocuk istemeyen kadınların hâlâ bunu açıklaması mı gerekiyor?” diyerek lafımı kesti.

“Hayır... Yani... çokeşli bir adamın oğluyla evlendin. Sana bir aile istediğini söylemiş olmalı.”

Regina bakışlarını uzaklaştırdı. “Fikrimi değiştireceğimi düşündü ve ben de beni bundan vazgeçecek kadar çok seveceğini düşündüm.”

Bu çok tanıdık bir durumdu. Melodisini hatırlayacağınız ama adını bilmediğiniz bir şarkı gibiydi.

Sesi yine kendini savunur gibiydi. Bir kez daha savunmaya geçmişti. “Tüm sorularını cevapladım Thursday. Lütfen.” Kapıya baktı. “Artık yalnız kalmak istiyorum.”

Telefonunu cebimden çıkarıp kibarca masaya bıraktım ve yavaşça yürümeye başladım. Gitmeden önce pencereden dışarı baktığı yere döndüm. Dergilerin üzerine aldığım kullan at telefonun numarasını bıraktım.

“Seth, Hannah’ya vurdu. Bunu bilmen gerek. Olanları öğrenip onunla yüzleştirmede bana karşı da sertleşti.”

Regina’nın şakağında bir seğirme oldu, ufacık bir nabız atışıydı.

“Hoşça kal Regina.”

OTUZ BİR

Regina'nın evinden çıktığımda başım dönüyordu. Merdivenlerin başında durdum. Elim merdiven parmaklıklarındaydı. Birileri metale anahtarıyla *am* yazmıştı. Regina her konuda yalan söylüyor olabilirdi. Kocamın diğer eşine güvenemezdim, değil mi? Seth ona da yalan söylemiş olabilir miydi? Benim hakkımda, ilişkimiz hakkında yalan mı söylemişti? Yeni ve görkemli eşi Hannah'ya bir şeyler anlatmayacağını tahmin edebiliyordum ama Regina'ya da anlatmıyor olabilir miydi? Hepimize yalan mı söylemişti? Bu adam kimdi böyle? Onu koşulsuz bir şekilde sevip gözlerimle gördüklerime mi inanmamıştım? Bana Regina'nın çocuk istemediğini ve bu yüzden ikinci bir eş istediğini söyleyen Seth... Regina'ya bebeğimizi düşürdüğümü asla söylemeyen Seth... Çok fazla sır vardı ve ben çok uzun zamandır her şeyden habersizdim. Tüm bunların olmasına izin verdiğim için midemin kasıldığını hissettim. Hannah'yla konuşmalı, bana neler olduğunu anlatmasını istemeliydim. Seth, Hannah'yı nereye saklamıştı?

Kendimi her geçen saniye daha da kötü hissederek Cottonmouth evine gittim. Karnım açlıktan gurulduyordu. En son ne zaman yemek yemiştim? Arabaya yemek servis eden bir yere gidip bir sandviçle soda sipariş ettim. Paketi açtığımda sandviğin görüntüsü midemi bulandırdı. Yiyeceği atıp koladan iştahlı bir yudum aldım. Yanıyordum. Yüzüm terliyordu. Başım dönerek eve girdim. Boş duvarlar çevremde yüzüyor gibiydi. Boya ve küf kokusu öğürmemeneden oldu. Birden orada olmak istemedim. Sadece birkaç dakika uyusam iyi hissedecektim.

Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Saat henüz sekizdi ama bedenim yorgunluktan ağrıyordu. Küf kokulu yatağa kıvrıldım. Gözlerim çok ağırdı. Uykuya daldım.

“Thursday?”

Yatakta uyku sersemliğiyle doğrulup cep telefonuma uzandım. Orada değildi. Saatin kaç olduğunu göremiyordum. Telefonu kulağıma götürmüştüm ve biri adımı söylüyordu. Sonra hatırladım. Portland’daydım. Cep telefonumu bir asansörün köşesine bırakmıştım. Bu da kullan at telefonlardandı.

“Evet...” dedim çarşıftan kurtulmaya ve doğrulmaya çalışarak. “Kimsiniz?”

Bir kadın yine adımı söyledi. “Thursday...” Ve sonra ekledi. “Ben Regina.”

Birden tamamen ayıldım. Duyularım alarma geçti. Ayaklarımı yatağın yan tarafına sarkıtıp kalktım.

“Sorun ne? Bir şey mi oldu?”

“Hayır...” Sesi kararsızdı.

Pencereye kadar olan küçük boşlukta ileri geri adımladım. Tuhaf telefon elimde çok garip duruyordu.

“Seth burada olduğunu biliyor. Ona şirkete geldiğini söyledim. Seni arıyor.”

Hemen oturdum. Buna şaşırmamıştım. Beni ne kadar zamandır takip ediyordu?

“Bunu bana neden söylüyorsun?”

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Telefona nefes verdiğini, sesinin ağlamış gibi geldiğini fark ettim.

“Konuşmak için bir yerlerde buluşabilir miyiz?”

“Ne zaman?”

“Şimdi,” dedi. “Apartmanımın iki blok ilerisinde tüm gece açık olan bir restoran var. Adı Larry’s. Otuz dakikaya orada olacağım.”

“Tamam,” dedim temkinli bir şekilde. “Sana güvenebileceğimi nereden bilebilirim?”

“Sanırım başka şansın yok.” Telefonu kapattı. Regina bir avukatı. Son sözü söylemeye alışıkı.

Telefonumu kapatıp kıyafetlerimi aramaya koyuldum. Kısmen temiz olan tek şey turuncu kazağımdı. Kazağımyı giyip kotu da üzerime geçirdim. Saçım kirli ve dağınıktı. Hızlıca atkuyruğı yapıp yüzümü yıkadım. Regina’yla telefon görüşmemiz bittikten beş dakika sonra kapıdaydım. Arabanın motorunu çalıştırdığım anda panel aydınlandı ve saatin 4.30 olduğunu gördüm. Gecenin bir yarısında beni aramasına neden olan şey neydi?

Neredeyse bomboş olan Larry’s’te elimde bir fincan kahveyle oturduğumda Regina kapıdan girdi. Üzerinde bir kot ve eşofman üstü vardı. Saçını başının tepesinde topuz yapmıştı. Bu şekilde bir üniversite öğrencisi sanılabilirdi. Omzunda sallanan bir sırt çantası vardı. Eşya taşımak için kullanacağınız bir çanta gibi değildi. Daha çok cüzdan olarak kullanıyor olmalıydı. Etrafta beni ararken onu izledim. Kesik nefesler alıyordum. Bana doğru döndüğünde elimi kaldırdım ve beni gördü. Olduğum yere ağır ağır geldi. Buraya gelmekle doğru şeyi yapıp yapmadığını sorguladığını hissettim. Karşımdaki koltuğı oturup çantasını çıkardı. Gözlerinin şiş ve kırmızı olduğunu hemen fark ettim. Yerleşmesi bir dakika kadar sürdü.

Meşguliyeti bitince bana baktı. Buraya yüklerinden kurtulmak için geldiğini anlayabiliyordum.

“Onunkinden,” diye bağırdı masamıza yaklaşan garsona.

Çocuk masadan hızla uzaklaşırken özür dilercesine baktım. Regina bundan hoşlanmadı. Mesleki bir kusur olmalıydı. Bana ukala ve aşırı özgüvenli, etrafındaki herkesten rahatsız olan kız kardeşimi hatırlattı. Kız kardeşimle çok farklıydık. İlişkımız her zaman mesafeli olmuştu. İkimiz de birbirimiz olmadan yaşayabilirdik. Bu

yüzden annemin hatırına en azından ayda bir kez görüşmeye çalışıyorduk. Genellikle saçma bir akşam yemeği oluyordu. Akşamı gereğinden fazla neşeli bir fotoğrafla sonlandırıp fotoğrafı annemize gönderiyorduk. Birlikte takıldığımız için öyle mutlu oluyordu ki tüm bu ritüel bu sayede daha katlanılır oluyordu.

Avantaj sağlamak için benden rahatsız olmasına ondan rahatsız olarak karşılık verdim.

“Evet?” dedim kısaca. “Neden buraya geldim?”

Parmaklarını gözlerinin altına götürüp rimelini kontrol etti. *Öğleden sonra hepsini silmiştin*, diye hatırlatmak istedim. Sonra bana sert bir şekilde bakıp, “Seth ile evliliğimizin ilk yılında bir düşük yaptım,” dedi.

Kalbim acıdı. Uzanıp elini tutmak istedim ama ifadesi o kadar sertti ki kendime engel oldum. Regina birilerinden teselli bekleyecek türden birine benzemiyordu. Ben de o sıradan *Ah, çok üzüldüm* tepkilerini vermedim. Sonuçta kahve içip kalp kırıklıklarını paylaşan iki kız arkadaş değildik.

“Pekâlâ...” dedim. Başka yapacak bir şeyim olmadığından elimi boş fincanıma sardım. Kafein çoktan kanıma işlemiş, gerilmeme neden olmuştu.

Bir sürü kadın düşük yapardı. Düşüklerin çoğu da hamileliğin ilk aylarında gerçekleşirdi. Belki de Regina ortak bir nokta bulmaya çalışıyordu.

“Yirmi bir haftalık hamileydim,” dedi. “Seninkini... bilmiyordum. Seth... hiç söylememişti.”

Kahve fincanımı bırakıp arkama yaslandım. “Pekâlâ,” dedim bir kez daha. “Sana ne söyledi?”

Tereddütlü bir bakış attı. “Henüz hamile kalmadığını, denediğini söyledi.”

“Bana yakın zamana kadar Seth’le görüşmediğini söylemiştin. Yıllar önce ilişkiniz bitmişti. O zaman eski eşine neden böyle bir şey söylesin ki?”

Garson elinde taze kahve demliğı ve fincanıyla geldi. Boş fincanı sormadan doldurup Regina'nın önüne koydu. Sonra da benim fincanımın üzerine eğildi. O gidince Regina fincanı alıp elinde oynadı ama içmedi.

Devam etmesini bekleyerek ona baktım.

"Yaptığın düşükle ilgili ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Bu soru beni kızdırdı. Çok bir şey hatırlamıyordum. Hatırlamaya çalışıyordum. Detaylar canımı acıtıyordu.

"Thursday..." Regina uzanıp elime dokundu. Şaşkınlık içinde ona baktım. "Lütfen," dedi. "Bu çok önemli."

"Peki..." Dudaklarımı ıslatıp gözlerimi kapattım. Hayatımın en acılı gününün detaylarını hatırlamaya çalıştım. "Çok canımın acıdığını ve... çok fazla kan olduğunu hatırlıyorum. Hastaneye yetiştirildiğimi..."

"Peki ya öncesi? Neredeydin?"

"Ben... Biz uzaktaydık. Kuzeye bir hafta sonu seyahatine gitmiştik."

Dirseklerini masanın üzerine koyup eğildi. Kaşlarını çatı. İki kaşının arasında bir çukur oluştu. "Ne yedin? Ne içtin? Seth sana bir şey verdi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Tabii ki bir şeyler yedik. Ben içemediğim için Seth de alkol almadı. Ben çay içtim..."

"Nasıl bir çay?"

Sesindeki telaşı fark etmişim. Masanın diğer tarafına atlayıp beni sarsmak istiyor gibiydi.

"Annesinin benim için gönderdiğini söylediği bir çaydı. Mide bulantıma iyi gelmesi için." Bu sözleri söyler söylemez yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Başım döndü. Destek almak için masanın kenarını tutup gözlerimi kapattım. Regina, Seth'in anne ve babasının öldüğünü söylemişti. Bu çay gerçekte nereden gelmişti ve Seth neden annesinin gönderdiğini söylemişti?

“Tüm gün kendimi çok kötü hissettim...” Sallandığımı hissediyordum. Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım.

“Bitki çayı,” dedi Regina sessizce. “Küçük kahverengi bir kesenin içinde.”

Bunu başımla onayladım. “Evet.”

“O çaydan sana ilk kez mi vermişti?”

Hatırlamaya çalıştım. Bulantımdan şikâyet ediyordum. Doktorum mide bulantısı için bir şey vermişti ama işe yaramamıştı. Seth de annesinin çayını denememi tavsiye etmişti.

Güvenilir olup olmadığını sorduğumda gülümseyerek, “O da kaç kez hamilelik yaşadı Thursday,” demişti. “Annelerimin hepsi bunu kullandı.”

Buna gülmüştüm ve o da bana göz kırpmıştı. Sonunda çayı küçük su ısıtıcısındaki kaynar suyla yapmıştı. Tadı meyan kökü ve kişniş gibiydi. İçine biraz şeker ekleyince sorun kalmamıştı.

“Hafta sonu boyunca bunu mu içtin?” diye sordu Regina.

Sorusunu başımla onayladım.

“Pekâlâ,” dedi. “Tamam...”

Rengi attı. Gözlerini hızla kırptırıyordu. Ve sonra da kırmızı dudaklarını aralayıp bana bir hikâye anlattı. Keşke bunu hiç yapmasaydı. Kendine saklasaydı ve ben hiç duymasaydım. Bu kadar aptal olamazdım. Bu kadar ahmak olamazdım. Bu kadar kolay kullanılamazdım.

OTUZ İKİ

Bir saat sonra restorandan çıktığımda gidecek bir yerim yoktu. Soyulmuş duvar kâğıtları ve küf kokusuyla Cottonmouth evine gitmek istemiyordum. Regina, Seth'e Portland'da olduğumu söyledikten sonra buraya gelmekte zaman kaybetmezdi. Ne yapmak için? Beni ikna etmek için mi? Beni zorla Seattle'a götürmek için mi? Onu görmeye hazır değildim. Eve gidebilirdim. İki saat araba kullanıp ondan hızlı hareket edebilirdim. Eşyalarımın bir kısmını alıp anne ve babamın evine gitmeye yetecek kadar zamanım olurdu. Ama annem hastanedeyken ona olayları anlatmaya çalıştığımda bana inanmamıştı. Son birkaç gündür Seth'le iletişimlerinin nasıl olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen Seth ona doğruları yarım yamalak söylemişti. Gecenin bir yarısı ortadan kaybolduğumu ve kendime zarar vermeden beni bulmak zorunda olduğunu söylemiş olmalıydı. Tek başımaydım. Seth'le yüzleşmek kaçınılmazdı. Onunla karşılaşmak zorunda kalacaktım ama Regina biraz zaman istemişti ve ona biraz zaman verecektim. Larry's'in floresan ışıklarının altında otururken bana anlattıkları tüylerimi ürpertmiş, midemin kasılmasına neden olmuş, beni kendimden şüpheyi düşürmüştü. Kahvem soğumuştur. Koltuğuma çöktüğüm sırada yukarıda bir film oynuyordu. Regina'nın başından geçenleri dinliyordum.

Bir market zincirinin de içinde olduğu bir alışveriş merkezine gelene kadar arabayı sürdüm. Birkaç saat sonra açılacaktı. Bina'nın arkasına, sokaktan görünmeyecek şekilde park ettim. Böylece kimseye görünmeden koltuğuma gömülüp uyuyabilirdim. Sadece birkaç saat.

Birilerinin pencereye vurmasıyla korkarak uyandım. Hemen doğruldum. Sersemlemiş ve nerede olduğumu şaşırmıştım.

“Buraya park edemezsiniz,” diye bağırdı bir adam pencereden içeri bakarak.

Üzerinde turuncu ve sarı bir yelek vardı. Cama bir kez daha vururken dikkati dağıldı ve arkasına baktı. Yumruğu yüzümün dibinde pencereye inince irkildim. Son derece iri ve bronz bir yumruğu vardı. Geniş omuzlarıyla uyumluydu.

Adam yeniden bana bakıp, “Yolu kapatıyorsunuz,” dedi.

Yeniden ona baktım ve çöp bidonlarına ulaşmak için dar yolda bekleyen çöp kamyonunu gördüm. Koltuğumu dikleştirmeden motoru çalıştırdım ve gaza basıp alışveriş merkezinin ön tarafına gittim. Kendime başka bir yer buldum. Kaba bir adam tarafından aniden uyandırıldığım için şaşkındım. Esneyerek uykumu açmaya çalıştım. Çöpçülerin bağırmayacağı yalnız kalıp düşünebileceğim bir yer bulmalıydım. Aklıma halk kütüphanesi geldi. Hem kullanabileceğim bilgisayarlar da olurdu. Geçen sefer Seth’le yemek yerken önünden geçmiştim. Kiremit ve beton yapının geleneksel güzelliği dikkatimi çekmişti.

Hangi sokakta olduğunu hatırlayamıyordum. Bulmak için hafızama güvenmem lazımdı. İçgüdülerime güvenecektim. Kalabalık Portland sokaklarında, kütüphaneyi tam olarak nerede gördüğümü hatırlamaya çalışırken kırk dakika kadar dolandım. Binayı sonunda gördüğümde bir grup evsiz, günü geçirmek için şehre karışmadan önce eşyalarını topluyordu. Saat hâlâ erken olduğundan otopark kısmen boştu. Binaya yakın bir park alanı buldum. Arabadan çıktığım anda idrar kokusunu aldım. Ceketim olmadığı için çok üşümüştüm. Binaya doğru aceleyle gidip kapının açık olduğunu gördüm. Rahat bir nefes verip titreyerek içeri girdim. Turuncu kazağımla ellerimi eldiven gibi kaplamıştım. Kütüphanenin içi kubbeli tavandan gelen güneş ışığıyla açık alan gibi aydınlıktı. Danışmanın yanından geçip bilgisayarlara gittim.

“İki saat,” dedi bir kadın. “Yemek içmek yok.” Sesi soğuk, net ve iticiydi. Canlı değil de banttan konuşuyor gibiydi. Uysal bir şekilde başımı sallayınca şüpheyle bana baktı. Kazağımın altında kahvaltımını sakladığımdan şüphelenmiş gibiydi ama yine de içeri girmeme itiraz etmedi.

Bilgisayarlardan birine yaşlıca bir adam oturmuştu. Bir fötr şapkası vardı ve iki işaretparmağıyla klavyeye dikkatle basıyordu. Yanından geçerken bana bakmadı ve ben de ekranına bakacak vakit buldum. Bir arkadaşlık sitesine girmişti. Olası partnerine mesaj yazıyordu. *Bravo!* diye geçirdim içimden. Seth olsa çok meraklı olduğumu söyleyip ‘kartal gözlü’ oluşumla alay ederdi. Artık Seth’in fikirlerinin beni ilgilendirmediyi kendime hatırlatmam gerekti. Ayrıca meraklı olmasam hâlâ karanlıkta olacak ve sadece tanıdığımı sandığım bir adamla evliliğimi sürdürecektim.

Arka taraflarda bir bilgisayar bulup plastik sandalyeye oturdum. Restorandaki kahveden dolayı ağzımın tadı yoktu. Arabada uyu-yup uyanınca da saçım yağlı ve dağınık bir hal almıştı. Bu kattaki kütüphane görevlisi sanki her an eski model bilgisayarlardan birini kolumun altına atıp kaçacakmışım gibi bana bakıp duruyordu. İnternetin açılmasını beklerken parmağımla sabırsız bir ritim tutup Seth her an içeri girip beni yakalayacakmış gibi etrafı izledim. Sonunda ekran açıldı ve elimi çeneme yaslayıp ilk aramama başladım. Buraya üç şeyi öğrenmek için gelmiştim. İlki Seth’in annesi ve babası Anne ve Baba Çokeşli’ydi! Regina’nın verdiği isimleri arama çubuğuna yazdım: Perry ve Phyllis Ellington. Yanlarına da cinayet ve intihar yazdım. Hiçbir haber ya da yazı yoktu. Tek bulabildiğim şey doğum ve ölüm tarihlerini içeren ölüm ilanıydı. Hayatta kalan çocukları Seth Arnold Ellington olarak yazılmıştı. Seth’e göre diğer annelerinden olan kendisinden daha küçük kardeşleri de vardı çünkü babası diğer eşleriyle Seth ergenlik çağındayken evlenmişti. Ama Perry ve Phyllis, toplum kurallarının dışında bir hayat sürdüğünden, şimdilerde ancak ergenliklerine ulaşan kardeşlerini bulmanın

bir yolu yoktu. Perry resmi olarak, aynı mezarlıkta yattıkları Seth'in annesiyle evliydi. Perry ve Phyllis'e gerçekte ne olduğunu bilen sadece diğer eşler ve... kocamdı.

Bu aramayı bitirince Regina'nın yemekte bahsettiği ilacı düşündüm. Doğumu başlatmak için kullanılan bir düşük ilacıydı. Hamileliğin ikinci evresinde kürtaj olmak isteyenler için etkili olduğu söyleniyordu. Ağızdan alındığında hamileliğin kırk dokuzuncu gününe kadar güvenliydі. Sonrasında ise anne için ciddi riskleri vardı. Bebeğimin öldüğü günü düşünürken ellerim titredi. Fareyi bağlantılar arasında gezdirirken karşımdaki bilgi içimi soğutmuş gibi birden buz kestim. Hamileliğin ileri zamanlarında kullanıldığında anne için daha tehlikeliydi. Düşük tansiyona, bilinç kaybına ve düşük sonrası enfeksiyonlara neden olabiliyordu. Fareyi bıraktım ve sandalyeme yaslanıp gözlerimi avcumla kapattım. Düşük yaptığım gün Seth abur cubur almak için benzin istasyonunda durmuştu. Arabaya getirdiği karton bardakları ve böylesine ilgili bir eşim olduğu için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi hatırladım. Çay... ölen annesinin gönderdiğini söylediği çay... *Aman Tanrım*. Regina haklıysa, düşük yapmamın nedeni Seth'ti.

Hissettiğim acı âdeta dayanılmazdı. O zamanlarda hastanenin raporunu görmemiştim. Görmek istememiştim. Seth'e emanettim. Benimle yas tutup duymak istemediğim şeylerden beni koruyordu. O olmasa, o günleri atlatamazdım. Bana Regina çocuk istemediğine karar verince aklına ikinci eş fikrinin geldiğini söylemişti. O halde neden doğmamış çocuğunun hayatını sonlandırıp benimkini de riske atmış? Bu çok anlamsızdı.

Kendi saçlarımı çekip öfkeyle bağırmak istiyordum. Seth cevaplamadıkça sorularım cevapsız kalacaktı. Hastane dosyalarımı görmek istiyordum. Her şeyi duymak istiyordum.

Son aramam en acı verendi. Restorandan çıkmadan önce Regina'nın söylediği son sözler bu aramayı yapmama neden olmuştu:

"Sanırım onun bir sorunu var."

OTUZ ÜÇ

Ne kadar çabalasam da Regina'nın söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Olan biteni anlamlandırmam zaman almıştı ama anlamlandırdıktan sonra öfkem çok ateşli ve kuvvetli bir hal aldı. Eşim hastaydı. Sadece kontrolü eline almamıştı. Aynı zamanda fena halde hastaydı. Neden çocukluğuyla ilgili onu daha fazla zorlamamıştım ki? Bir travma geçirmişti ve çocukluğuyla ilgili sorularımı geçiştirip her soruyu bana çeviriyordu. Hannah ve doğmamış çocuğu için çok endişeliydim.

Her zaman bu kadar saf değildim, değil mi? Bir zamanlar beni hedeflerimden şaşırtmalarına izin vermek bir yana, yeni gelen kimseyi hayatıma almazdım. Seth'in nesi beni çekmişti? Kesinlikle yakışıklıydı ama çoğu adam öyleydi. Benimle flört ediyordu ama bu da ilk değildi. Etrafımda benimle sohbet eden, bana teklifler sunan ve dikkatimi çeken bir sürü erkek vardı. İlgilerine mesafeli bir nezaketle karşılık verirdim. Bazen onlarla bir akşam yemeğine ya da bira içmeye gider, benim yaşımdaki kızların yapacağını yapardım ama bunların hiçbirinden keyif almamıştım. Böyle hissetmemin normal olduğunu sanıyordum. Seth'e kadar.

Ondan ve yaptığı kurlardan neden etkilendiğimi hatırlamaya çalışınca her seferinde tek yere çıkıyordu: Bana dair her konuyla çok ilgiliydi. Sorular soruyor, cevaplarımdan son derece etkilenmiş görünüyordu. Akıllıca bir şeyler söylediğimde kaşlarını nasıl kaldırdığını hatırlayabiliyordum. Konuşmamı dinlerken dudaklarında hafif ve keyifli bir kıvrım belirliyordu. O zamanlar bir art niyeti olduğunu hiç düşünmemiştim. O da benim ondan etkilendiğim kadar benden etkileniyordu. Aramızda bir çekim vardı. Kafedeki ilk akşamda bana sınavımla ilgili sorular sormuştu ve neden hemşire

olmak istediğimi öğrenmek istemişti. Daha önce bu soruları bana kimse –anne ve babam bile– sormamıştı. Hepsi bu kadar mıydı? Son derece dikkatle yapılmış bir planı, stratejisi vardı. Benim gibi ailesinden uzak olan, kendisini derslerine adayan kadınlar içten içe bir ilişki arzuları. Karşımdakinin kim olduğunu önemsediyimi sanmıyorum: Bir erkek, bir kadın, bir arkadaş ya da uzun zamandır görüşmediğim bir teyze olabilirdi. Birilerinin beni görmesini bekliyordum. En baştan ona âşık olduğum veya her şeyi önceden anlamadığım için en çok kendime kızgın olup olmadığımıdan emin değildim. Ama insanlar birileri tarafından duyulmak isterdi ve birileri onları duyduğunda aralarında bir bağ kurmaya çalışırdı. Ben de kendini özel hisseden kadınlardan farklı değildim. Uğruna her şeyimi verdiğim adam tarafından zaman içinde terk edilmişim. Seth bir düzenbazdı ve aynı zamanda çekici biriydi. Kadınların duygularını kullanmak için kişiliğini devreye sokuyordu. Bana Regina'dan bahsedene kadar ona çoktan âşık olmuşum. Onun tarafından sevilme için teklif edeceği her şeyi kabul etmeye hazırdım. Artık sadece bunu düşününce bile utanıyordum.

Şu anda Hannah bir yerlerde onun parmağının ucunda, ona kör körüne güveniyor, çocuklarına sahip olacakları günün hayalini kuruyordu. Regina haklıysa Seth bize yaptığını ona da yapmayı planlıyordu.

Şehir merkezindeki bir banka oturdum. Önümde gıda kamyonları dizilmişti. Dodgers şapkası giymiş bir adam yakınımda duruyor, yolun karşısındaki taco kamyonuna hevesle bakıyordu. Neden bir tane alıp kendini mutlu etmediğini merak ettim. Yağmur çislemeye başladı ama hareket etmedim. Olayların beni rahatsız eden bir yanı vardı. Bir şeyler tam olarak yerine oturmamıştı. Gözlerimi kapatıp tüm parçaları yerine oturtmaya çalıştım.

Regina, Thursday, Hannah ve Seth: Hepimizin ortak özelliği neydi? Seth'in oyununda hangi rolü üstleniyorduk? Bazı insanların

aydınlanma yaşadıkları anlar olurdu. Benimki sessiz sedasız geldi. Ne yapmam gerektiğine karar vermeden önce biraz bekledim. Dodgers şapkalı adam yolun karşısına geçerken ben de ayağa kalktım. Taco sırasına girmek yerine salata kamyonuna yöneldi. İkimizin de kendi kararlarımızı verdiğimizizi görünce gülümsedim.

Bir haftadır evdeydim. Seth'in arkasını toplamak üç saatimi almıştı. Güzel evim. Döndüğüm gece evi darmadağın bir halde bulmuştum. Sanki Seth, tüm yastıkları ve çekmecelerin içindekileri yere döktüğünde yerimi bulabileceğini düşünmüştü. Her yere çürümüş bir şeyin kokusu sinmişti. Biraz araştırınca mutfaktaki çöpün taşıdığını, paket yemeklerin boş kutuları ve yarısı yenmiş meyvelerle dolu çöp kutusunun kapağının açık olduğunu gördüm. Evim tuhaf ve yabancı geliyordu. İlk işim, babamın hediye ettiği 9 mm'lik tabancayı bulmak oldu. Sonra da tüm pencereleri açıp koku gidene kadar mum yaktım. Seth, telefonumu asansörde attığım yerde bulmuştu. Arkamda bıraktığım ilaç şişelerinin yanına, mutfak tezgâhına koymuştu. Telefonun ekranı ezilmişti. Alıp elimde çevirdim. Bir uyarı gibiydi. Dikkatli olmam gerekiyordu. Telefonu yerine bırakıp ilaç şişelerini banyoya götürdüm. Tek tek kapaklarını açıp tuvalete döktüm. Sifonun sesi ve ardından rezervuarın suyla doluşu beni mutlu etti. Mahkûmiyetim böylece son buluyordu. Bilgisayarım gitmişti. Ama neyse ki cüzdanımla anahtarlarımı bırakmıştı. Bir çilingir arayıp öğleden sonra gelmesi için fazladan para ödemeyi teklif ettim. Beklerken alarımın şifresini değiştirdim.

Çilingir ön kapıdaki kilitlerin ikisini de değiştirdikten sonra yeni anahtarlarım cebimde, telefonumla bilgisayarımı yenilemek için şehir merkezine gittim. Beş gündür evde olmadığım için önümüzdeki hafta gerçekleştirmem gereken bir sürü randevu ve yapmam gereken arama vardı. Epostalarımı ve sesli mesajlarımı kontrol etmem lazımdı. Kullan at telefonumla sadece arama yapıp mesaj atabiliyor-

dum. Asırlar önce gibi gelen bir gün, Lauren ile karşılaştığım sokaktan karşıya geçmek için beklerken çevremdeki insanların yüzlerine baktım. Kendi düşüncelerinizden sıyrılıp çevrenizdeki insanlara bakmak için –gerçekten bakmak için– durduğunuzda şaşırtıcı bir şey görüyordunuz. Her biri –kulağına telefonunu yaslayıp kundurasıyla su birikintilerinin yanından geçen iş insanlarından, hangi yöne gideceğine karar vermeye çalışan turistlere kadar– çok kırılgan görünüyordu. Anne babaları onları seviyor muydu? Hiçbir erkek ya da kadın onları sevmiş miydi? Onları seven insan tarafından terk edilseler, acıları ne kadar büyük olurdu? Yalnız kalmamak için çabalayıp duruyorduk. Kariyerimizde hedeflerimiz, sevgililerimiz ve çocuklarımız vardı ama uğruna sürekli çabaladığımız şeyler birden bizden alınabilirdi. Yalnız olmadığımı, tüm dünyanın benim kadar kırılgan ve yalnız olduğunu düşününce kendimi daha iyi hissettim.

Kilit ve alarm şifresi değişmişti. Tabancam komodinin üzerinde duruyordu. İlk gece bu sayede uyuyabildim. Ama kâbuslar peşimi bırakmadı.

Seth benimle iletişim kurmaya çalışmadı ama eve döndükten sonraki pazartesi günü Regina kullan at telefonumdan beni aradı. Telefonu yatak odasının köşesinde şarjda unutmuştum. Başta duyduğum gürültü beni şaşırttı. Tanımadığım bir zil sesi geliyordu. Arayanın onun numarası olduğunu görünce telefonu kulağıma götürdüm ve boş elimle de televizyondan gelen gürültüye engel olmaya çalıştım.

“Merhaba... Thursday?”

“Evet,” dedim.

“Onu buldum. Hannah’nın nerede olduğunu biliyorum.”

Bir saat sonra Portland’a gitmek için yola çıktım. Yanıma sadece kapıdan çıkmadan önce çantama attığım cep telefonumla tabancamı aldım. Regina’nın sözlerini tekrar tekrar düşündüm.

Restoranda buluştuğumuz o gün Regina bana Seth'in tüm hatalarını ve tacizlerini anlatmıştı. Bunlar belirgin şeyler değildi. Far-
kında olmadığı şeylerdi. Başta etkileyici ve canlı Seth'le evlenmişti. Birlikte geçirdikleri ilk yıl büyü-
lölü geçmişti. Ama Seattle'a taşındık-
tan sonra Seth değişmişti. Asık suratlı ve dengesiz biri haline gel-
mişti. Çoğu geceler yatağa bile gelmiyordu. Sabahları Regina onu
bir önceki gece olduğu yerde donuk gözlerle televizyon izlerken bu-
luyordu. Banyo yapmayı reddediyor ve günde bir kez yemek yiyor-
du. Durum Regina'yı korkutmaya başlayınca Seth'i yardım alması
için ikna etti. Seth ona depresyonla baş ettiğini ve işlerin yoluna
gireceğini söyledi. Sonra Seth, Alex'le inşaat şirketinde çalışmaya
başladı. Bir süreliğine her şey düzelmiş gibiydi.

Regina, Seth'in babasından gelen epostaları kazara gördü. Seth
ekranı kapatmayı unutmuştu. Regina da bilgisayara oturunca her
şeyi görmüştü. Epostalar, Seth'in babası, eşini ve sonra da kendini
öldürmeden önce gönderilmişti. Yazılanları anlaması güçtü. Babası,
hükümetin onu öldürüp eşlerini ve çocuklarını kendinden alacağı-
na dair komplo teorilerinden bahsediyordu. Seth'in annesinin, ona
kendini yorgun ve sersem hissettirmek için yiyeceklerine ilaç koydu-
ğundan şüphe ediyordu. Ölmeden önceki gün Seth'e gönderdiği son
epostada önce eşini, sonra da kendini öldürme planını anlatmıştı.
Sadece ikisi ölecekti. Diğer eşlerine dokunmayacaktı. Regina, Seth'in
cevaplarını görmek için gönderilenler kutusuna baktı. Kesinlikle onu
sakinleştirmek ve ikna etmek için bir şeyler yapmış olmalıydı ama bu
tür bir şey yoktu. Bunun için Seth'i suçladığında Seth çok kızdı. Re-
gina bunları anlatırken ilk kez yüzünde o soğuk ifadesinden başka bir
ifade görmüştüm. Seth'in çevredeki her şeyi yere fırlattığını –vazoları,
tabakları yere atmış ve hatta televizyonu da yere fırlatmıştı– anlatır-
ken gözleri nemlenmişti. Regina'yı üzerine vazife olmayan işlere bur-
nunu sokmakla suçlamıştı. Sonra da onu tehdit etmişti Boğazından
tutup Regina hamile olduğunu haykırana kadar duvara yaslamıştı.

Seth hemen elini indirmiş ve son on dakikada olanlar hiç yaşanmamış gibi gülümsemişti. Kollarını Regina'nın beline dolayıp kontrolsüz bir şekilde hıçkırmaya başlamış ve üzgün olduğunu, anne ve babasından ölümünden bahsetmenin içinde bir şeyleri tetiklediğini söylemişti. Seth'in kolları Regina'nın beline dolanmış halde öylece durmuşlardı. Seth yardım alacağına ve her şeyin değişeceğine söz vermişti. Sonrasında kaldıkları yerden devam etmiştiler. Hamileliğin ilk aylarında her şey mükemmeldi. Seth, eşinin üzerine titreyen bir baba adayıydı. Regina neredeyse tüm olanları unutmuştu.

Ve sonra aniden hamileliğinin yirmi birinci haftasında düşük yapmıştı. Birden bir sarsıntı hissetmiş, bebeğin yer değiştirdiğini fark etmişti. Doğum yapmak zorunda kalmıştı. Bir kız doğurmuştu. Seth yıkılmıştı ve yeniden deneyeceklerine söz vermişti. Ama Regina bunu reddetmişti. Aynı şeyi yaşamaktan korktuğu için doğum kontrolüne –kola yerleştirilenlerden– başlamış, kariyerine odaklanmıştı. Seth onu çıkarttırması için Regina'ya yalvarmıştı, Regina reddettiğindeyse birbirlerinden uzaklaşmıştı. Seth sonunda çoklu evliliği teklif etmişti çünkü çocuk sahibi olmak istiyordu. Regina bunu reddedince de boşanmak istemişti. Regina istediğini yapmıştı ama Seth gelip gitmeyi bırakmamıştı. Boşanma sırasındaki anlaşmaları gereği faturaların yarısını ödüyordu. O yüzden çalışmak için Portland'a geldiğinde eski evlerinde kalıyordu. Başlarda misafir odasında kalsa da sonraları yatak odasına döndü. Başka bir kadınla evli olsa bile geldiği zamanlarda sevişmeye devam ettiklerini söylerken Regina utanmıştı. Hannah hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi ve bu konuda ona inandım.

“Düşük yapmadan önceki hafta bana çay yapmaya başlamıştı,” dedi. “Bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm çünkü mutfakta çok fazla zaman geçiren biri değildi. Sabahları kahve bile yapmazdı. Ama sonra aniden su kaynatıp bir uzman gibi yaprakları demlemeye başladı. Sen olanları anlatana kadar bunu fark etmemiştim bile.”

“Tesadüf olabilir,” dedim.

Regina başını iki yana salladı. “Kardeşlerinden büyüktü ve onlara kızgındı. İlgiyi ondan çaldıklarını düşünüyordu. Bir sürü çocukla aynı yerde yaşamak zorunda kalmaktan nefret ettiğini söylemişti...”

“Ne demek istiyorsun?”

Bunu anlamamı bekleyerek bana baktı ve sonra ekledi: “Sanırım diğer kız Hannah’ya da aynı şeyi yapacak. Onu durdurmamız lazım. Hannah’nın nerede olduğunu bulmak için birkaç güne ihtiyacım var.”

OTUZ DÖRT

Regina, Pearl District'ten bir adres gönderdi. 5 numaralı yola dönmeden önce ışıklarda beklerken telefonu cebime ittim. Yüreğim ağzımdaydı. Göğüs kafesindeki paniğe engel olmaya çalıştım. Acele etmeliydim. Hannah'ya yardım etmek zorundaydım. Pearl District'in depo bölgesinden daha önce sadece geçmiştim. Burası şu anda sanat galerileri ve pahalı apartmanlarıyla biliniyordu. Seth'le burada Willamette Nehri üzerindeki bir restoranda oturup istirid-yelerimizi yemiş, sonra da el ele arabamıza gitmiştik. Mükemmel bir gündü. Kısa süre sonra hamile olduğumu öğrenmiş ve bebeğe o ütülü otel çarşaflarında hamile kalıp kalmadığımı merak etmiştim.

Arabayı sürerken birkaç arama yaptım. İçten içe hissettiğim paniğe rağmen sesim çok sakindi. Regina mesaj attıktan sonra onu aramaya çalıştım ama aramam doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. *Orada olacak*, dedim kendi kendime. Bir ekip olarak çalışıyorduk. Zihnimde bir şeyler yerine oturmasa da buna engel olmaya çalıştım. Elimde sadece Regina vardı ve ona güvenmek zorundaydım. Arabayı sürerken çok gergindim. Koltuğun ön tarafına doğru eğilip önüme çıkan arabalara bağıırıyordum. Hannah iyi miydi? Yoksa Seth onu esir mi etmişti? Beni gördüğü için rahatlayacak mıydı yoksa kim olduğumu bilmiyormuş gibi mi davranacaktı?

Akıl sağlığını sorgulamama neden olacak tüm bu sorular huzursuz ediciydi. Son haftalarda bunu çokça yapmıştım. Gaza basarak arabayı hızlandırdım. Neredeyse bir kamyonu çarpacaktım. Adam gözden kaybolana kadar sol şeritten gittim. Hızlandığım sırada adam bana hareket çekip bağırdı. Onu duymazdan gelip sonraki arabayı da geçtim. Ona da az kalsın arkadan çarpacaktım.

Kocamın Eşleri

Birkaç kilometre daha bu şekilde devam ettikten sonra dikiz aynamdan yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları gördüm. Arkamda keskin bir siren sesi vardı. Yan şeride çekmek zorunda kaldım. Memurun pencereye gelmesini beklerken midem kasılıyordu.

“Ehliyet ve ruhsat lütfen.”

Hazırdım. Gözlerime bakmasını bekledim. Her ne kadar güneş gözlüğünün arkasından –filmlerdeki polislerin taktıklarından– gözlerini göremesem de yüz yüze geldik. Memur, elinde belgelerimle aracının arkasında kayboldu. Birkaç dakika sonra geri geldi.

“Sizi neden durdurduğumu biliyor musunuz?”

“Hız yapıyordum,” dedim hiç tereddüt etmeden.

Yüzü ifadesizdi. Gözlüğünün arkasından soğuk ve soru sorarcasına bakıyordu.

“Geç kaldım. Hatalıydım ve kesinlikle bir cezayı hak ettim.”

Hâlâ tepkisizdi. Acele edip bir şeyler yapmasını dileyerek parmaklarımınla direksiyonun üzerinde ritim tuttum. Belgeleri geri verdi.

“Bir dahaki sefere dikkatli olun.”

Bu kadar mı? Rozetine baktım. Memur Morales.

“Şey... Teşekkürler,” dedim.

“İşiniz bitti,” dedi. “İyi yolculuklar.”

Yüreğim hâlâ ağzımdaydı. Otoyola yeniden karışmam on dakikamı aldı. Yola çıkınca az öncekinden daha iyi hissettiğimi fark ettim. Gaza daha az basıp hız limitine uyarak bir tırın arkasından ilerledim.

Güneş batarken köprüden geçip şehre girdim. Binalarda turuncu ışıklar yanıyordu. Bir an için yaz mevsiminde olduğumuz hissine kapıldım. İçinde bulunduğumuz andan çok sonra... her şey yoluna girecekti... Büyük bir yanlış anlaşılmanın ardından hayatım normale dönecekti. Bu his o kadar kuvvetliydi ki buna engel olup zihnimden uzaklaştırmak zorunda kaldım. Bir kadının en büyük düşmanı her şeyin bir hayal olduğuna dair beslediği umuttu. Ha-

yatın getirdiklerine inanmaktan ziyade kendisinin delirdiğini düşünmesidir. Sadece bir hayali sürdürmek için bir kadının duygusal bir sorumluluğun altına girmek istemesi çok saçmaydı. Dışarının nasıl olduğunu düşündüm. Hava, nefesimden buhar çıkacak kadar soğuktu. Hayatım karmaşık ve korkutucu ihanetlerle doluydu. Zihnim kolayca kanıyordu... Geç de olsa dersimi almıştım: Her şey her zaman görüldüğü gibi değildi. Bu histen kurtuldum. Köprüde ilerlerken toparlandım ve Portland şehir merkezinin kalabalığına daldım. Seth ve küçük haremi... Yola çıkmadan önce banka hesabımı kontrol edip birkaç para çekme işlemi görmüştüm: son altı aydır haftada iki kez. Bunu nasıl fark etmemiştim? Seth, Regina'ya ödeme yapmak için hesabımdan para çekiyordu. Regina'nın Seth'in parayı nerden bulduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Bilse bir şey değişir miydi? Seth bunların hepsine cevap verecekti. Gaz pedalına bastım.

Navigasyon cihazım beni hâlâ inşaat halinde olan bir binaya götürdü. Dört katlı yepyeni bir apartmandı; yol boyunca dairelerin fiyatlarının reklamını yapan afişler asılıydı. Satış Ofisimizi ziyaret edin! Batı tarafında yerleşim başlamıştı ama doğu tarafında hâlâ yapı iskelesi kuruluydu. Plastik örtüler duvar örülecek yerleri kapatıyordu. Arabayı park edip tereddütle dışarı çıktım. Regina o berbat yerde yaşarken Seth, Hannah için böyle bir yeri nasıl alabilirdi? Sanırım hâlâ Hannah'yı etkilemeye çalışıyordu. Hamile eşinin güvenliğini sağlamak için bir yol bulmuştu. Arabamın yanında dururken Regina'yı aradım ama doğrudan sesli mesaja yönlendirildim. Titreyen sesimle mesaj bıraktım.

“Regina... Hannah'nın evindeyim... Senin de burada olacağını sanıyordum... İçeri giriyorum. Ben sadece... Olanları durdurmam lazım...” Ağlamaya başlamadan önce telefonu kapattım.

Bina kapıları, benim apartmanımdaki gibi kartla açılmıyordu. Bina inşaat halinde olduğundan Hannah'nın katına çıkmak çok

kolay oldu. Lobi duvarına yapıştırılmış olan ışıklı haritaya bakıp Hannah'nın dairesinin ikinci katta olduğunu gördüm. Asansör çıkarken arkama uzandım. 9 mm'lik tabancanın soğuk metaline hafifçe dokundum. Arabadan inmeden önce çantamdan çıkarıp pantolonumun beline yerleştirmiştım.

Seth'in ruh halinin nasıl olduğunu, burada olmama nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Hastaydı ve bir tür bebek kürtajcısıydı. Kendi çocuklarının hayatını sonlandırırken, birden çok eşinin hayatını da tehlikeye atıyordu. Tanrım, neyim vardı? Nasıl olmuştu da bu işlere bulaşmıştım? Tek hatırladığım ona saldırdığım gün yüzünde beliren ifadeydi. Gözlerim kararmadan önce o zalim soğukluğu hissetmişim. Gözlerimin kararması da fazla genel bir ifadeydi. Beni yere ittiğinden ve başımı mutfak zeminine çarptığından emindim ama net olarak hatırlayamıyordum.

Hannah'nın katına geldiğimde asansörden inerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Seth de yanında mıydı yoksa Hannah yalnız mıydı? Asansöre en uzak kapı onunkiydi. Bir şeyler yolunda gitmezse birileri beni duyar mıydı? Koridorun ortasında durup tek elimi duvara dayadım. Birkaç derin nefes aldım. Sonra da normalden daha hızlı bir şekilde yürümeye başladım.

"Hadi şu işi bitirelim," dedim kendime sessizce. Sonra da terli avuçlarımla Hannah'nın kapısının önünde durdum. Elim kaldırıp kapıyı çaldım. Yumruğumun çıkardığı *güm-güm* sesi koridorda yankılandı. Diğer kapılardan açılan olup olmayacağını görmek için arkama bakarken taze boyanın ve yeni halıların kokusu burnuma doldu. Bir anahtarın delikte döndüğünü duydum ve kapı açıldı. Onu hazırlıksız yakalamıştım. Hannah ağzı açık bir şekilde karşımda duruyordu. Elimde bir mutfak havlusu vardı.

"Seninle konuşmam lazım," dedim Hannah bir şey diyemeden. "Çok önemli..." İkna olmuş gibi görünmeyince de ekledim. "Seth hakkında."

Dudaklarını sıktı ve bana bakarken alnı kırıştı. Arkasına döndüğünde sevimli yüzü endişeyle kasılmıştı. Ancak o anda Hannah'nın ne kadar genç olduğunu fark ettim. *Daha kendisi bebek*, diye geçirdim içimden. Hemşirelik okuluna başladığım yaşıydı. Ben de o zamanlar Seth'e tüm kalbimle inanıp âşık olmuştum. O zamanlar Regina evime gelip aynı şeyi söylese ne düşünürdüm? Ne yapması gerektiğine karar vermesi bir dakikasını aldı. Karnına bakmamak ve gözlerimi yüzünden ayırmamak için çok çabalamam gerekti. Bunu bilmek istemiyordum, değil mi? Ya çok geç kaldıysam? Bu acıyla yaşayamazdım.

Hannah kapıyı açık bırakıp daireye girdi. Bundan, içeri girmeme izin verdiği kanısına vardım. Daha önceki evinde gördüğüm koltuğun durduğu oturma odasına doğru yürüdü. Bana bakarken ellerini göğsünde birleştirdi. Huzursuz görünüyordu. Kapıyı arkamdan yavaşça kapattım ve ona doğru birkaç adım attım. Duvarların yanında açılmamış ve işaretsiz kutular vardı. Telaşla taşınmıştı. Yatak odası kapısından bakınca düzeltilmemiş bir yatak gördüm. Çarşaf lar dağınıktı. Her zamanki gibi Seth'i aradım: bir çift ayakkabı ya da her zaman komodinin üzerine bıraktığı bir su bardağı... Ama Hannah'ylayken ne tür alışkanlıkları olduğunu bilmiyordum. Benim bildiğimden daha farklı huyları olabilirdi. Hannah'ya yaklaştım ve o da şaşkın bir şekilde bana baktı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum yumuşak bir tavırla.

Eli doğrudan karnına gitti. Bu hareketi çok iyi hatırlıyordum. Her an içinde büyüyen hayatın farkında olma hissini. Göğüs kafesimde bir şeyler çözüldü, rahatladım. Hâlâ hamileydi.

“Sana vurduğunu söylemiştin Hannah,” dedim. “Bu doğru muydu?”

“Hayır, bana vurduğunu sen söyledin Thursday,” dedi. “Sana bunun doğru olmadığını söylemeye çalıştım ama beni dinlemedin.”

“Bu doğru değil,” dedim. “Morlukları gördüm...”

Acı çekiyor gibiydi. Kaçmak istercesine etrafına bakındı.

Kocamın Eşleri

“Seni bulduğum ve yanına geldiğim için kızdı,” dedim. “Seninle son görüşmemizin ardından eve gittiğimde onu sana yaptıkları için suçladım.”

Hannah’nın gözleri kocaman açılsa da dudaklarını inatla aralamadı. Sanki bir şey söylemeye korkuyordu.

“Kavga ettik. İş şiddete döndü ve sonra kendimi hastanede buldum.”

Hannah duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Onun sorunlu olduğunu biliyorsun. Nasıl yetiştirildiğini... Bizden nasıl bir hayat sürmemizi istediğini...”

“Bizden nasıl bir hayat sürmemizi istediğini mi?” dedi. “Ne demek istiyorsun?”

Bir anahtar sesi geldi ve ardından sokak kapısı açıldı. Yüreğim ağzıma geldi. Birden bu küçük dairede nefes alamadığımı hissettim. Boynumu tuttum, orada ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. Bir kolye bulup dikkatimi dağıtmak için ona tutunmak istemiş olabilirdim.

Seth içeri girdi. Ellerinde poşetler vardı. Başta beni görmedi. Yüzünde rahat bir gülümsemeyle Hannah’ya doğru yürüdü ve onu öpmek için eğildi.

“Sevdiğin konserve bezelyelerden aldım,” dedi ve sonra aniden yüzündeki ifadeyi görüp durdu. “Sorun ne Han?”

Hannah’nın başı benim olduğum tarafa dönünce Seth de onun baktığı yöne döndü. Yüzündeki ifade inanılmazdı. Onları bulduğuma inanamıyor gibiydi. Poşetleri yere bıraktı. Bezelye konservelelerinden biri yuvarlanıp odanın ortasına geldi.

Hannah’nın güzel yüzü bembeyaz oldu. İkimize bakarken dudakları un beyazıydı.

“Hannah için geldim,” dedim. “Onu senin hakkında uyarmak için.”

OTUZ BEŞ

Ben hareket edemedi Seth bana doğru hızla gelip kolumu tuttu. Biraz önce yüzünde beliren şaşkınlık yok olmuş, yerini başka bir şeye bırakmıştı. Ona dikkatli bakmaya korkuyordum. Bu yüzden beni koltuğa doğru çektiği sırada gözlerimi Hannah'dan ayırmadım. Beni itti ve çift kişilik koltuğa düşerken dizlerimin bağı çözüldü. Geniş ve yumuşak minderli bir koltuk olduğundan gömüldüm. Sonra da doğrulmak için çabalarken kendimi sakar ve aptal hissettim. Koltuğun ucuna gelene kadar çabaladım. Sonra da yeniden ayağa kalkmaya hazır bir şekilde dizlerimi birbirine yasladım. Hannah bana bakmıyordu. Seth'in yanında dururken gözleri yerdeydi. Ona neler anlattığını, Hannah'nın benim kim olduğumu sandığını merak ediyordum.

“Bizi nasıl buldun?” diye sordu.

Ağzımı açmadım. Ona Regina'dan yardım aldığımı söylemeyecektim.

“Thursday,” dedi Seth bana doğru bir adım atarak.

İrkildim ve hemen bundan utandım. Tabii ki Hannah'nın karşısında bana bir şey yapmazdı.

“Polisi arıyorum,” dedi telefonunu cebinden çıkararak. “Bizi takip ediyorsun. Hem kendin hem de Hannah için bir tehdiisin.”

Dudaklarım itiraz etmek için açılıp kapandı ama bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındım. Takip etmek mi? Hannah'ya vuran kişi kendisiyken onun için tehdit yaratan kişi benmişim gibi davranıyordu.

“Çok ileri gittin,” dedi. “Artık bitti. Biteli çok uzun zaman oldu.” Kolunu Hannah'nın omzuna koydu. Kadının gerildiğini sadece hayal mi ediyordum? “Hannah'ya her şeyi anlattım. Bizi biliyor.”

Bizi biliyor mu? Neyi biliyor? Alnımda bir ağrı hissettim ve gözlerimi kısıp kırptırdım.

Seth'e bakmadım. Orada değilmiş gibi davrandım. Hannah'ya, sadece ona, Seth'in hayatını mahvedeceği genç kıza baktım. Seth'ten çok daha küçük ve genç görünüyordu. Seth ona sarıldığı sırada neredeyse babası gibiydi.

"Hannah," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Seth sana benim hakkımda ne anlattı?"

Hannah bana bakmak için başını kaldırdı. Seth'in omzu kasıldı. Seth'in bana diktiği gözlerine baktı.

"Ona doğruları anlattım," dedi Seth. "Her şey bitti Thursday."

"Sana sormadım. Hannah'ya sordum." Hannah'ya baktım. "Evine geldiğimde beni tanıımıyormuşsun gibi davrandın..."

Hannah dudağını ısırp gergin bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Kim olduğumu biliyordun," dedi. "Evimize gelip başka biriymiş gibi davrandın. Bizi takip ediyordun..." Sesi giderek yükselmişti.

Onun sakın ve mantıklı olmasına, beni dinlemesine ihtiyacım vardı. Başımı salladım. "Haklısın. Evinize geldim. Kim olduğunu merak ediyordum. Seth'in benimle olan evliliği dışında iki kadınla daha birlikte olduğunu biliyordum ve seni... görmek istedim."

Ona tokat atmışım gibi başını çevirdi. "Neden bahsediyorsun sen?" Önce Seth'e sonra da bana baktı.

"Seth'le hâlâ evliyiz," dedim.

"Sen delisin." Hannah'nın sesi titriyordu.

Seth'e bakarken gözlerimi öyle bir açmıştım ki yuvalarından fırlayacak gibiydiler.

"Ona bunu mu söyledin?" diye sordum Seth'e. "Çoklu evlilik hakkında hiçbir şey bilmiyor. O halde bu hikâye sadece benim için miydi?"

Seth'in çenesi kasıldı. Bakışından haklı olduğumu anladım.

"Her açıdan karı koca gibi birlikte yaşıyorduk," dedim Hannah'ya dönerek.

Hannah ağlamaya başladı. Seth ona uzandı ama Hannah onu itti. Hıçkırıkları evi kapladı.

“Yaptığına bak,” dedi Seth’e. “Hayatımıza kimi soktuğuna bak.”

İlk kez Seth’e baktım. Ağzını açıp kapattı. *Hayatımıza kimi soktuğuna* mı? Asıl Hannah’ı hayatıma sokan Seth’ti. Ondan önce ben vardım.

Bir an için şok oldum. Onu karşımdaki canavar değil de kocam olarak hayal ettim. Sevdığım adam, dudaklarımı yumuşakça öpen ve uzun bir iş gününün ardından boynumu ovan adam olarak... Ona yemekler yapardım ve o da yeteneklerimi överdi. Evde bozulan bir şeyler olduğunda alet çantasını alıp tamir ederdi ve ben de yanında durup her şeyi bildiği için onunla gurur duyardım. Birden incindiğimi hissetsem de ardından bu his yok oldu ve yerini öfkeye bıraktı. Seth buna nasıl cüret ederdi? Nasıl olurdu da beni sever ve ardından benden aniden vazgeçerdi?

Seth, bana bakmıyordu. Hannah’ya odaklanmıştı.

“O iyi değil,” dedi. “Akıl hastanesinden yeni çıktı. Üzgünüm Hannah... Ben seni seviyorum, sadece seni seviyorum.”

“İyi değil mi?” dedim. “Akıl hastanesindeydim çünkü beni oraya sen kapattın, çünkü hakkında söyleyeceklerimden korkuyordun.” Dikkatimi titreyen kız arkadaşına çevirdim. “Bana karşı çok iyiydi –ya da ben öyle sanıyordum– ve bana söylediği her şeye inandım. Bebeğimi kaybettiğimde onun için yararsız bir şeye dönüştüm. Böyle bir adamla mı birlikte olmak istiyorsun Hannah? Sana yalan söyleyen, vuran, hasta ve doyumsuz arzularını gidermek için başka kadınlar bulan bir adamla... Sadece ben yokum,” dedim. “Seth, Regina’yla da birlikteydi.”

“Bu yüzden mi geldin?” dedi Seth dişlerinin arasından. “Beni sevdiğim kadına vurmakla suçlamak için mi? Sen delisin. Şiddet yanlısı olan sensin. Seninle her şeyi bitirmeye çalıştığım sırada bana vuran sendin. Senden kurtulmak için taşınmak zorunda kaldık.”

Kocamın Eşleri

“Kolunda morluklar vardı,” dedim bağırarak. “Gördüm!”

“O morlukların neden olduğunu sana söylemiştim,” diyerek araya girdi Hannah. “Tenim çok kolay morarır.”

Başımı iki yana salladım. “Gözün... O gün gözün de mordu...”

Kararsız bir şekilde Seth’e baktı ve bir an için onu yanıma çektiğimi düşündüm. Olanları kabul edeceğini düşündüm. Ama sonra beni şok eden bir şey söyledi.

“O sevişirken oldu. O zaman bunu sana söylemek istemedim. Yeni tanışmıştık ve bunu söylemek utanç vericiydi. Seth yanlışlıkla dirseğini gözüme çarpmıştı.”

Ona inanamayarak baktım. Neden hâlâ yalan söylüyordu? “Bir kez kavga ettiğimiz sırada beni itti. Kulağımı çarptım. Belki sana doğrudan vurmamıştır ama...”

“Thursday, bana sen saldırdın ve göğsüme vurdun. Seni kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda da... düştün...”

Seth’in sesi yorgun çıkıyordu. Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. *Nasıl usta bir oyuncu!* Hannah kime inanması gerektiğini bilmiyormuş gibi bakışlarını benden uzaklaştırdı. Onu Seth’ten uzaklaştırmanın tek yolunun bana inanmasını sağlamak olduğunu bildiğimden buna tutundum.

“Hayır, ben öyle hatırlamıyorum.”

Acı bir şekilde güldü. “Hatırlamadığın pek çok şey var,” dedi dişlerini sıkarak.

“Neden senin evin benim adıma?” diye sordum. Hannah’ya döndüm. “Yaşadığın ev bana aitti.”

Hannah bakışlarını uzaklaştırdı ama Seth öfkelenmişti.

“Çünkü o senin evin Thursday! Büyükkannen sana bıraktı.”

“Hayır!” diye bağırdım. Ama zihnimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyordum. Büyükkannem ölünce daire benim olmuştu. Seth’e Portland ve Seattle arasındaki gidiş gelişlerinde burayı kullanmasını teklif etmiştim. O da istediğim yenilikleri ücretsiz

yapacağını, karşılığında da Portland'da olduğu sırada orada kalacağını söylemişti. Birden çılgılık attım. Elimi boynuma götürdüm. Nefes nefese kalmıştım. Bunun benim –büyükannemin– evi olduğunu nasıl bilmezdim? Hannah bana evi gezdirmişti ve ben de onu bir yabancı gibi odadan odaya takip etmiştim.

“Emlak temsilcin orayı satılığa çıkardı,” dedi Seth.

Bana acıma ve tiksintiyle bakmasından nefret ediyordum.

“Sen delisin,” dedi. Başını umursamaz bir tavırla salladı. Benimle işi bittiği için memnundu. Beni her zaman kurtulmaya çalıştığı bir şey olarak görüyordu.

“Hayır, değilim.” O kadar titriyordum ki dişlerimin birbirine çarptığını duyabiliyordum.

Ona baktığım sırada güldü. “Tabii ki öylesin. Her zaman deliydin. Eski eşim konusunda da saplantılıydın. Tıpkı Hannah konusunda olduğun gibi. Sen ve ben bir hataydık Thursday. Hepsi bu. Seni becermekten keyif alıyordum. Beni duyuyor musun? Benim için bundan ibarettin.”

Tek elimle koltuğun kenarına tutunduğum sırada Hannah'ya döndü. Hissettiğim acı korkutucuydu. Ayak parmaklarım... göğsüm... gözlerim...

“Bebeğim,” dedi Hannah'ya. “Bir hata yaptım. Lütfen...”

“Bana neden o evin *onun* olduğunu söylemedin?” Hannah başını iki yana sallarken geri çekiliyordu.

“Söyleyecektim... Thursday'le işim bittikten sonra söyleyecektim. Seni üzmemek istemedim. Bebeğim... Lütfen Hannah, hepsi hataydı. Çok üzgünüm.”

Bir yalanı daha yakalanmıştı. Hannah'ya doğru umut dolu bir adım attığım sırada Seth bağırdı. “Sakın ona yaklaşma!”

“Ne hatası?” diye bağırdım. “Ben senin karınım!”

Seth ve Hannah bana dehşet içinde bakarken odada çıt çıkmıyordu.

“Hayır Thursday,” diye bir ses duydum arkamdan. “Sen onun metresisin.”

Kocamın Eşleri

Donup kaldım. Kanım çekilmiş gibiydi. Arkamı dönünce Regina'nın kapıda durduğunu ve omzunda sallanan çantasıyla kararsız bir şekilde bize baktığını gördüm. Bir an için göz göze geldik. Regina o sırada ağlayan Hannah'ı gördü. Ardından içeri girdi.

“Onun metresiydin ve yeni evinde yeni eşinle yaşamasına izin verdin.”

“Bu doğru değil.” Ama doğrudu. Şimdi hatırlıyordum. Seth, Hannah'yla evlendiğinde kiracılarım yeni taşınmıştı. Ev boştu. Onlara o eve taşınmalarını teklif etmiştim. Bunun Seth'in hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Verici ve başkalarını düşünen eş olacaktım. Yaşlı gözlerle Regina'ya baktım.

“Evliliğimizin bitmesinin nedeni sendin,” dedi. “Seth'le yaşadığınız yasak aşktı.”

Sesi kulaklarımda yankılandı. Parmak uçları uyuşturdu.

“Regina bana her şeyi anlattı Thursday,” dedi Seth. “Başka biriymiş gibi ofisine gittiğini ve evine zorla girdiğini. Düşük yapmana benim neden olduğuma dair teorilerini. Annem ve babamın hayatta olduğu konusundaki ısrarını...”

“Bana anne ve babanın hayatta olduğunu söyledin! Düğünümüze gelmediler. Baban hastanede olduğu için gelmediklerini söyledin...”

“Hayır,” dedi Seth başını yavaşça iki yana sallayarak. “Regina'yla düğünüme gelmemelerinin nedeniydi bu. Sana o hikâyeyi anlatmıştım.”

“Hayır.”

“Evet Thursday. Aman Tanrım, aman Tanrım,” dedi.

Regina bana ifadesiz bir şekilde baktı. Tüm duyguları çekilmiş gibiydi. Ben de ona aynı şekilde baktım.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum.

“Herkes iyi mi?” diye sordu Seth ile Hannah'ya bakarak.

“Regina...” dedim.

Lafımı kesti. “Telefonuma bir mesaj bıraktı. Buraya geldiğini söyledi. Tanrım... Endişelendim.”

Birden ürperdim; sanki ensemde başlayıp tüm bedenimde gezinen görünmez bir el vardı. Regina ile göz göze gelmeye çalıştım. Ne yapmaya çalışıyordu? Buraya bana destek olmak için gelmişti. Ona neler olduğunu, neden bana bakmadığını sormak istiyordum ama dilim damağıma yapışmıştı ve kalbim deli gibi atıyordu.

“Polisi aradım,” dedi. “Seth ile Hannah’ya zarar vermek için buraya geldiğini, onları tehdit ettiğini söyledim.”

Artık tüm bedenim titriyordu. Bunların hepsi bir oyundu. Bir senaryoydu. Bana Hannah’nın nerede olduğunu öğrendiğini söylediğinde nasıl öğrendiğini soramayacak kadar meşguldüm. Nerede olduklarını biliyordu ve ben de onun oyuncağıydım.

Ağlayan Hannah’ya baktım. Regina’nın kasvetli dairesini, acısını, Seth hakkında söylediklerini düşündüm. Delirdiğimin düşünülmesini istiyordu.

“Seni sürük,” dedim ona doğru yürüyerek. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama tam karşımdaydı. Ellerimi boynuna götürdüm. Bu bir hataydı; Seth anında üzerime çullanıp bileklerimi tutarak beni uzaklaştırdı. Ona direndim. Tekme atıyordum. Ayağımın diziyle buluştuğunu fark ettim. Acıyla inleyip üzerime doğru düştü. Ve beni de yere itti. Ne olur ne olmaz diye düşünerek belime yerleştirdiğim silaha uzandım. Elim silahın soğuk metaline değdi.

Seth’in ağırlığı bedenimin üst tarafındaydı. Hannah’nın çığlık attığını ve Regina’nın adımı seslendiğini duydum. Hannah’nın bebeğine zarar vermesine izin veremezdim. Silahı, kotumda durduğu yerden çıkarmak için çabaladım. Parmağımla tetiği buldum. Seth’in dizi karnıma indiği sırada tetiği çektim. Yüksek bir ses duyuldu. Regina bağırıp Hannah’ya 911’i aramasını söyledi. Elimde kanı hissettiğim anda nefessiz kaldım. Seth üzerime düştü ve silah aramızda sıkıştı. Kanı, karnımda ılık bir göl gibi birikti. Zorlukla nefes alabiliyordum. Nefessiz kaldığım anda hatırladım. Seth’in bana yaklaşması, bana evli olduğunu söylemesi, ilk andaki öfkem ve

sonra ilişkimiz, hamile kalışım... ve eşi Regina'nın onu terk edişi... Regina tablodan çıktığı için benimle evleneceğini ve bir aile olacağımızı düşünmem. Ama sonra bebeğimi kaybetmem... *Ah Tanrım, ah Tanrım*. Hastanede uyanışım ve doktorun bir daha çocuk sahibi olamayacağımı söylemesi. Seth'in yüzündeki ifade...

Ve sonra beni terk etmesi. Hannah için. Yeterince genç ve bebeklerini doğuracak kadar doğurgan olan o sürtük için... İkisi de Utahlıydı. Hannah ondan on yaş küçüktü. Hannah'yla evlenip evlenmemesi umurumda değildi çünkü hâlâ onu istiyordum. Böylece ikinci kez yasak ilişkimize başlamıştık.

OTUZ ALTI

Bu kez farklıydı; daha rahat, daha az gergindim. Çalışanlar beni bismen tanıyordu ve kendimi artık isimsiz bir kurban gibi hissetmiyordum. Doktor Steinbridge’le haftada üç kez görüşüyordum. İlerleme kaydettiğimizi söylüyordu.

Uzun ve küf kokulu koridorlarda yürüyüp tercihlerim ile zayıflıklarımı aklımdan listeliyordum. Hayatımda uykulu ve duygusal anlamda transta olmak yerine uyanık olmam gereken pek çok an olmuştu. Başıma gelen şeylere ben müsaade etmiştim.

Tüm dersleri ve grup seanslarını düşündüm: Hepimizin penceresiz bir odada toplanıp dağınık bir şekilde mor matlarımıza oturduğumuz, derin nefesler aldığımız ve zihnimizdeki dertlerden arındığımız holistik yoga dersleri en sevdiklerimdi. Çok fazla sorunumuz, çok fazla problemimiz vardı. Lauren haftada iki kez en sevdiğim restorandan yemek getiriyordu. Annem de yüzünde suçlu bir ifadeyle, ev yapımı kurabiyeleri koyduğu kocaman plastik kaplarla geliyordu.

“Herkeseye yetecek kadar var,” diyordu.

Seth’le yaşananlar hakkında ne düşündüğünü ya da onunla iletişim halinde olup olmadığını hiç sormamıştım. Bunu bilmek istediğimden emin değildim. Seth’in adını bir kez andım. Annemin yüzünde o anda beliren memnuniyetsiz ifade hemen ardından yerini *Her şey yolunda!* anlamına gelen bir gülümsemeye bıraktı.

Anna iki kez beni görmeye geldi. Queen County’ye ilk geldiğinde Seth hakkında çok fazla edeceği laf vardı ve etraftaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. Tanrım!

Babam hiç gelmedi. Gelmesini de beklemiyordum. Ben onun sorunlu çocuğuydum. Utanç kaynağıydım. Anne ve babama Seth hakkında yalan söylemiştim. Artık gerçeği biliyorlardı: Ben onun evlenmeye değer görmediği metresiydim.

Queen County'deki son haftamda akşam yemeğinde cam kenarında yalnız oturdum. Patates pürelı ve kıymalı yemeğim önümde soğumuştı. Tabii ki yemekte jöle de vardı. Her zaman jöle olurdu. Buradaki suyun metalik ve kirli bir tadı vardı ama yine de yavaşça içip aşağıdaki otlı kaplı bahçeye baktım. Pencere nefesimle buğulandı. Bugünün artıp azalmasını seyretmek için daha hızlı nefes alıp verdim.

Terapi çok sakın geçiyordu. Hatta işe bile yarıyordu. Polis, Hannah ile Seth'in geçici evine geldiğinde Seth'i üzerimde kanlar içinde buldu. Hastaneye götürüldüm. Orada ufak yaralarımın iyileşmesi için beni üç gün tedaviye aldılar ve sonrasında da mahkemeye çağırılmak üzere hapishaneye götürdüler.

Tabii ki beni Regina doldurmuştu. İkimizin de düşüğünden Seth'in sorumlu olduğuna beni inandırmıştı. Ama bu, davada bana yardım etti. Avukatım akıl hastalığımı kullanarak beni yeniden Queen County'ye gönderdi. Bu kez daha uzun kalacaktım. Aslında yeni bir yere gitmekten korktuğum için bu haber beni rahatlatmıştı.

Geldikten bir gün sonra Doktor Steinbridge'le ilk görüşmemizde bir süredir Seth'le yeni eşinin peşinde olduğumu söyledi. Seth'in eski eşi Regina'nın işyeriyle evine gittiğimi, zorla içeri girdiğimi ve onlar hakkında bilgi almak istediğimi anlattığını da söyledi. Regina, Seth'le Hannah'nın evine girmeden önce gönderdiğim sesli mesajı da göstermişti. Karşısındaki deri koltukta oturduğum sırada doktor bana bu mesajı dinletti. Dinlerken gerilsem de hiç kıpırdamadım. Sesim kendime bile delirmiş gibi gelmişti. Doktor Steinbridge o sırada ses kaydını durdurdu. Bunu inkâr etmemi ya da kabullenmemi bekledi. İkisini de yapmadım. Takip etme kısmını

inkâr etmem anlamsız olurdu. Regina'nın beni oyuna getirdiğini yok sayarsak bu doğrudu. Sessizce oturup onu dinledim. Bahanelerimi dile getiremedim.

“Olanlardan sadece sen sorumlu değilsin,” dedi Doktor Steinbridge. “Büyüme şekli ve maruz kaldığını iddia ettiği tacize bakılırsa Seth sorunlu biri. Eşlerinden ikisini de aldatıp seni duygusal olarak harap etmiş. Seni kullanıp olanları reddetmene neden olmuş. Ama şu an konumuz Seth'in sorunları değil. Senin sorunların. İlişkinizde olanları fark ettiğinde hem doğmamış bebeğinin ölümü hem de Seth'in yoluna başka biriyle devam etmesi konusunda yeni bir senaryo ortaya attın.”

“Ama Seth hiçbir zaman benimle ilişkisini bitirmeye çalışmadı,” dedim.

Doktor o sırada Seth'le birbirimize gönderdiğimiz bir düzine epostayı gösterdi. Hepsi de benim hesabımdan gönderilmişti. Bunları okumama izin verdi. Seth her zaman mantıklı konuşmuş, aramızdakilerin bittiğini kabul etmemi istemiş, beni Hannah'yla aldattığı için üzgün olduğunu söylemişti. Bu epostaları okuduğumu ve cevapladığımı hiç hatırlamıyordum. Doktor Steinbridge, aksine inanmak için çaresizlik içinde bunları sildiğimi söyledi.

“Polis, Regina'ya ulaşmak için oluşturduğun Will Moffit adındaki hesabı da buldu...”

“Evet ama bunu yapmamın nedeni Regina'nın Seth'i aldattığını düşünmemdi...”

Doktor bana şefkatle baktı.

“Peki Seth'in ailesi? Bana kartlar gönderdiler... Kartlar hâlâ duruyor.”

“Kartlar davanın bir parçasıydı. Akıl hastalığını kanıtlamak için avukatın bunları jüriye sundu. Kartları sen yazmışsın. Bunu kanıtlamak için bir el yazısı uzmanı getirdiler.”

Kocamın Eşleri

Bir anda bir marketteki kasa sırasında, kasanın şeridine koyduğum bir yığın kartla beklediğimi hatırladım. Ellerimi gözüme bastırıp hıçkırarak ağladım.

“İşte burada Thursday, tam karşında,” dedi parmaklarını kartlara vururken. Parmakları görkemli bir şekilde kıvrılmış, boğumlu ağaç gövdeleri gibiydi. Şok içinde o parmakların kâğıtlara dokunmasını izledim. “Seth’le hiç evlenmediniz. İlk eşi Regina ile evliken seninle ilişkisi vardı. Regina, Seth’in seni hamile bıraktığını öğrendince onu terk etti.” Bunu anlamam için durdu. “Ama sen bebeği kaybettin ve sonrasında psikotik bozuklukların başladı.”

Düşük yapmamıza Seth neden olmamıştı ama Regina öyle olduğuna inanmama neden olmuştu. Ama neden? Regina bebeğini kaybetmişti –mahkemede bu da ortaya çıkmıştı– ama bunu benimkinden çok daha önceki haftalarda yaşamıştı. Sekiz haftalıkken... Seth’in doğum kontrolüne gizlice müdahale ettiğini yakaladığını kabul etmişti. O anda Regina’ya baktım. Mahkeme salonunun diğer tarafında otururken restorandaki itiraflarını hatırladım. Yüzünün bembeyaz kesildiğini fark ettim.

Seth’i zihnimdeki düşman haline getirince Regina’nın bana söylediklerine inanmam çok kolay olmuştu. Bebeğim sağlıklıydı. Hareket ediyor, tekme atıyordu ama sonra birden her şey durmuştu. Bunun tıbbi bir nedeni yoktu. Bazen böyle şeyler yaşanırdı. Bebeklerin yaşamı son bulurdu.

“Doktor Steinbridge,” dedim terapilerden birinde. “Geçen sefer buraya geldiğimde Seth’in bunların hiçbirinden bahsetmemiş olması tuhaf değil mi?”

“Hiçbir zaman senin eşin olduğunu iddia etmedi Thursday. Geçen sefer buraya gelmenin nedeni Seth’in ilişkinizi bitirmek istemesiydi. Onunla özel konuştuğumda başka biriyle evli olduğunu ve senin onun metresi olduğunu kabul etti. Eşi Hannah, birlikte olduğunuz son gece kim olduğunu anlamıştı. Hatırlıyor musun?”

Onunla akşam yemeği yediğimizi, tuvalete gittiğimi ve geldiğimde gittiğini fark ettiğimi hatırlıyordum. Bunu doktora söyledim.

“Seth nerede olduğunu anlayıp ona mesaj atmış. Hemen oradan ayrılmasını istemiş.”

“Ama eve döndüğüimde Seth oradaydı. Eli yaralıydı...”

“Evet, eşinin peşine düştüğünü öğrendiğinde bir duvara yumruk attığını iddia ediyor. Her şeyin bittiğini söyleyince ona saldırmışsın. Sanırım sonrasında seni ziyaret etmenin görevi olduğunu düşündü.”

“Ama beni alıp eve götürmeye geldi.”

“Hayır,” dedi doktor. “Seni baban alıp eve götürdü.”

Buna güldüm. “Şaka mı yapıyorsunuz? Babam buradan çıktıktan sonra beni görmeye sadece bir kez geldi. Ben umurunda bile değilim.”

“Thursday,” dedi Doktor Steinbridge. “Ben de oradaydım. Baban geldi, kıyafetlerini getirdi, sen babanın akşam yemeğine ilaç atıp arabayla Portland’a kaçana kadar da bir hafta orada kaldı.”

“Hayır,” dedim. Elim kolum gevşemişti; bana ait değil gibilerdi. Doktor yanılıyor ya da yalan söylüyordu. Belki de Seth onu da etkisi altına almıştı. Sessiz kalması için ona para mı vermişti?

“Ağır ilaçlar alıyordun ve hayal görüyordun.”

Gölmek istedim. Babamla Seth’i karıştıracak kadar delirdiğimi mi sanıyorlardı?

Aniden ayağa kalktım. O kadar ani kalkmıştım ki sandalyem arkaya metalik bir gürültüyle düştü. Doktor Steinbridge oturduğu yerden dikkatle bana baktı. Masasında otururken ellerini sakın bir şekilde göğsünde birleştirmişti. Tırtılı andıran kaşlarıyla çevrelenen gözlerinde üzgün bir ifade vardı. Buharlaşıp yok oluyormuşum gibi hissettim.

“Gözlerini kapat Thursday. Bunu yeniden düşün.”

Buna gerek yoktu. Gözlerimi kapatmam gerekmiyordu çünkü olanlar zihnimde ardı ardına belirliyordu.

Dairemde geçirdiğim günleri düşünürken bu kez gerçekte olanları hatırlamıştım: Babam etrafta gezinip bana ilaçlarımı veriyordu. Babam kitaplığımdaki gerilim kitaplarını okuyordu. Babam benimle koltukta *Friends* izliyordu.

“Hayır,” dedim gözlerim nemlenirken.

Seth’in gelmesine gerek yoktu çünkü benimle olan ilişkisi bitmişti. Eşinin yanına gitmişti. Seth beni ikinci kez terk etmişti. *Ben yeterli değildim. Yeterli değildim.* Yalnız kalmayı hak ediyordum. Yüksek ve tiz bir sesle ağlamaya başladım. Yüzümü, kollarımı ve ulaşabildiğim her şeyi tırmalıyordum. Tüm derimi sökmek, kas ve kandan ibaret kalana kadar her şeyi yolmak istiyordum. İnsanlıktan çıkıp bir kütle gibi kalana kadar... İçeri girip beni yakaladıklarında parmak uçlarım ısınmıştı. Beni tutanların üniformaları kan lekeleleriyle doldu.

Hemşireliğimin ilk yılında, Noel’den iki hafta önce acil servise kafatası zedelenmiş bir adam gelmişti. Adı Robbie Clemmins’ti ve bu ismi hiç unutmamıştım. Geçirdiği kaza çok trajikti. Boş zamanlarını bakımevinde geçirmek için gönüllü olan bir çatı ustasıydı ve ikinci kattan sırtüstü düştüğünde binanın dışına Noel aydınlatmalarını yerleştiriyordu. Başını kaldırıma çarpmıştı. Birileri onu bulduğunda bilinci yerindeydi. Sırtüstü yattığı yerden, sakın ve normal bir şekilde konuşuyordu. Beşinci sınıfta ezberlediği, bir sincabin derisinin en kolay nasıl soyulduğu konusunu anlatıyordu. Onu sedyeye acil servise getirdiklerinde hıçkırıyor ve evli olmamasına rağmen eşiyle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Kafasındaki çukuru görüp kusmak istediğimi hatırlayabiliyordum. Çekilen röntgende kafatası çatlak bir yumurta gibi görünüyordu. Çarpmanın etkisiyle beyni zedelenmişti. Kafatası parçacıkları beyin dokusuna girmişti ve sekiz saat sürecek ameliyat sırasında bunların çıkarılması gereki-

yordu. Adamın hayatını kurtarsak da kazadan önceki kişi olmasını sağlayamadık. O zamanlarda insan olarak ne kadar hassas olduğumuzu, zayıf bir et tabakası ve kırılğan kemiklerle çevrelenmiş bir ruhtan ibaret olduğumuzu, yanlış tek adımla tamamen başka birine dönüşebileceğimizi düşündüğümü hatırlıyordum.

Benim beynim teoride zarar görmemişti. Bir çatıdan düşmemiştim ama gerçekliğin içinde bir mesafeden düşmüştüm. Doktor Steinbridge, bana tekrar etmekten utanacağım bir dizi hastalık teşhisi koymuştu. Sonuç olarak sağlıksız bir beynim vardı. Sıklıkla odamda oturup beynimin iltihaplandığını, bir sürü hastalığı olduğunu hayal ediyordum. Kendi kafamı kırıp beynimi çıkarmak istediğim günler oluyordu. Bunu nasıl yapabileceğimi hayal ediyordum. İyileşmek istiyordum ama bazen sorunumun ne olduğunu bile hatırlayamıyordum. Bir öğleden sonra odamda otururken başımı kaldırdım ve Doktor Steinbridge'in kapıda olduğunu gördüm. Yüzündeki ciddi ifade bana bir haber vereceği anlamına geliyordu.

“Regina Coele seni ziyaret etmek istiyor,” dedi. “İstemiyorsan onu görmek zorunda değilsin.”

Bundan çok etkilenmiştim. İlişkimizin başındaki sert ve resmi hali, daha şefkatli bir hal almıştı.

“Onunla konuşmak istiyorum,” dedim. Bu doğrudu. Bir yıldır bunu bekliyordum. Seth'in ilk eşinin vereceği cevapları duymak için onunla yüz yüze gelmek istiyordum.

“Onay formuna adını ekleyeceğim. Sanırım bu sana iyi gelecektir Thursday. Parçaları yerine yerleştirip yola devam etmeni sağlayacaktır.”

İki hafta sonra bir hemşire, Regina'nın beni görmeye geldiğini söyledi. Dinlenme odasına giderken kalbim deli gibi atıyordu. Üzerimde bir eşofman ile yelek vardı. Saçımı dağınık bir şekilde toplamıştım. Odamdan çıkmadan önce aynaya baktığımda rahatlamış... hatta sevimli görünüyordum.

Kocamın Eşleri

Regina şık bir gömlek ile kumaş pantolon giymiş, saçını topuz yapmıştı. Oturduğu yere doğru giderken yanından geçtiğim hemşirelere gülümsedim.

“Merhaba Thursday,” dedi.

Beni baştan ayağa süzerken yüzünde şaşkınlık vardı. Beni berbat bir halde bulmayı umuyordu ama öyle değildim. Her gün yoga yapıyor, meyve ve sebze yiyordum. Hatta artık daha iyi uyuyordum. Zihnim değilse de bedenim sağlıklıydı. Regina’nın karşısındaki koltuğa oturup gülümsedim. Artık endişelerim olmadığından bunun huzurlu bir gülümseme olduğunu düşündüm.

“Merhaba,” dedim.

Queen County’ye döndüğümünden beri neredeyse her gün Regina’yı düşünüyordum. Düşüncelerim öfkeli ya da kötü değildi. İçimde daha çok merak vardı. Şu aşamada öfke hissedemeyecek kadar çok ilaç alıyordum.

Beni izlerken burun delikleri genişledi. İkimiz de karşıdakinin konuşmasını dikkatle bekliyorduk.

“Nasılsın?” Buzları eriten kelimeler!

Konuyu değiştirdim. “Neden geldin?”

“Bunu tam olarak bilmiyorum,” dedi. “Sanırım nasıl olduğunu görmek istedim.”

“Bu sayede daha iyi ya da daha kötü mü hissedeceksin?”

Solgun teni kızardı. Yanaklarında ve çenesinde kırmızılıklar belirdi. Regina’nın oyunu pahalıya patlamıştı. Beni cezalandırmak istemiş olabilirdi ama Seth ve Hannah da bunun bedelini hayatları boyunca ödeyecekti.

“İkisi de sanırım. İşlerin bu boyuta ulaşabileceğini hiç düşünmemiştim...”

“O halde neden?” diye sordum.

“Hayatımı mahvettin. Bunun cezasını çekmeni istedim.”

Zihnimde bir sürü düşünce dolandı. Ardından utanç ve suçlu-

luk duydum. Onun hayatını mahvettiğimi bilmiyordum... yoksa biliyor muydum? Benim uydurduğum gerçeklik herkesin hayatını mahvetmişti ama Regina, Hannah kadar masum değildi. Zayıf noktamı bana karşı kullanmış, beni doldurmuştu.

“Pekâlâ, istediğini elde ettin. Değil mi?”

“Evet,” dedi sonunda. “Sanırım elde ettim.”

Bebegimin ölümü hakkında birilerini suçlamayı o kadar istiyordum ki hikâyesini hiç sorgulamamıştım. Regina da beni cezalandırmayı o kadar istiyordu ki nelere sebep olabileceğini hiç düşünmemişti.

“Psikolojik sorunların olduğunu biliyordum ama uydurduğun hikâyeler hakkında –çokeşlilik konusunda– bir fikrim yoktu.”

Utanarak bakışlarımı uzaklaştırdım. Utanç sayesinde gerçeklerle yüzleşiyordum. Doktor Steinbridge, alternatif gerçeklik hikâyelerini utanç yüzünden yarattığımı söylemişti. Seth’in becermesine yetecek kadar iyiydim. İki evliliğinde de metresi olmuştum ama seveceği kadar iyi biri değildim.

Doktor bana utancımınla baş etmeyi öğretmişti. “*Doğru kararlar ver...*” demişti bana.

“Delirmiş gibi görünmeni istedim ama zaten deli *olduğunu* bilmiyordum.”

Bunu duyunca öfkelen dim. “Sen deli olmadığını mı sanıyorsun?” diye karşılık verdim. “Yaptığın şeyin normal olduğunu mu sanıyorsun? Akıl hastanesinde yatan ben olabilirim ama en azından ben yaptığım şeyi kabul ediyorum. Seth’in Hannah’ya zarar verdiğine inanmama neden oldun. İkimizin de düşük yapmasına neden olduğuna beni inandırdın. Bunları o gece oraya gitmemi sağlamak için yaptın.”

Bunu reddedercesine dudağını sıkarak bana baktı. Tabii ki benim kadar kötü biri olduğuna inanmak istemiyordu. Ben de kendimi öteki kadın olarak görmek istemiyordum. Reddetmek sapkın ve kötü bir histi.

“Silahı getiren sendin. Seth’i sen vurdun,” dedi dişlerinin arasından. “Hayatımı mahvettiğin için seni cezalandırmak istedim. Seth’in zarar görmesini istememiştim.”

Sesindeki tiksinti beni kızdırdı. Kızmamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Doktor Steinbridge’in sözlerini hatırladım. “*Sen sadece kendinden sorumlusun.*”

“Evet ama bana yardım edebilirdin. Bunun yerine beni kullanmayı tercih ettin. Yalanlara inanmama neden oldun.”

Regina’nın yüzünde kendini üstün gördüğünü belli eden bir maske vardı. Midem alev aldı. Parmak uçlarım karıncalandı. Seth ve Hannah başlarına geleni hak etmiyordu. Seth bir haindi. Regina ile evliyken benimle yasak ilişki yaşamıştı ve sonra da ona çocuk veremediğimde başka biriyle yoluna devam etmişti. Hannah ile. Ama Hannah’yla evlendikten sonra bile benimle olan ilişkisini sürdürmüştü. Beni reddetmesi, gerçekte olan bağlantımı yitirmeme neden olmuştu. Seth artık asla yürümeyecekti; kurşun omuriliğinden geçmişti. Parkta Hannah ile sahip oldukları kızlarının peşinden koşamayacak, düğün töreninde koluna girip ona eşlik edemeyecekti... Bundan ben sorumluydum. Bunu düşünmek midemin kasılmasına neden oldu.

“Seth’in sana şiddet uyguladığı da mı yalandı? Seni duvara yasladığını söyledin...”

“Hayır, bu yalan değildi,” dedi. “Seth çabuk öfkelenir.”

Kulaklarım çınladı. Seth’i ne zaman düşünsem kulaklarım çınılıyordu. Hannah’ı ve morluklarını düşündüm. Seth’i korumak için yalan söyleyip söylemediğini bir kez daha merak ettim. Sanırım gerçekleri asla bilemeyecektim. Seth’in tekerlekli sandalyede olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Bir daha hiçbir kadına fiziksel olarak zarar veremeyecekti ve ihanet günleri artık sona ermişti.

“İkimizin de onu unutmasına sevindim,” dedim.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi Regina. “Küçük bir kulüpmüşüz gibi konuşma. Ben senin gibi değilim.” Güldü. “Sen delisin.”

O sırada Robbie Clemmins ve zedelenen beynini düşündüm. Kafatası parçalara ayrılmıştı ve hayatı sonsuza kadar değişmişti. Benimkinden farklı bir sorunu vardı. Tıpkı Regina gibi. Sadece ben bunun bedelini ödemek için buraya gönderilmiştim ama o hâlâ yalan söylüyordu. Gülüşü kulaklarımı acıttı. Avuçlarımı kulaklarıma sıkı sıkıya bastırıp onu duymamaya çalıştım. Tıpkı Seth’in mutfakta bana tiksinererek bakıp deli dediği gün yaptığım gibi. Kızgınlıktan titredim. Başımı Regina’nın burnuna vurdum. O kadar sert vurdum ki darbenin kuvvetiyle alt ve üst çenem birbirine çarptı. Altdudağımı ısırdım. Kırılan dişimin parçalarını hissettim. Regina bağırarak kan fışkıran burnunu tuttu. Masanın üzerinden atlayıp onu yere ittim. Başı yere çarptı. Gözlerindeki şaşkınlık ve paniği gördüm. Korkudan kocaman açılmışlardı. Robbie sırtüstü yatarken neler olduğunu, beyninin öldüğünü bilmiyordu ama Regina bilecekti. Başını ellerimin arasına alıp yere vurdum. Çığlıklar duyuyordum. Bir sürü çığlık duyuyordum.

“*Yardım edin!*” diye bağırdı birileri. “*Onu öldürecek!*”

Halbuki ben zaten yardım ediyordum. Kendime yardım ediyordum.

TEŞEKKÜR

Editörüm Brittany Lavery ve HarperCollins'teki tüm iş arkadaşlarına teşekkür ederim. Ajanım Jane, sen bir kurtarıcısın. Sen beni bulmadan önce kendimi çok boş hissediyordum. Miriam, bu kitabı daha etkili hale getirmem için ettiğin yardımlar çok kıymetliydi.

Rhonda Reynolds, yıllar içinde bana pek çok isim taktın: yabancı çocuk ve yaratıcı dahi gibi. Ama en çok bana gelinim demeni sevdim. Hemşirelik, hastane ve akıl hastalıkları hakkındaki tüm sorularımı cevapladığın için teşekkürler. Seni seviyorum.

Traci Finlay, bu hikâye seninle başladı. Hikâyedeki her tutarsızlığı okuyup yardım etmeye ve düzeltmeye gönüllü olduğun için teşekkür ederim. Bu hikâyeyi yönlendirmelerin ve düşüncelerin sayesinde bitirebildim. Benden daha havalısın ama bunu yüzüme hiç vurmadin.

Hayatımdaki diğer hemşire Cait Norman. Bazı sorularımın seni korkuttuğunu biliyorum. Sen iyi bir kız kardeşsin.

PLN! En iyi kız grubu sizsiniz!

Colleen Hoover, Lori Sabin, Serena Knautz, Erica Rusikoff, Amy Holloway, Alessandra Torre, Christine Estevez ve Jaime Iwatsuru. Cindy ve Jeff Capshaw. Scarlet, Ryder Atticus ve Avett Rowling King. Anneniz sizi seviyor. Beni tüm kötü mekânlardan alan ve bundan hiç yakınmayan Joshua. Tanıdığım en iyi insansın sen.

ÜZERİNE DÜŞÜNÜLEBİLECEK SORULAR

1. Thursday'in evliliği, tipik çoklu evliliklerinden daha karmaşık bir haldeydi. Kocanı diğer iki kişiyle bu şekilde paylaşabileceğini düşünüyor musun?
2. Araştırmamaya söz versen bile diğer partnerleri bulmayı ister miydin? Verdiğin sözü bozar mıydın?
3. Thursday, Seth'le olmak için ne tür fedakârlıklar yaptı?
4. Hikâyeyi güncel kadın hakları haberleri ve feminist akımlar ışığında tartışın.
5. Thursday'in internet üzerinden yaptığı araştırmaların ne kadarını yerinde buluyorsun?
6. Seth'i ne kadar empati duydun? Neden? Hikâyenin ilerleyen kısımlarında ona karşı hislerin değişti mi?
7. Bu hikâyedeki kadınların ilişkileri hakkında ne düşündün? Sadece Thursday ve Hannah gibi eşler arasındaki değil, Thursday ve arkadaşları Lo ve Anna gibi ilişkiler hakkında da. Sence Thursday'in neden daha fazla kadın arkadaşı yoktu?
8. Thursday'in ailesiyle olan ilişkisi sence evliliğini nasıl etkiledi? Seth'in anne ve babasıyla olan ilişkisi hakkında ne düşünüyorsun?
9. Kitabın sonunu nasıl buldun?